

„Farmecul personajelor
este absolut irezistibil.“

Publishers Weekly

PE URMELE IUBIRII

JOHANNA
LINDSEY

COLECȚIA
*Fubiri
de poveste*

SERIA „SHERRING CROSS“

Melissa MacGregor, tânăra fiică a unui moșier din munții Scoției, așteaptă cu nerăbdare să plece în Londra pentru a debuta în înalta societate, unde speră să își găsească un logodnic. Dar, cu câteva zile înainte de mult așteptata călătorie, îl cunoaște întâmplător pe Lincoln Ross Burnett, un străin îndrăzneț, de care se îndrăgostește nebunește. Convinșă că tânărul misterios este destinul ei, Melissa pleacă la Londra cu speranța de a-l reîntâlni.

Încă bântuit de amintirile unor întâmplări tragice din copilărie, Lincoln Ross Burnett, viconte de Cambury, își vizitează locurile natale din Scoția după nouăsprezece ani de absență. Aici însă are parte de o surpriză: o cunoaște pe fermecătoarea Melissa și se hotărăște să facă orice pentru a se căsători cu ea.

Cei doi îndrăgostiți se reîntâlnesc la Londra, însă drumul lor spre fericire pare să fie imposibil. Numeroșii unchi ai Melissei, toți din clanul MacFearson, reușesc să-i alunge toți pretendenții. Și când află că Lincoln este nimeni altul decât dușmanul lor din copilărie, pornesc o adevărată luptă pentru a-l izgoni din viața nepoatei lor. Însă viconte de Cambury este hotărât să înfrunte orice obstacol pentru a-și împlini dragostea. Dar cine va ieși învingător în cele din urmă – onoarea familiei sau iubirea?

Johanna Lindsey este una dintre cele mai populare scriitoare de cărți romantice, cu peste 60 de milioane de exemplare vândute. Cărțile ei au fost traduse în mai mult de 20 de limbi.

Tradiție din 1989

www.litera.ro

ISBN 978-606-33-3412-2

9 786063 334122

JOHANNA LINDSEY

Pe urmele iubirii

The Pursuit
Johanna Lindsey
Copyright © 2002 Johanna Lindsey
Ediție publicată prin înțelegere cu HarperCollins Publishers

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Pe urmele iubirii
Johanna Lindsey

Copyright © 2019 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Maria Popa
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LINDSEY, JOHANNA
Pe urmele iubirii / Johanna Lindsey
trad.: Graal Soft – București: Litera, 2018
ISBN 978-606-33-3412-2
I. Barbu, Oana (trad.)
821.111(73)-31=135.1

JOHANNA LINDSEY

Pe urmele iubirii

Traducere din limba engleză
Oana Barbu

Capitolul 1

– Nu prea o plăci pe mama ta, așa-i, băiete?

Lincoln Ross Burnett, al șaptesprezecelea viconte de Cambury, își privi mirat mătușa care stătea în fața lui, pe bancheta trăsurii ce înainta în Ținuturile Înalte din Scoția. Întrebarea nu-l surprinse prea mult și, dacă ar fi venit din partea altei persoane, pur și simplu putea fi ignorată.

Mătușa lui, Henry – numai soțul ei și Lincoln îi puteau spune Henry –, era o femeie blândă, cu chip angelic, în vârstă de 45 de ani. Părea puțin cam aiurită, dar asta o făcea chiar adorabilă. Era scundă, durdulie, iar fața rotundă îi era încadrată de niște bucle aurii. Fiica ei, Edith, îi semăna perfect – ai fi zis că era varianta ei mai tânără. Nici una nu avea o frumusețe clasică, dar ambele erau atrăgătoare, fiecare având farmecul ei.

Lincoln le iubea pe amândouă. Acum *ele* erau familia lui, nu femeia care, în urmă cu nouăsprezece ani, rămăsese în munți după ce îl trimisese să locuiască în Anglia cu unchiul său. Pe vremea aceea, avea doar 10 ani și îl devastase faptul că fusese obligat să părăsească locul pe care îl numea acasă și să trăiască printre străini.

Dar cei din familia Burnett nu se purtară ca niște străini. Încă de la început îl tratară ca pe un fiu, deși pe atunci nu aveau copii. Edith se născuse la un an după sosirea lui, când, din nefericire, aflaseră că ea avea să fie singurul lor copil. Așa că nu surprinse pe nimeni faptul că unchiul Richard decisese să-l numească moștenitorul lui, schimbându-i chiar și numele, astfel încât numele Burnett să fie păstrat împreună cu titlul.

Nu ar fi trebuit să-l deranjeze acest lucru. Locuise mai mult timp în Anglia decât în casa din Scoția. Pierduse de mult accentul scoțian și se integrase atât de bine în societatea engleză, încât majoritatea cunoștințelor lui nici nu știau că se născuse în Scoția. Credeau că Ross era prenume, nu adevăratul lui nume de familie.

Nu, acest lucru nu ar fi trebuit să-l deranjeze după atâția ani, și totuși o făcea. Își ascunsese amărăciunea, sau cel puțin așa credea, gândind-se că nimeni nu avea să observe. Totuși, întrebarea mătușii sale trăda faptul că ea știa adevărul.

În mod ciudat, unul dintre lucrurile pe care Lincoln le admira cel mai mult la mătușa lui era că, deși putea înfrunta cele mai mari probleme legate de sănătate sau de bunăstare – iar el mai stătuse câte o zi în plus în pat din cauza unei răceli pentru a demonstra acest lucru –, ea nu se impunea în alte situații. Dacă o anumită problemă nu o privea în mod direct, nu încerca să se implice. Iar ce simțea el pentru mama lui era strict o problemă personală.

Însă el nu era dispus să recunoască asemenea sentimente, așa că o întrebă evaziv pe Henriette:

– Ce te face să crezi asta?

– Nu-ți stă în fire să fii atât de visător și de tăcut, iar de când am plecat de acasă, exact așa ai fost. Nu ai mai scos un sunet de când a ațipit Edith.

Din fericire, avea scuza perfectă.

– Am multe la care să mă gândesc de când ai anunțat că Edith o să-și facă debutul în societate cu mare pompă în acest sezon și m-ai însărcinat să fii însoțitorul ei. Nu am nici cea mai mică idee ce trebuie să facă însoțitorul unei tinere domnișoare în căutarea unui soț.

– Prostii, nu este nimic complicat. Ai fost de acord că este timpul să-ți cauți și tu o soție de vreme ce nu ai pe nimeni în vedere. Până acum, trebuia să ai propria familie. Ai fost nepăsător, ceea ce pentru un bărbat este în regulă, dar Edith nu-și poate permite acest lucru. Astfel, o să vă atingeți scopul împreună. Este un plan minunat, iar tu știi asta. Nu te-ai răzgândit, nu?

– Nu, dar...

– În regulă. Acum, să ne întoarcem la întrebarea mea, insistă Henriette.

– De fapt, ți-am dat răspunsul, iar dacă nu a fost pe placul tău, află că nu ai de ce să te îngrijorezi.

– Prostii! îl contrazise ea din nou. Dacă nu te-am cicălit din cauza drumului pe care l-ai ales în viață, asta nu înseamnă că nu am fost îngrijorată peste măsură când ai luat-o pe căi greșite.

– Peste măsură? întrebă el mirat și nu își putu reține un zâmbet.

Mătușa păru deranjată de amuzamentul lui.

- Nu lua în derâdere acest subiect, crezând că o să reușești și de data asta să-l eviți.

El oftă.

- Foarte bine, ce te-a făcut să ajungi la această uimitoare supoziție, că nu o plac pe mama?

- Poate faptul că timp de nouăsprezece ani nu ai vizitat-o niciodată?

Frumusețea peisajului pe care îl zărea pe fereastra trăsurii îi trezi amintiri. După toți acei ani, încă își amintea totul. Munții Scoției erau la fel de sălbatici și de magnifici precum și-i amintea - locurile natale îi lipsiseră mai mult decât realizase, iar vederea lor îl făcu să simtă asta. Dar nici măcar acest sentiment nu reușise să-l aducă înapoi mai devreme.

- Nu era nevoie să vin eu aici, având în vedere că ea a vizitat Anglia de nenumărate ori, sublinie el.

- Iar de fiecare dată, ai reușit să îți justifici absența cu diverse obligații, îl contrazise ea.

- Circumstanțe pe care nu am putut să le evit, susținu el, deși expresia feței ei îl făcea să creadă că nu o convinsese.

- Sigur, ar fi fost mai ușor să-ți scoți o măsea.

- Nu ne-am sincronizat niciodată.

- Pff, motivele tale nu m-au convins niciodată! Au fost numai scuze. Dumnezeu, nu cred că te-am văzut vreodată roșind! Am dreptate, nu-i așa?

Roșeața lui nu făcu decât să se accentueze, acum că fusese remarcată. Stânjenea-l făcu să vorbească pe un ton grav:

- Această conversație nu duce nicăieri, mătușă Henry. Hai să încheiem subiectul înainte să o trezim pe Edith!

Refuzul lui de a nu-i împărtăși sentimentele o răni. El observă asta înainte ca femeia să încerce să mascheze asta, pufnind, muștăcînd și ridicînd din umeri. Henriette nu se bosumfla. Probabil că nu știa cum să o facă. Dar de obicei nu era atât de insistentă, iar el se temea că discuția nu se încheiase, că avea să fie continuată cu altă ocazie.

Unchiul lui, Richard, știa care era problema, dar nu avea nici un răspuns pentru Lincoln. Richard Burnett nu fusese niciodată apropiat de singura lui soră și nu-i putea înțelege comportamentul întru totul, dar nici nu îi lua apărarea în anumite situații. Îi oferise șansa de a-l crește singură pe Lincoln, fără un tată care să-i îndrume pașii, dar apoi apăruseră problemele, ea neștiind cum să facă față situației. Richard se aflase mereu la mijloc, și fusese recunoscător,

în cele din urmă, când ea îl trimisese pe Lincoln la el. Ea îi oferise astfel un moștenitor, iar el preferase să ignore motivele pentru care ea luase această decizie.

Lincoln nu era sigur de ce acceptase până la urmă să-și viziteze fosta casă. Poate pentru că decisese să își găsească o soție și să-și întemeieze o familie – o viață nouă, un nou început – și dorise să lase în urmă vechile suferințe. Întemeierea unei familii era un pas important. Voia să facă lucrurile bine și să nu se lase influențat de necazurile din trecut. Dar ceea ce îl îngrijorase mai mult erau îndoiele puternice că va putea să lase în urmă resentimentele. Se temea că imaginea mamei în casa care lui îi fusese refuzată avea să îi trezească din nou furia. Ultima dată, fusese copleșit de furie timp de doi ani după sosirea în Anglia, doi ani foarte lungi înainte de a se transforma în resentiment.

Voia ca totul să dispară, să rămână în urmă. Exista o șansă infimă ca el să-și poată ierta mama. Avea aproape 30 de ani, era prea bătrân pentru a mai fi afectat de ranchiuna din copilărie. Și nici măcar nu era vina ei în totalitate. Nu avusese curajul să-și înfrunte vecinul și să insiste ca acesta să-și țină fiii în frâu, care erau hotărâți să-l omoare pe Lincoln de fiecare dată când îl întâlneau. S-ar fi putut face multe lucruri pentru a pune capăt violenței. Însă ea alesese să nu facă față situației, să îl dezhădăcineze pe Lincoln și să îl trimită departe de casă, de țară, de ea.

Capitolul 2

Kimberly MacGregor flutura scrisoarea pe care o ținea în mână pentru a atrage atenția soțului ei, în timp ce el intra în salon.

– Megan ne-a scris din nou, îi spuse ea. Are un teanc de invitații – ca de obicei, sunt prea multe, dar de asta e perfect. Las-o să aleagă ce este mai potrivit pentru această ocazie! Pare foarte entuziasmată. Desigur, a recunoscut cât de plictisită era când a sugerat asta, pentru că Devlin era plecat cu afaceri și se aștepta să lipsească toată vara. Vrei să citești?

– Nu.

Răspunsul fu cam aspru și grav pentru un bărbat cu temperamentul lui Lachlan MacGregor.

– Te-ai răzgândit cumva și o lași pe Melissa să meargă la Londra?

– Nu.

– Lachlan!

Tonul lui fu însoțit acum și de o undă de nemulțumire:

– Nu-mi place să le cer favoruri ducelui și ducesei de Wrothston.

Kimberly se relaxă. Ar fi trebuit să își dea seama. Lachlan părea să se înțeleagă foarte bine cu Devlin St. James atunci când el și soția lui, Megan, veneau în vizită la castelul Kregora sau invers, dar nu era mereu așa. De fapt, se cunoscuseră în circumstanțe stranie – nu neapărat bizare, ci mai degrabă foarte bine gândite și puse la punct.

Pe atunci, Lachlan priva – varianta politicoasă pentru a jefui – englezii de bunurile lor la graniță pentru a-și putea întreține rudele după ce mama lui vitregă fugise cu tot cu moștenirea lui. Se întâmplase ca Megan și Devlin să aleagă Scoția pentru a fugi pe ascuns și astfel li se intersectaseră drumurile.

Totul s-ar fi terminat cu bine dacă Lachlan nu ar fi îndrăgit-o pe Megan și nu ar fi decis să o fure și pe ea, și săculețul cu bani al lui Devlin. Chiar și întâmplarea aceasta se încheiase cu bine, căci Devlin își căutase neobosit viitoarea ducesă și îl bătuse pe Lachlan de îi su-nase apa în cap pentru îndrăzneala lui.

În mod surprinzător, întâmplarea nu reprezentase ultima lor întâlnire deoarece, fără să știe, cei doi erau înrudiți prin căsătorie, având o mătușă comună. Iar când Lachlan decisese să renunțe la obiceiul de a jefui – care nu fusese niciodată suficient pentru a-și susține familia numeroasă – și să se însoare cu moștenitoarea unei averi considerabile în loc să-și rezolve problemele financiare, se adresase acelei mătuși pentru a-l ajuta să-și găsească o soție potrivită. Și chiar atunci se întâmplase ca mătușa Margaret să își viziteze strănepotul, pe Devlin, în Anglia.

Kimberly îl întâlnise pe Lachlan la Wrothston, aflându-se acolo din același motiv ca și el, să își găsească un soț. În scurt timp, fusese distras de la scopul lui deoarece aflate că domnișoara pe care voise să o ia de soție cu un an urmă era căsătorită chiar cu gazda lui. Dar faptul că Megan era acum ducesa de Wrothston nu-i zădărnicea încercarea de a i-o fura ducelui.

Kimberly aflate de pasiunea lui pentru încântătoarea Megan, așa că îl înlăturase imediat de pe lista ei cu potențiali soți, în ciuda atracției puternice pe care o simțea pentru el. Sfârșiseră însă prin a-și intersecta drumurile mai des decât s-ar fi așteptat, deoarece fuseseră instalați în aceeași aripă a casei și, deși păreau că nu se prea plăceau, adresându-și adesea cuvinte dure, așa cum destinul avea să o demonstreze, atracția era însă reciprocă, iar Lachlan sfârșise prin a o seduce pe Kimberly.

Devlin nu fusese prea entuziasmat de gândul că trebuia să-l lase să locuiască sub acoperișul lui pe tâlharul scoțian care încercase să-i fure mireasa, deși erau oarecum înrudiți prin mătușa comună. Deloc surprinzător, cu prima ocazie, îi administrase lui Lachlan o bătaie și mai zdravănă decât prima. Totuși, reușise asta doar pentru că Lachlan se îmbătase peste măsură din cauza lui Kimberly. Avea aproape 1,90 metri și un corp musculos, robust, potrivit pentru înălțimea lui, așa că era cam greu să fie pus la pământ într-o luptă.

Devlin fusese nevoit să-și ceară scuze pentru faptul că îl acuzase pe Lachlan că îi furase caii de cea mai bună calitate, întrucât nu fusese vinovat, precum și pentru bătaia administrată, iar în cele din urmă, deveniră buni prieteni și așa rămaseră. Dar asta nu justifică remarca lui Lachlan privitoare la favoruri adresată lui Kimberly.

– A fost ideea lui Megan, așa că nu e vorba de vreun favor, îi aminti ea. Imediat ce a auzit că potențenții Melissei sunt înspăimântați de frații mei excesiv de protectori, a sugerat ca Meli să meargă

în Anglia, acolo unde nimeni nu cunoaște familia MacFearson. Ai admis că a fost o idee bună, iar eu am considerat că a fost o idee excelentă. Meli așteaptă cu nerăbdare, așa că te rog să nu te răzgân-dești acum!

– Am presupus că o să stea la Wrothston, așa cum facem de fiecare dată când mergem în Anglia, și nu în Londra, bombăni el. Fiica noastră a fost suficient de des la Wrothston pentru a se simți confortabil, ca acasă. În Londra nu este la fel, și oricum o să fie foarte agitată...

– Agitată? îl întrerupse Kimberly. Fiica noastră este entuziasmată de această călătorie. Nu este deloc agitată. Dacă cineva este agitat, acela ești tu, iar noi doi o să plecăm abia spre sfârșitul verii. Lași îngrijorarea să îți întunece judecata?

– Nu, dar nu vreau să se simtă copleșită de faptul că trebuie să își găsească un soț înainte să vină acasă. Este deja prea multă presiune asupra ei, la o vârstă atât de fragedă. Ai asigurat-o că...

– Da, da, i-am spus că, dacă asta își dorește, poate să rămână fată bătrână.

– Oh, nu este deloc amuzant, Kimber!

Ea pufni.

– Tu chiar exagerezi. Majoritatea fetelor de vârsta ei trec prin asta – și eu am făcut-o. Poate că eu am fost agitată, dar Meli chiar nu este. Are de gând să se distreze, să-și facă prieteni noi, să se lase fermecată de un oraș atât de mare precum Londra și chiar se gândește că, în acest timp, și-ar putea găsi un soț. Nici vorbă ca asta să fie o prioritate pentru ea. A crezut că noi vrem ca ea să încheie neapărat o logodnă, dar am asigurat-o că pentru noi o să fie bine indiferent dacă o face sau nu. Poate că ar trebui să-i spui același lucru înainte să plece, pentru a se putea relaxa, apoi vom vedea ce se va întâmpla. Acum am reușit să-ți alung toate îndoielile?

– Nu, mi se pare că profităm prea mult de bunătatea ducesei.

– Ai vrea să plecăm și noi toată vara, nu doar pentru câteva săptămâni, așa cum am plănuit?

Păru îngrozit, așa cum ea se așteptase.

– Ai spus că nu o să fie nevoie.

– Nu este, așa că nu te panica. Deja am profitat prea mult de Megan. Și, oricum, nu se ocupă ea de planificarea evenimentului, ci doar trimite invitațiile, ceea ce ar fi făcut oricum. În plus, o adoră pe Meli și se pricepe la astfel de lucruri. Ea m-a ajutat, îți amintești? Și are mână bună – după cum vezi, căsătoria noastră e o binecuvântare.

Îl făcu să zâmbească.

—Asta avem, draga mea? O căsnicie fericită?

Îl privi mirată.

—Nu ești de aceeași părere?

O ridică în picioare și o sărută.

—Eu aș zice că este raiul e pământ.

—Acum așa crezi? Îi zâmbi. Dar nu vei scăpa așa de ușor de acest subiect. Care este motivul real pentru care ai îndoieli? Și încetează cu motivele astea penibile!

El oftă.

—Aveam speranța că draga noastră fiică o să se mărite cu un scoțian suficient de curajos, care să ignore legendele și să-l înfrunte pe oricare din frații tăi care ar vrea să-și bată joc de el.

—Ce gând răutacios, spuse ea și îl lovi în umăr înainte de a se depărta. Îmi iubesc frații...

—Știu, Kimber, și chiar îi tolerez, dar nu poți nega că ar merita o bătaie zdravănă pentru că i-au speriat pe toți pețitorii lui Meli. Dacă nu am fi avut prieteni în Anglia dispuși să o susțină acolo un sezon, sărmana fată ar fi rămas nemăritată, iar eu îmi doresc ca fiica mea să fie la fel de fericită în căsnicie așa cum te-am făcut eu pe tine.

Ea chicoti.

—Ce lăudăroșenie!

—Și totuși, nimic mai adevărat, spuse el cu deplină încredere.

—Probabil, cedă ea cu un zâmbet, dar apoi redeveni serioasă. În ce o privește pe Meli și fericirea ei viitoare, chiar este importantă pentru tine naționalitatea bărbatului care o să-i fure inima? Și, înainte de a-mi răspunde, ține minte că, dacă o să spui da, soția ta englezoaică o să se simtă jignită.

Zâmbi, auzindu-i amenințarea.

—Pe jumătate englezoaică, deși ar fi fost de preferat ca jumătatea ta scoțiană să nu se datoreze familiei MacFearson.

De data aceasta, Kimberly ignoră aluzia legată de tatăl ei.

—Răspunde-mi!

—Nu, draga mea, nu țin neapărat ca soțul ei să fie scoțian. Doar mă gândeam că ar fi fost mai aproape de casă decât este în Anglia. Nu aș vrea ca fiica noastră să se mute prea departe, atâta tot, sfârși el cu un oftat.

Se apropie de el și îi cuprinse fața în palme.

—Ai știut că și asta ar fi o posibilitate.

— Da!

— Știi, de asemenea, că șansele ei în vecinătate sunt foarte slabe. Nu locuim în apropierea unor orașe, iar familiile din jur nu au fii de vârstă apropiată pentru fiica noastră. În plus, faptul că e fiica unui MacGregor îi diminuează și mai mult șansele.

— Da, știi și asta.

— Așadar, este vorba doar despre durerea unui tată de a-și pierde fiica după ce aceasta o să se căsătorească, deși încă nu s-a întâmplat asta? întrebă ea exasperată.

El încuviință din cap, timid. Ea decise să nu îl mustre pentru nai-vitatea lui, așa că îi spuse:

— Lach, și eu aș fi la fel de tristă să o văd plecând, dar am știut din ziua în care s-a născut că într-o zi o să plece pentru a-și întemeia o familie și încă de atunci știam că asta nu o să se întâmple în apropierea castelului Kregora. Desigur, nu ne-am gândit că o să fie într-un loc atât de îndepărtat precum Anglia, și totuși...

Kimberly fu ea însăși surprinsă când izbucni în lacrimi. Lachlan o strânse la piept, încercând să o consoleze. În cele din urmă, ea se desprinsese din brațele lui, enervată ea însăși.

— Nu mă întreba ce m-a apucat, bombăni ea.

El îi zâmbi, deși era limpede că încă se simțea plin de remușcări.

— Îmi pare rău, Kimber. Nu am vrut să-ți amintesc toate aceste temeri.

— Nu ai făcut asta. Spre deosebire de tine, eu sunt încântată că Meli poate avea un sezon în Londra. Doar că... Se opri și oftă. Am avut aceleași speranțe ca tine, deși am crezut că am renunțat la ele cu mult timp în urmă. Dar acum nu mai au nici un rost. Chiar și cei câțiva tineri care au venit să o pețescă locuiesc la zeci de kilometri depărtare și probabil din cauza asta nu te-a deranjat prea tare când au dat bir cu fugiții.

— Zeci de kilometri nu înseamnă o distanță chiar așa de mare. Doar că nu m-au impresionat prea tare și, după cum s-a dovedit, am avut dreptate. Ai văzut cât de repede au dat înapoi când i-au întâlnii pe frații tăi. Ultimul a căutat scuze după ce Ian Doi l-a avertizat că ar fi tare nemulțumit să afle că nepoata lui nu este fericită.

— Cred că a fost din cauza tonului pe care l-a folosit, dar și din pricina pumnului cu care strângea cămașa bietului băiat când i-a spus asta.

Amândoi râseră când își amintiră cât de repede o întinsese pețitorul. Practic, o luase la fugă spre ușă după ce se scuzase. Râsul le mai alungă din temeri sau cel puțin le luă o clipă gândul de la ele.

– Oh, presupun că această călătorie nu poate fi evitată, încheie Lachlan.

– Nu, nu poate.

– Apropo de asta, Meli a terminat de făcut bagajele?

– Pleacă abia peste trei zile, așa că are timp suficient să termine. A plecat să-l viziteze pe tata, probabil o să rămână acolo peste noapte. Cred că, de fapt, intenția ei e să-i convingă pe frații mei că i-a iertat pentru că i-au alungat toți pețitorii. Câțiva dintre ei chiar s-au simțit vinovați, dacă nu știai, chiar dacă tinerii care au venit anul trecut nu i-au trezit prea mult interesul. Deci, din punctul ei de vedere, nu trebuie învinuiți. Vrea, de asemenea, să îi asigure că ea o să știe când o să apară bărbatul potrivit, așa că ei nu trebuie să-și facă griji din pricina aceasta.

– Chiar crede că, dacă o să le spună asta, o să-i potolească?

– Cel puțin asta speră, zâmbi Kimberly. Uneori, frații mei pot fi rezonabili.

Lachlan pufni în râs. Kimberly își cunoscuse târziu frații, crescuse crezând că era singurul copil la părinți și aflate despre existența lor abia când Lachlan o adusese în Scoția în calitate de soție a lui. Apăruseră la ușa lui – sau, mai exact, luaseră cu asalt podul basculant toți șaisprezece. Îl însoțeau pe tatăl ei, pe care nu-l întâlnise niciodată până atunci – o legendă în munți, dar nu una care să-i facă cinste.

Ian MacFearson. Era un nume pe care mamele îl foloseau pentru a-și muștra copiii din cauza comportamentului lor. Avea reputația unui om fără suflet, atât de rău, încât stătea deoparte și râdea când fiii lui încercau să se omoare – ba, mai mult, îi încuraja. Alții spuneau că era doar un pustnic bătrân, care nu își mai părăsise casa de mai bine de patruzeci de ani. Dar ce motiv să fi avut dacă ținea acolo un întreg harem? Unii susțineau că murise cu mulți ani în urmă, iar fantoma lui bântuia ruinele cetății pe care o ridicase chiar el în trecut. Nici una dintre povești nu era adevărată, dar puțini îl întâlniseră pe Ian MacFearson pentru a se convinge că lucrurile nu stăteau chiar așa.

Fusese un sihastru, iar acum își părăsea casa doar pentru a o vizita pe Kimberly și familia ei la castelul Kregora, deși, așa cum se întâmpla de obicei, ea era cea care se ducea la el. Nu o deranjase

niciodată. Îi plăceau împrejurimile casei lui, atmosfera sumbră, copacii neroditori, norii negri care acoperea cerul, amintindu-i mai degrabă de castelul vrăjitoarei din vârful muntelui acoperit de nori decât de fortăreața transformată în conac, ridicată pe un promontoriu stâncos, așa cum era de fapt. Însă înăuntru atmosfera nu era sumbră datorită fraților ei zgomotoși.

Nici legenda potrivit căreia frații ei încercau mereu să se omoare nu era adevărată, deși unele lupte dintre ei dovedeau contrariul. Se certau ca frații, fără intenții criminale. Mai curând dădeau dovadă de o loialitate aproape fanatică – dacă unul dintre ei era insultat, toți îi săreau în apărare.

Și povestea despre harem era stupidă, deși părea de înțeles având în vedere cât de mulți fii avea Ian. Deși cu același tată, doar câțiva aveau aceeași mamă, iar toți erau bastarzi. Ian nu se însurase niciodată. Voise s-o facă, o iubise pe mama lui Kimberly aproape toată viața, dar părinții ei o fortăseră să se mărite cu ducele de Amburrough, bărbatul despre care Kimberly crezuse că era tatăl ei, până când la beție, acesta îi mărturisise că Ian avusese această onoare.

Deși nu se însurase, Ian nu își repudiase copiii. Îi adusese pe toți în casa lui, chiar și pe cei concepuți departe, în Aberdeen, sau cel puțin pe cei despre care știa. Povestea despre harem trebuie să se fi născut deoarece le permisesse câtorva dintre mamele copiilor să locuiască în casa lui, deși el nu era interesat de ele. Oricare ar fi fost femeia pe care ar fi favorizat-o la un anumit moment dat, el îi era fidel. Sau cel puțin asta le spunea celor care îndrăzneau să-l întrebe.

La drept vorbind, era o relație de familie foarte ciudată, iar Kimberly putea fi fericită că trăise în altă parte dacă bărbatul care o crescuse nu ar fi fost un tiran și un părinte ne iubitor. Unii dintre frații ei aveau și alte surori, dar ea era singura soră despre care puteau spune că era a lor, așa că o incluseră în cercul de loialitate. Fiind singura fată din grup, în ciuda faptului că era cea mai mare, întotdeauna se simțise mai protejată decât celelalte. Această protecție se îndreptase și spre Melissa când venise pe lume. Deoarece fuseseră toți acolo când se născuse, o considerau ca fiind a lor.

De-a lungul anilor, Lachlan nu fu prea fericit din cauza asta. Dacă el și Kimberly se certau sau dacă el îi atrăgea atenția asupra unei greșeli pe care ea o făcuse, avea toate șansele să fie luat la bătaie de cei mai mulți dintre ei, chiar dacă numai unul ar fi fost martorul întâmplării. Și ferească Dumnezeu ca el s-o dojenească pe Meli când

se aflau în vizită! Se mira și el că îi tolera, în ciuda tuturor ocaziilor în care îl atacaseră fără să-l întrebe măcar care fusese motivul conflictului. Probabil că, datorită faptului că era și el scoțian, reușea să considere atitudinea lor potrivită, și niciodată nu le purtase pică.

Kimberly își iubea foarte mult frații, pe toți șaisprezece, și găsea imediat scuze pentru ieșirile lor, care se întâmpla să fie foarte dese. Toți erau certăreți și impulsivi, lucru surprinzător, deoarece fuseseră crescuți de Ian, iar el era mult mai temperat. Cel puțin așa fusese înainte să se întoarcă în Scoția ca să-și aline inima frântă. Iar de când Kimberly intrase în familia lor, devenise și mai blând.

Capitolul 3

Era o casă veche, dar foarte bine întreținută. Donald Ross nu avusese nici un titlu și, după standardele engleze, nu fusese considerat nici măcar ca făcând parte din mica aristocrație, dar devenise bogat mulțumită unei moșteniri însemnate, care, precum casa, fusese dată mai departe din generație în generație și încă era intactă. Îi surprinsese pe toți reușind să câștige mâna fiicei unui viconte englez, dar se spunea că erau îndrăgostiți, așa că romanticii fuseseră încântați de poveste.

Lincoln și-l amintea pe tatăl său ca pe un bărbat înalt, robust și omenos, mereu cu zâmbetul pe buze, întotdeauna prezent când avea nevoie de atenția lui. Murise în timp ce se afla în inspecție la una dintre minele de la șes. Un tunel se prăbușise peste el, strivindu-l atât de tare, încât supraviețuise numai câteva zile după accident. Lincoln nu își amintea acest moment întrucât nu-i fusese permis să-și vadă tatăl după nenorocire, ceea ce îl înfuriase, dar, odată cu trecerea anilor, devenise recunoscător, deoarece păstrase numai amintirile frumoase.

Lincoln se întrebase mereu de ce mama lui, Eleanor, rămăsese în Scoția după moartea soțului ei. Cu siguranță, nu o făcuse pentru ca fiul ei să rămână în singura casă pe care o cunoștea, deoarece îl trimisese departe imediat ce apăruseră problemele. Nu înțelesese niciodată de ce ea nu îl însoțise. Ar fi putut să lase casa în grija cuiva dacă nu voia să o vândă. După moartea lui Donald și plecarea lui Lincoln, nu mai avea pe nimeni din familie acolo, ci în Anglia. Richard spusese că nu fuseseră niciodată prea apropiați, dar...

Când crescuse și se putea gândi la mai multe posibilități, Lincoln nu putuse decât să tragă concluzia că rămăsese acolo pentru a avea grijă de moștenire. Era destul de vastă, cuprinzând multe proprietăți și afaceri ce necesitau o atenție deosebită. Într-una dintre scrisori, vorbea despre asta, spunându-i că, atunci când avea să ajungă la vârsta potrivită, urma să preia frâiele.

Fusese încă o scrisoare la care nu răspunsese niciodată. Acum moștenirea era a lui, dar nu o voia dacă asta însemna să aibă de-a face cu mama lui. Și pentru că nu avea nevoie de bani, îi fusese destul de ușor să facă această alegere. Moștenirea de la unchiul Richard, pe care o primise la vârsta majoratului, era destul de consistentă.

Lincoln era acum acasă – în casa în care se născuse, în casa unde își petrecuse primii zece ani din viață –, acolo unde temerile lui prinseseră viață. Furia îl cuprinse imediat ce o văzu stând în prag în timp ce ei coborau din trăsură. Eleanor stătuse acolo de multe ori, așteptând nerăbdătoare ca el să vină acasă. Revederea casei și amintirile pe care i le trezea ar fi trebuit să-l facă să zâmbească, însă el simți doar un gust amar.

Trecuseră zece ani de când o văzuse ultima oară, cu ocazia uneia dintre nenumăratele ei vizite în Anglia. Atunci nu o putuse evita. Cu cât înainta în vârstă, cu atât găsea mai multe scuze, care funcționaseră destul de bine până acum.

Părea îmbătrânită, și nu doar din cauza vârstei. Avea aproape 50 de ani, era adevărat, dar părea mult mai în vârstă. Acum părul ei era complet grizonant, deși îi observase firele albe ultima dată când o văzuse, când avea doar 39 de ani. Părea obosită. Părea ca și cum viața ar fi fost o povară pentru ea, nu o bucurie.

Era îmbrăcată în negru, ca și cum ar fi ținut doliu. Era bogată, ar fi putut să călătorească atunci când fusese mai tânără, să se recăsătorească, să facă orice i-ar fi plăcut. În schimb, alesese să stea acolo și să-și trăiască viața în singurătate. Acum, probabil regreta asta.

Lincoln nu simți nici un pic de compasiune pentru ea. Prin furia lui nu putea răzbate nici o emoție pozitivă, ba chiar avusese nevoie de toată voința pentru a nu se întoarce la trăsură și s-o ia la goană. Știa că nu putea să-și țină în frâu furia prea mult timp. Plănuiseră să stea cel puțin o săptămână înainte de începerea sezonului în Londra. S-ar fi simțit norocos dacă avea să reziste câteva zile în compania ei fără să-i spună ce credea despre ea.

Henriette trebuise să insiste pentru a-l convinge să intre. Abia o salută în trecere pe Eleanor, înclinând puțin capul, adresându-i un singur cuvânt – „mamă” –, apoi se îndreptă spre salon fără să o mai privească. Se miră că fuse capabil de asta. Mătușa lui, după cum îi era obiceiul, reuși să alunge tăcerea insuportabilă care se așternu după salutul lor rece.

Nu reușea să-și domolească furia. Acum stătea la fereastra salonului care dădea spre nord, aripa în care ei locuiseră, ceea ce nu făcu decât să-i stârnească și mai tare furia când se gândi la sălbatici. Stătuse acolo, singur, mai bine de 30 de minute, în timp ce mătușa și verișoara lui își ocupau camerele la etaj. Nu avea idee despre felul în care avea să reacționeze dacă Eleanor ar fi venit să i se alătore în salon, fiind singur, fără mătușa sau verișoara lui, care să tempereze discuția.

În cele din urmă, nu fu vocea ei cea care îi întrerupse gândurile.

— Este, într-adevăr, o bucurie să vă revăd după atâția ani, conașule! Vă mai amintiți de mine?

Lincoln se întoarce și îl zări pe domnul Morrison oferindu-i o ceașcă de ceai. Dintre toți servitorii, doar camerista lui Eleanor era englezoaică – o adusesse cu ea când se măritase cu Donald. Adușese cu ea și obiceiurile englezești, iar servirea ceaiului în fiecare după-amiază era unul dintre ele. Morrison fusese majordom acolo înainte de sosirea ei și se părea că era în continuare.

Lincoln nu prea și-l amintea pe bărbat, deoarece era foarte tânăr când plecase. Desigur, ajunsese la înălțimea de peste 1,80 metri abia după ce fusese trimis în Anglia, iar la vârsta de 10 ani, când abia depășea un metru, Morrison părea mult mai înalt.

— Într-adevăr, domnule Morrison. Nu te-ai schimbat prea mult!

Bătrânul scoțian râse sau, mai bine zis, chicoti.

— Oh, dar dumneavoastră v-ați schimbat chiar mult. Nu v-aș fi recunoscut dacă nu aș fi știut că urmează să sosiți.

Lui Lincoln nu i se părea că se schimbă atât de mult din punct de vedere fizic, cu excepția celor câteva zeci de centimetri în plus în înălțime. Desigur, privindu-și chipul în fiecare zi, nu avea cum să remarce acest lucru, așa cum o făcea cineva care nu-l mai văzuse de nouăsprezece ani. Părul lui rămăsese la fel de negru ca în copilărie, iar ochii lui erau tot căprui. Chipul avea însă trăsături mai bine definite. Femeile îl găseau frumos, deși el credea că titlul lui era la fel de atrăgător precum aspectul.

Lincoln luă ceașca, dar nu bău din ea, ci o puse pe pervazul ferestrei. Ar fi preferat ceva mai puternic în acel moment, nu ceai.

Se întoarse spre fereastră.

— Mai trăiesc sălbatici aici?

— Nu știu, având în vedere că sunt cam de vârsta dumneavoastră. Nu prea socializează, iar zvonurile nu ajung la noi.

Lincoln nu fuse nevoit să explice la cine se referise. Nu era singurul care îi numea sălbatici pe acei scoțieni. Se purtaseră ca atare încă de mici. Locuiau mai la nord, la o distanță de aproape șapte kilometri, suficient de departe ca el să nu-i întâlnească niciodată dacă în copilărie nu ar fi hoinărit peste tot.

Decise să afle singur. În realitate, avea nevoie de o scuză pentru a ieși înainte ca mama lui să se întoarcă. Nu avea de gând să iasă din nou în calea sălbaticilor. Deși acum era mult mai bine pregătit să le facă față decât atunci când avea doar 10 ani, era suficient de matur pentru a nu-și dori o astfel de confruntare. Era numai o scuză pentru a dispărea câteva ore. Nu ar fi mers spre nord.

Și totuși, se trezi mergând chiar în acea direcție.

Capitolul 4

Lincoln putea da vina pe curiozitate. Auzise de legenda numită Ian MacFearson – cine nu o auzise? Însă nu-l întâlnise niciodată. Văzuse casa acestuia cu mult timp în urmă, dar nu și-o amintea atât de sumbră. Desigur, copiii văd altfel lucrurile, se gândi el. Ceea ce unui adult i s-ar părea deprimant, un copil vede a fi înfricoșător, și totuși palpitant.

Casa era înălțată pe un deal stâncos, înconjurată de copaci sterpi și de mare. Probabil pomii rodiseră cândva, înainte ca solul să se erodeze, însă acum rădăcinile lor se înfipseseră în rocă și serveau drept dovadă că zona nu fusese dintotdeauna stearpă.

Primăvara era pe sfârșite, însă nimic nu înflorise în jurul casei lui Ian MacFearson și nici nu avea să înflorească dacă nu aducea pământ proaspăt. Lincoln nu își putea explica de ce ar dori cineva să locuiască într-un mediu atât de steril, deși zona se dezvoltase, apărând case noi în vecinătate. Nici una nu era la fel de mare ca vechea fermă, dar Lincoln observă case care nu se aflau acolo când părăsise el zona. Existaseră, desigur, și alte case. MacFearson mai avea rude în afară de numărul mare de fii.

Nu exista nici o activitate în zonă, dar, așa cum își amintea Lincoln, niciodată nu fusese. Dacă nu ai fi văzut progeniturile plecând sau venind, ai fi zis că locul era abandonat. Asta, dacă ai fi venit în afara perioadei reci, când fumul coșurilor dădea semn că zona era locuită. Acum însă nu era cazul.

Lincoln nu intrase niciodată, nu fusese invitat. Nimeni nu fusese, din câte știa el. Totuși, bătuse de mai multe ori la ușă pentru a-și invita prietenii la joacă. Nu vorbeau niciodată despre tatăl lor. Numai oamenii care nu îi cunoșteau o făceau.

Îi veni în minte aceea perioadă fericită. Simțul realității triumfă, iar Lincoln plecă înainte să-i observe cineva prezența. Amintirile însă îl copleșeau; erau întâmplări la care nu se mai gândise de ani întregi.

Distrat, se abătu de la poteca sudică ce ducea spre casă și se îndreptă spre est, spre un loc în care mersese de multe ori în copilărie.

Iazul era încă acolo, iar în depărtare se vedea ruina unui hambar, singura dovadă că acolo locuise cineva. Nu era chiar un iaz, ci mai degrabă o groapă adâncă, în care se adunase apă de ploaie, de obicei suficient de multă pentru a fi plină în cea mai mare parte a timpului. Câteva cărămizi de pe margine, acoperite cu mușchi, sugerau că odată, în urmă cu un secol sau două, groapa fusese beciul cuiva.

Apropiindu-se de iaz, îi reveni încă o amintire. Era una dintre zilele fierbinți ale unei veri scurte, pe vremea când avea opt ani. Cele mai multe zile nu erau suficient de calde încât cineva să simtă nevoia să se răcorească, însă acea zi fusese, iar Lincoln își amintise de micul iaz pe care îl descoperise când cutreiera prin zonă și unde mersese pentru a se bălăci. Pe atunci nu știa să înoate, însă numai o parte a iazului era mai adâncă, iar acolo trebuia să știi să înoți, iar el stătuse departe de acea zonă.

Nu fusese singurul care descoperise iazul, întrucât în acea zi, câțiva dintre frații MacFearson merseseră acolo cu intenția de a se răcori. Râvnind la compania cuiva de vârsta lui, Lincoln fusese încântat de sosirea acestora și își oferise prietenia. Trei dintre ei ezitaseră să se împrietenească, însă al patrulea băiat, Dougall, care avea tot opt ani, se apropiase imediat de Lincoln și deveniseră foarte repede prieteni.

În cele din urmă, îi cunoscuse și pe ceilalți frați. Precum cei care îl însoțiseră pe Dougall la iaz, ceilalți nu fuseseră la fel de deschiși ca el și ezitaseră la început să-l accepte pe Lincoln în grupul lor, dar în scurt timp se împrieteniseră toți. Și la fel de repede toți deveniseră dușmanii lui.

Pierdut printre amintiri, Lincoln se apropie de iaz înainte să observe că acolo se afla o familie alcătuită, se pare, din patru membri. Femeia stătea aproape de margine, privindu-le pe cele două fete care se bălăceau, iar bărbatul era întins pe iarba înaltă, la o anumită distanță de ele, dormind sau cel puțin încercând să ațipească. Soția încercase să domolească gălăgia și chicotele fetelor pentru a nu-și deranja soțul.

Lincoln nu mai văzuse niciodată adulți care să se scalde de iaz, dar cu siguranță se petrecuseră multe schimbări în zonă în cei nouăsprezece ani cât fusese plecat, mai ales că acum tot mai mulți oameni locuiau acolo. Ar fi fost nepoliticos din partea lui să se întoarcă,

deși nu avea chef de conversații cu străinii. Apoi se gândi că putea să plece înainte ca ei să bage de seamă prezența lui.

Își opri calul la cinci metri distanță. Femeia stătea cu spatele la el, iar fetele erau scufundate în apă și li se vedea doar creștetul capului. Încă nu îl auziseră din cauza zgomotului pe care îl făceau, iar el putea profita de situație pentru a pleca. Dar calul lui necheză.

— Bună ziua!

Oftă și descălecă. Femeia își întoarse capul pentru a-l saluta. Apoi se ridică ținându-și boneta în mână, dezvăluindu-și întregul chip și oferindu-i un zâmbet prietenos, ceea ce-l miră foarte tare. Mâna îi rămase încremenită pe oblâncul șei. Cu un picior rămas pe scară, rămase pur și simplu înmărmurit. Se gândi că bărbatul care stătea acolo întins, dormind, era probabil cel mai norocos individ din lume.

Era neobișnuit de înaltă pentru o femeie – se gândi că avea cam 1,70 m înălțime. Era îmbrăcată într-o rochie tradițională: o fustă maronie care nu părea să aibă trenă, o bluză albă cu mâneci lungi fără volane, cizme rezistente – nu veniseră pe cai – și un șal scoțian pe care îl legase la brâu, care i-ar fi fost util dacă ar fi început ploaia.

După haine, ai fi crezut că era o femeie obișnuită, probabil una săracă. Soțul și copiii de lângă ea îl îndemneau pe Lincoln să se gândească la altceva, nu la delicatețea și la gustul buzelor ei.

Nu i se părea interesantă doar înălțimea ei – niciodată nu îmbrățișase o femeie atât de înaltă –, ci întreaga ei înfățișare. Nu mai fusese vreodată atât de brusc și de intens atras de vreo femeie. Era foarte drăguță, într-adevăr, dar văzuse fete și mai frumoase. Chipul ei nu era plin – era mai degrabă slabă –, dar probabil că înălțimea o făcea să pară astfel. Totuși, șoldurile erau destul de curbate, iar sânii păreau suficient de plini.

Avea un chip fermecător, deși oasele nu era proeminente, iar obraji erau binecuvântați cu gropițe când zâmbea. Sprâncenele delicat arcuite păreau naturale, iar buzele subțiri probabil că s-ar fi umflat cu un sărut potrivit. Ochii ei erau de un verde-deschis, ca două pietre prețioase identice, care îți atrăgeau imediat atenția, căci contrastau cu părul foarte închis la culoare.

Poate că pletele ei lungi desfăcute, ciufulite de vânt, îi ofereau acel aspect senzual, aspru, de parcă abia s-ar fi trezit după o noapte de amor sălbatic. Părul ei era de un castaniu atât de închis la culoare încât părea aproape negru, dar cu discrete tente roșcate. Poate

că asta justifica valul de dorință care îl cuprinse atât de repede și îl speria atât de tare.

Stătu acolo destul de mult, descălecat pe jumătate, holbându-se la ea, ceea ce o făcu să rădă.

– Dacă nu o să spui nimic, o să cred că mi-a mai crescut o ureche. Ești nou în zonă, așa-i? Sau ai venit doar în vizită?

– Nu, adică da.

Reuși să-și coboare și celălalt picior, în timp ce obrazii lui deveniră roșii. Accentul ei discret era încântător. Crescuse auzindu-l la altă femeie, așa că nu ar fi trebuit să-l afecteze, dar ieșit din gura ei părea cea mai frumoasă muzică.

Se îndreptă încet spre ea, conștient că pulsul i-o luase razna.

– De fapt, sunt în vizită, deși am locuit la câțiva kilometri depărtare de aici, spre sud.

– Serios? Păru gânditoare. Iar eu credeam că îi cunosc pe toți care locuiesc pe o rază de 30 de kilometri.

– A fost cu mult timp în urmă. Poate că nici nu erai născută când m-am mutat sau, mă rog, sigur erai prea tânără pe atunci pentru a-ți aminti toți vecinii.

Nu părea să aibă mai mult de 17 sau 18 ani, dar trebuia să fie mai mare pentru a avea deja doi copii sau chiar și mai în vârstă pentru a fi mama acelor neastâmpărate ale căror chicote se auzeau dinspre iaz. Încă nu văzuse copiii îndeaproape, ci numai capetele lor ieșind din apă.

– Presupun că așa este. Acel „cu mult timp în urmă” ar putea să fie dublul vârstei mele sau chiar triplul.

Lincoln o privi neîncrezător. Ea își întoarse un moment privirea într-o parte, apoi se uită în jos, iar părul bogat îi căzu peste obraz, astfel încât, preț de o clipă, el nu-i mai putu zări chipul. Dar nu își putu reține prea mult zâmbetul.

Ea clipi. Dumnezeu, nici măcar nu-l cunoștea și deja îl tachina! Cât de încântător și plăcut era să întâlnească o femeie care nu era mofturoasă sau rușinoasă la prima întâlnire! S-ar fi putut simți jignit, dar ea nu părea să se fi gândit la asta. Sau, dacă o făcuse, nu îi păsase.

Își dădu părul pe spate, fără să vrea să pară ispititoare sau seducătoare, deși fusese. Încă i se putea citi pe față un zâmbet neastâmpărat, iar în obraz i se vedea o gropiță care îl atrăgea tot mai mult. Simți

nevoia imediată de a-l explora cu limba, de a o auzi râzând în timp ce făceau dragoste, ca să poată... La naiba, își pierduse mințile?

Își luă privirea de la ea înainte să facă vreun lucru necuviincios, cum ar fi să o sărute chiar în fața familiei ei. Nu se încurca cu femei căsătorite. Nu o făcuse niciodată și nici nu intenționa. Până acum, fusese foarte hotărât în privința asta. Își îndreptă atenția spre fete, căci acum le putea zări privindu-l curioase.

Amândouă erau blonde, foarte drăguțe și aveau probabil în jur de șapte sau opt ani. Nu semănau cu mama lor, dar nici cu tatăl, atât cât își putea el da seama văzându-i părul negru ca tăciunele ascuns sub pălărie. Șapte sau opt? Asta înseamnă că își întemeiasse o familie la o vârstă foarte fragedă.

Faptul că privi copiii preț de câteva secunde îl ajută să-și abată gândul de la a o seduce pe mama lor, cel puțin pentru moment.

– Foarte bine, spuse el în timp ce își întoarse iar privirea spre femeie. S-a întâmplat în urmă cu nouăsprezece ani, când aveam 10 ani, ceea ce nu înseamnă că am chiar triplul vârstei tale.

Râse din nou, plină de încântare că el intrase în jocul ei.

– Ești sigur? Matematica nu a fost niciodată punctul meu forte.

– Foarte sigur, să spunem că ai puțin peste nouă ani.

– Oh, mai pune puțin!

El zâmbi.

– Apropo, sunt Lincoln Burnett.

– Melissa MacGregor.

Întinse mâna să-l salute mai degrabă într-un stil bărbătesc, în loc să i-o ofere pentru o simplă atingere, așa cum făceau doamnele. Îi luă mâna, nevoind să îi mai dea drumul și vrând să i-o sărute, însă era demodat să săruți mâna. Gestul era mai degrabă un preludiu, o declarație deloc subtilă a unei atracții evidente. Spera totuși ca atracția lui pentru ea să nu fie atât de evidentă.

Îi dădu drumul mâinii. Acum, că făcuse această scurtă conversație de complezență, trebuia să plece. În schimb, o întrebă:

– Locuiești prin apropiere?

Nu ar fi trebuit să întrebe, nu voia neapărat să știe, nu dorea să fie tentat să o caute odată ce ar fi aflat. Ar fi fost mai bine să nu o mai vadă vreodată.

– Nu, Kregora este mult mai departe, în sud. Îmi vizitez bunicul pentru o zi sau două. Este cel care locuiește mai sus.

Nu recunosc numele Kregora, dar își amintea vag despre câțiva membri ai neamului MacGregor care locuiau într-un castel vechi, prăpădit, la vreo 16 kilometri mai la sud de moșia Ross. Nu se aventurase niciodată prea departe, copil fiind, pentru a o vedea cu ochii lui.

– Am învățat să înot în acest iaz, spuse el, încă nehotărât dacă trebuia să plece sau nu. M-a învățat un prieten cu care obișnuiam să mă întâlnesc aici – asta, după ce m-a tachinat fără milă că am venit aici fără să știu să înot.

Păru surprinsă.

– Ce ironie! Unchiul meu Johnny m-a adus aici când aveam șase ani și m-a învățat să înot. Este mult mai ușor să înveți în ape liniștite decât în ocean. Iar eu mi-am adus verișoarele aici din același motiv.

Era o distanță destul de mare pe care să o traverseze cineva doar pentru a-i învăța pe copii să înoate, mai ales când cei mai mulți nu o considerau o competență necesară dacă nu intenționau să-și câștige traiul pe ocean... Verișoare? Se holbă iar la cele două fete din apă. Chiar nu semănau deloc cu Melissa. Ca ea să le fi fost mamă, ar fi trebuit să fie mult mai în vârstă decât părea.

Nu reuși să spună decât atât:

– Nu sunt ficele tale?

Ea se întoarse și îl privi. Nu râse, dar el putu vedea în ochii ei de un verde-deschis, în timp ce-l privea, că ar fi vrut să o facă.

– Iar eu credeam că deja stabilisem că am numai nouă ani. Zâmbi. În plus, cred că ar fi o nebunie să am copii înainte de căsătorie.

Fusese cea mai ciudată senzație pe care o simțise – să fie atât de jenat, luptându-se să nu roșească, dar, în același timp, atât de încântat. Nu era căsătorită. Era disponibilă pentru... a se cunoaște mai îndeaproape.

– Îmi cer scuze, spuse el. Doar că păreați ca o familie care se bucură de o ieșire...

– Da, suntem, dar nu atât de apropiați. De fapt, este a doua oară când îmi întâlnesc verișoarele și prima dată când mama lor le-a permis să vină pentru o vizită în munți. Desigur, am atât de mulți verișori încât mă îndoiesc că o să reușesc să-i cunosc pe toți.

Așa se întâmpla cu familiile numeroase, dar și cu unele mai mici. Și el avea verișori de gradul al treilea și al patrulea din partea familiei Ross pe care nu-i cunoscuse niciodată, căci se mutaseră în alte țări.

Lincoln încuviință din cap. Era timpul să plece. De fapt, prefera să plece înainte ca bărbatul să se trezească și să le strice prima întâlnire. În plus, voia să plece chiar în clipa aceea, fiind sigur că avea să o revadă. Era convins de asta.

— V-am deranjat prea mult, spuse el, întorcându-se spre cal. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, domnișoară MacGregor. Pe curând! O zi frumoasă!

Capitolul 5

Melissa privea visătoare la drumul de țară din trăsură, fără să-l vadă cu adevărat. Cu trăsură, călătoria avea să dureze de două ori mai mult și tocmai de aceea, când își vizita bunicul, prefera să călătorească până acolo. Însă în acea zi era prea distrată pentru a-i păsa de acest lucru și, de aceea, își rugase unchiul care o însoțea să pregătească trăsura, deoarece neatenția și călărirea unui cal nărvaș nu se prea potriveau.

Cine ar fi crezut că o teamă copilărească, pe care o considera oricum prostească, ar fi dus la o astfel de întâmplare într-o zi care altfel nu anunța nimic deosebit? Începuse cu întâlnirea ficelor unchiului ei Johnny pentru a doua oară. Prima dată, le întâlnise cu ocazia unei călătorii la șes pe care o făcuse împreună cu câțiva dintre unchii ei, în urmă cu trei ani. Johnny încercase să aibă grijă de ele de când se născuseră, dar mama lor refuzase să i le lase în grijă. Îi permisesese doar să le viziteze la șes, acolo unde locuia și, până acum, nu le lăsase niciodată să vină la el.

Dar nu numai unchiul Johnny se confrunta cu o astfel de situație. Mulți dintre ei aveau copii prin toată Scoția. În privința asta, semănau cu bunicul ei. Dar, spre deosebire de tatăl lor, care își luase toți fiii să-i crească, puțini dintre aceștia fuseseră atât de norocoși cu propriii lor copii. Unele dintre femeile cu care își făcuseră de cap insistaseră să le ia de neveste înainte de a-și da copiii. Pentru altele, pur și simplu nu conta că aveau să fie stigmatizate fiindcă aduseseră pe lume un copil în afara căsătoriei.

Mama celor două fete era diferită, ea pur și simplu nu-l mai plăcea pe Johnny așa cum o plăcea el. Prima fată fusese concepută când amândoi erau prea beți pentru a realiza că nu se suportă. Cea de-a doua fusese concepută în aceleași circumstanțe, când el venise să o vizite pe prima, și fusese o surpriză pentru amândoi.

Cu trecerea anilor, se părea că femeia se mai înmuiase, iar faptul că permisesese fetelor să meargă în munți pentru prima dată dovedea

asta, deși spusese clar că era numai pentru o săptămână. Aflând că fetele nu știau încă să înoate, Johnny îi sugerase Melissei să le însoțească la lacul Kregora pentru a rezolva acest lucru.

Melissa se oferise deja să le ajute cu lecțiile de înot, dar era înspăimântată de gândul că trebuiau să meargă la Kregora. Mulți dintre unchiile ei nu-i cunoșteau teama de acel lac. Știa că era o teamă nefondată și totuși nu reușea să scape de ea. Îi intrase în cap, de când era copil, că pe fundul lacului locuia ceva mare și urât și, pentru că lacul era foarte adânc, nimeni nu reușise să înoate până pe fundul acestuia pentru a-i demonstra contrariul.

Astfel, le sugerase să nu mai piardă vremea și să meargă la iazul unde și ea fusese învățată să înoate și unde, în fiecare vară, își dusesese alți verișori. Poate că pe una dintre laturi era mai adâncă, dar măcar puteai vedea că pe fund erau doar nămol și ierburi.

O surprinsese întâlnirea cu Lincoln Burnett în acele împrejurări, dar și mai mult o surprinsese reacția pe care o avusese în prezența lui.

Fetele se grăbiră să-i spună lui Johnny despre străinul care se oprise acolo în timp ce el dormea, însă nu păru să se îngrijoreze. Tot ce spusese fu:

— Nu v-a speriat, altfel m-ați fi trezit, nu?

Ceea ce era adevărat. În ce o privea pe Melissa, nu reușea să și-l scoată din minte. Nu era nimic rău în faptul că avea să-l întâlnească din nou, dar dacă nu reușeau să se revadă? Dacă acea simplă întâlnire urma să-i afecteze alegerea unui soț? De acum înainte, avea să compare cu el fiecare bărbat pe care urma să-l întâlnească. Știa că așa avea să facă, iar nici unul nu urma să se ridice la înălțimea așteptărilor: nu aveau să fie la fel de frumoși, la fel de înalți, la fel de deschiși...

Dar acest gând dispăru imediat, deoarece era sigură că avea să îl revadă. El așa spusese și, în plus, păruse la fel de atras de ea precum fusese ea de el, deci nu avea nici o îndoială că avea să se revadă.

Mai mult, de când îl întâlnise, zâmbea încontinuu. Zâmbetul nu-i dispăruse nici în dimineața următoare, când unchiul său cel mai în vârstă, Ian Unu, o conduse spre casă.

Avea șase unchi pe care îi chema Ian. Pentru unii putea părea ciudat, dar pentru familia ei nu era. Având în vedere că toți aveau mame diferite și că acestea botezaseră copiii Ian, bărbatul al cărui nume îl purtau cei șase nu avusese multe de spus. Frații adăugaseră numere

pentru a alunga confuzia când erau împreună. În familie însă, dacă doar unul dintre frații care purtau numele Ian se afla acolo, se folosea doar numele, nu și numărul.

— Ești foarte tăcută astăzi, remarcă Ian pe la jumătatea drumului. Ești îngrijorată din cauza evenimentului din Londra?

— Nu, deloc, îl asigură ea.

Acest Ian, care era doar cu un an mai mare decât mama ei, îi era mai degrabă ca un tată decât ca un unchi. Obişnuia să i se destăinuiească atât cât ar fi făcut-o și față de tatăl ei. În schimb, Ian Șase, unchiul ei cel mai tânăr, era doar cu opt ani mai mare decât ea, fiindu-i mai degrabă ca un frate, iar lui îi făcea adesea confidențe. Lui i-ar fi spus totul despre întâlnirea cu Lincoln, tot ce își spusese, tot ce simțise — asta, dacă ar fi fost acasă cu o noapte în urmă.

Dar deodată realizează că acest unchi, fiind cel mai mare dintre frați, și l-ar fi putut aminti pe Lincoln de când trăia în munți, pe când ceilalți poate că nu ar fi făcut-o. Avea atât de multe întrebări referitoare la acel bărbat, gânduri care o măcinau de când plecase Lincoln, pentru că nu reușise să-i pună prea multe întrebări.

Nu știa cât de mult avea să rămână în vizită, nici unde stătea în Anglia, deși totul, inclusiv accentul, îi spunea că el trăia în Anglia. Ar fi fost un mare ghinion dacă vizita lui ar fi fost de durată, având în vedere că ea urma să plece spre Londra peste câteva zile și, chiar mai rău, să se întoarcă acasă chiar când Lincoln ar fi revenit în Anglia.

Nu-și putea anula plecarea, deși acum se gândea serios la asta. Plănuiise însă călătoria cu mult timp în urmă și cheltuisese deja foarte mult pentru garderobă. În plus, poate că vizita lui Lincoln era scurtă și putea la fel de bine să-l întâlnească în Londra. Poate că el locuia acolo. Oh, de ce nu îl întrebase?

Ian nu ar fi putut răspunde la multe dintre întrebările ei, dar poate că știa câte ceva despre acel bărbat. Nu se mai gândea la nimic altceva, așa că îl întreabă direct:

— L-ai cunoscut pe Lincoln Burnett când locuia la câțiva kilometri distanță de voi?

— Burnett? Sună a nume american sau englezesc.

— Da, este englezesc.

— L-ai întâlnit?

— Ieri, răspunse ea. Este foarte drăguț și atrăgător.

Ian chicoti.

– Este limpede că ți-a căzut cu tronc. În cazul ăsta, mai are sens să mergi la Londra?

Ian nu era unul dintre unchii care îi speriaseră ultimii preten-denți. Apropiindu-se de 40 de ani, era mult mai rezervat, iar acum tindea să-i ofere omului o șansă înainte de a-l judeca. Își ținea în frâu amenințările și avertismentele până când simțea că erau necesare. Era la fel de temperamental ca frații lui, dar acum nu mai sărea pri-mul la bătaie.

– Doar l-am cunoscut și nu am vorbit suficient încât să aflu cât de mult stă în vizită. Nici nu știu cât de des vine. Speram să îți amintești și să îmi spui mai multe despre el.

– Să mi-l amintesc? Din câte știu, nu a locuit nici un Burnett prin împrejurimi vreodată. Era un băiat pe nume Linc – poate că îl chema Lincoln –, dar era scoțian, ca noi doi.

– Eu sunt numai trei sferturi, îl corectă ea zâmbind.

– Oh, atunci el ar fi fost numai jumătate, ceea ce nu-l făcea nici una, nici cealaltă, căci era Ross, nu Burnett. De obicei, fetele sunt cele care își schimbă numele, bărbații tind să și-l păstreze pe al lor.

– Spunea că a locuit aici în urmă cu nouăsprezece ani, dar nu mi-a spus dacă în timpul ăsta a mai venit în vizită. Am presupus că are rude care locuiesc aici și că pe ele le vizitează, dar poate că s-a mutat cu toată familia, iar acum s-a întors doar să-și revadă vechii prieteni.

– Scumpa mea, pe atunci aveam vreo 20 de ani, deci eram sufi-cient de mare ca să știu dacă locuia prin apropiere vreun englez. Sau poate că a fost adoptat de mic.

– Nu, a zis că avea zece ani când a plecat. Poate că este vorba de acel Lincoln Ross de care îți amintești, care a fost adoptat și s-a în-tors la părinții lui adevărați, ceea ce ar explica schimbarea numelui.

– După vârstă, pare a fi vorba despre el, dar, dacă ești cu adevărat interesată de acest bărbat, Meli, roagă-te să nu fie Linc Ross pe care eu și frații mei l-am cunoscut.

Se încruntă.

– De ce?

– Pentru că băiatul era un prost, încăpățânat peste măsură și, mai mult, răzbunător, iar de toate astea i-ar fi fost cam greu să scape. Nu suporta să ia bătaia pe care o merita și să lase lucrurile așa. Venea mereu pentru mai mult.

– Ce făcea pentru a merita să fie bătut?

Ian oftă.

— A fost mai mult vina lui Dougi, el a vrut să fie prieten cu Linc. L-a îndrăgit imediat. Pe atunci, aveau aceeași vârstă. În cele din urmă, și noi l-am plăcut, deși era mai apropiat de Dougi.

— Dar ce de s-au schimbat lucrurile?

— S-a luat la bătaie cu Dougi, iar acesta nu avea nici o șansă să-l învingă. Linc se dezvoltase mai mult decât Dougi în cei doi ani cât fuseseră prieteni apropiați. Cu un singur pumn, i-a spart nasul lui Dougi. Nu era o întrecere, știa că nu avea cum să fie. Nu ar fi trebuit să înceapă cearta, dar, când a făcut-o trebuia să știe că frații mei aveau să intervină și să-l pună locul lui. Ne cunoștea de suficient de mult timp pentru a ști că noi nu acceptăm ca unul de-al nostru să fie rănit fără ca acela care l-a rănit să plătească un preț scump pentru asta.

— Și s-a întors?

— Da, s-s simțit nedreptățit și a venit să se răzbune. Era foarte hotărât să ne pună jos pe toți și nu-i păsa dacă săream toți în același timp. Mai prost sau mai nebun de atât nu poți fi.

— Nu sunt aceeași persoană, unchiule, spuse Melissa, cu empatie. Lincoln Burnett nu este așa deloc. Chiar nu este.

Ian zâmbi.

— Nu trebuie să mă convingi de asta, scumpo! Nu credeam că este el. Poate că nu am auzit niciodată de acest domn Burnett al tău când a locuit aici din mai multe motive, cel mai probabil pentru că nu și-a petrecut prea mult timp în zonă. A tot venit și a plecat înainte să-i observe cineva prezența. Nu ar fi prima dată când supușii englezi ai reginei au venit în Scoția pentru a afla singuri de ce îi place ei atât de mult aici.

Da, era o explicație logică și probabil de aceea Ian nu auzise despre Lincoln Burnet. În plus, Linc, tânărul acela nesăbuit, era scoțian. Lincoln al ei cu siguranță nu era. Nu se mai gândi la asta și, visătoare, începu să numere minutele până când avea să-l revadă pe domnul Burnett.

Capitolul 6

Lincoln știa că nu avea să-i fie ușor să stea la masă cu mama lui. Cu o seară în urmă, evitase cina cu o scuză forțată, dând vina pe oboseală, iar micul dejun îl lua rar, având în vedere că nu era matinal. Dar prânzul nu putea fi evitat, și fusese la fel de inconfortabil precum se așteptase. Deși mătușa și verișoara lui erau acolo pentru a întreține conversația, tăcerea lui nu trecu neobservată. Totuși, nu se așteptase să fie chiar atât de distrat încât să nu le asculte deloc.

Realiză asta când verișoara Edith, care rar ridica vocea, aproape că strigă la el:

– Lincoln! Ce-i cu tine?

– Poftim?

– Te-am întrebat de trei ori, sublinie ea, dacă mă însoțești la o plimbare în după-amiaza asta. Până la urmă, este prima mea vizită în Scoția. Mi-ar plăcea să văd ceva mai mult decât am văzut pe drum.

– Iartă-mă, Edi! Am întâlnit pe cineva ieri, iar de atunci nu reușesc să-mi iau gândul de la asta.

– O fată, sper, sublinie Henriette.

– Da.

Mătușa zâmbi larg, trăgând singură concluziile.

– Minunat! Nu este nici o problemă dacă îți găsești mireasa înainte de începerea sezonului. Într-adevăr, nu există nici un motiv pentru care să mai aștepți, iar pentru noi este foarte ușor să planificăm nunta în timp ce tu o însoțești pe Edith la toate petrecerile.

Aproape că își dădu ochii peste cap.

– Nu știi absolut nimic despre ea, în afara numelui. Doar am făcut cunoștință, mătușă.

– Când un bărbat este atât de distras încât nu mai aude nimic în jurul lui, deja se gândește la înșurătoare, insistă Henriette.

Lincoln roși, dar nu din cauza faptului că fusese menționată ideea de înșurătoare, deoarece nu se gândise la asta, ci din pricină că nu se gândise la asta de la bun început. Știa că și-o dorea pe Melissa

MacGregor în viața lui, și nu pentru o perioadă scurtă. De fiecare dată când se gândea la aventuri, instinctul intervenea și îl oprea. O dorea atât de mult, încât o scurtă aventură nu ar fi fost suficientă. Doar o relație permanentă i-ar fi putut satisface toate sentimentele pe care i le trezise.

Gândul la ea îl ținuse treaz aproape jumătate din noapte și, înaintea ca în sfârșit să adoarmă, se gândise să-i cumpere o casă în Anglia și să și-o facă amantă. Dar nu știa cum să deschidă subiectul și să-i propună. Nu era obișnuit să aibă amante. Încă nu întâlnise o femeie pe care să o dorească numai pentru el... până acum.

La naiba, de ce nu s-ar fi căsătorit cu ea? Doar pentru că el avea un titlu, iar ea nu? Asta, presupunând că avea să accepte să se mărite cu el. Se gândi că poate era bine să îi propună înainte să ia lucrurile de-a gata.

— Așadar, cine este și când o putem întâlni? vru Edith să știe.

— Face parte din familia MacGregor din Kregora. Nu sunt prea sigur unde vîna asta, deși cred că unii din familia MacGregor locuiesc într-un castel vechi aflat la câteva ore distanță de aici.

— Kregora este numele aceluia castel, îi explică Eleanor ezitînd, de parcă nu ar fi fost sigură că ar fi trebuit să intervină.

Îi stătea pe limbă să o întrebe dacă o cunoștea pe Melissa, dar se abținu. Oricât ar fi fost de dornic să știe totul despre fată, prefera să afle de la altcineva, nu de la mama lui.

— Putem călări spre acel loc după-amiază, dacă vrei să vii cu mine, Edi.

— Două ore doar ca să ajungem până acolo și încă două înapoi? Este mai mult decât mi-am imaginat, avînd în vedere că încă sunt puțin obosită după patru zile în trăsura. Poate mâine, dacă mai poți aștepta atât, adăugă ea zîmbind.

Nu putea, și probabil că expresia feței îi trădase acest gând, pentru că Edith zîmbi și adăugă:

— Foarte bine, nu voiam să stau pe un cal patru ore, indiferent cât aș fi fost de odihnită. Un tur prin împrejurimi mâine o să fie suficient.

— Dacă mâine este turul, v-aș însoți și eu, spuse Henriette. Ai cai pentru noi toți, Eleanor?

— Nu, ținem în grajd doar câțiva cai pentru trăsuri, avînd în vedere că eu nu mai călăresc, dar o să am grijă ca până mâine să fac rost de câțiva cai potriviți.

— Minunat! Abia aștept!

După asta, schimbare subiectul, oferindu-i lui Lincoln ocazia să iasă din încurcătură. Era mulțumit că mama lui era reținută și nu i se adresase direct, indiferent de subiect. Părase că ar fi vrut să facă asta de câteva ori, dar probabil se răzgândise.

Oare aștepta ca *el* să spargă gheața? Posibil, dar ar fi însemnat ca *el* să plece fără să se fi schimbat nimic. Sperase ca întoarcerea lui să-l ajute să lase resentimentele în urmă, dar nu anticipase cât de multe nemulțumiri aveau să iasă la suprafață văzând-o stând în casa pe care lui i-o refuzase.

Totuși, calul pe care îl călărise cu o zi în urmă, un armăsar potrivit pentru un bărbat căruia îi plăcea călăria, probabil că fusese cumpărat, închiriat sau împrumutat numai pentru el. Se gândise la asta înainte de sosirea lui. De asemenea, după ce plecase după prânz, trimisese un servitor la *el* pentru a-l îndruma spre castelul Kregora. Nu fusese nevoit să întrebe.

L-ar fi îndrumat chiar ea. Dar, după reacția lui ingrată din salon la intervenția ei ezitantă, probabil ea se temea să nu fie ignorată din nou. Totuși, știa că avea nevoie de îndrumări și se îngriji ca *el* să le primească.

Se comporta ca o mamă, preocupându-se de nevoie lui fără să-l întrebe... Dumnezeuule, își dorea ca ea să nu facă asta! Era prea târziu. Avusese nouăsprezece ani la dispoziție să-i ofere ce avea nevoie, dar nu o făcuse. Da, *el* o evitase, nu-i răspunsese la scrisori, dar ea l-ar fi putut găsi dacă într-adevăr ar fi contat pentru ea. Ar fi putut să insiste, să treacă peste zidul pe care *el* îl ridicase între ei, l-ar fi putut aduce acasă...

Capitolul 7

Lincoln găsi cu ușurință lacul. I se spusese să îl urmeze, întrucât se întindea ca un râu, traversând regiunea. Castelul Kregora era situat pe o faleză înaltă, de unde puteai vedea lacul, precum și munții din împrejurimi.

Într-adevăr, i se păruse bizar că Melissa parcursese un drum atât de lung pentru a înota într-un iaz, când practic în curtea ei avea un lac atât de încântător. Se bucurase însă că făcuse asta cu o zi în urmă, indiferent ce motiv ar fi avut. Altfel, nu ar fi avut ocazia să o cunoască.

Posibilitatea de a o revedea trezi în Lincoln o exaltare pe care nu o mai simțise de mult timp. Evitase acel sezon pentru că se temea că mătușa și verișoara lui aveau să observe că devenise mai degrabă blazat. Nenumăratele ocazii de socializare, de întâlniri la jocuri de cărți și alte tipuri de distracții nu-l interesaseră niciodată prea mult și, după zece ani de participat la astfel de evenimente, constatase că, în adâncul inimii, rămăsese un băiat de la țară. Tocmai de aceea acceptase ideea de a se căsători.

Kregora nu era asemenea castelelor vechi de secole. În primul rând, se aflau într-o stare foarte bună inclusiv zidurile exterioare de apărare. Curtea interioară pe care o înconjurau nu mai semăna cu cea de odinioară, acum fiind plină de prăvălii – atelierul tâmplarului, al fierarului, al brutarului și altele asemenea – dar și de case din piatră, totul semănând cu un sat.

Melissa probabil locuia într-una dintre acele case sau prin apropiere. Întrebă la grajduri unde o putea găsi. Fu îndrumat spre zona principală, să-l întrebe pe moșier, care era acasă. Acolo urmă altă surpriză. De afară, nu ți-ai fi dat seama că, odată intrat, aveai senzația că te afli într-un conac de țară, plin de încăperi pe care le găsești de regulă în reședința unei moșii.

Fu rugat să aștepte într-un salon gol. Nu dură mult până ce apăru Lachlan MacGregor în persoană, proprietarul domeniului Kregora și capul acelei ramuri a neamului MacGregor.

Lincoln era înalt, dar MacGregor era mai înalt decât el. Având aproximativ 45 de ani, solid și cu picioare groase, în ochii unora arăta ca un uriaș. Totuși, era atrăgător și păru foarte prietenos în timp ce-i întinse mâna pentru a face cunoștință. Lincoln făcu la fel, deși nu menționase titlul, pe care îl privea mai degrabă ca pe un scut de care acolo nu avea nevoie.

— Ce vă aduce la Kregora, domnule Burnett?

— O caut pe Melissa MacGregor. Mi s-a spus că mă puteți îndruma spre ea, răspunse Lincoln.

— Și de ce o căutați?

— Am venit să o cer de soție.

Avea atâtea motive pe care le-ar fi putut invoca pentru a-și justifica prezența, și totuși îl alesese pe acesta, deși nu ar fi trebuit. Însă reușise să-l surprindă pe MacGregor, deși bărbatul își disimulasese repede reacția. La urma urmei, intențiile lui nu ar fi trebuit să privească pe nimeni, cu excepția Melissei și poate a părinților ei. Dacă și-ar fi declarat intențiile, nu l-ar fi condus oricum în direcția bună, așa cum sperase.

— Să mergem în biroul meu, unde nu o să fim întrerupți, sugeră Lachlan.

— Nu vreau să vă răpesc timpul, domnule. Îndrumați-mă numai spre Melissa...

— Toate la timpul lor, domnule. Mai întâi, îmi veți spune de ce ați decis să vă căsătoriți cu fata mea.

— Fata dumneavoastră?

— Da, iar dacă nu știți asta, înseamnă că încă nu știți destul de multe despre fiica mea pentru a putea întreba de ea. Dar stați liniștit, domnule, nu o să-i stau în cale. Însă cred că sunteți de acord că trebuie să discutăm despre asta.

Lincoln încuviință din cap destul de rușinat și îl urmă pe Lachlan în biroul lui. Ce ghinion! Se gândise că, dacă menționa căsătoria, nu mai lungea vorba sau măcar scotea în evidență faptul că motivul vizitei sale era serios, ceea ce trebuia să-l ducă fără întârziere la Melissa. Având însă în vedere persoana căreia îi destăinuise motivul său, nu făcuse decât să pară un prost.

Precum salonul pe care îl părăsiseră și holul de la intrare, biroul lui Lachlan MacGregor era îmbrăcat în lemn masiv, nelăsând să se vadă nici o urmă din pereții de piatră care să-i fi amintit că se afla într-un castel. Singura fereastră din încăpere fusese lărgită și înrămată în lemn pentru a o scoate în evidență. Era o cameră confortabilă, cu o mobilă din lemn masiv în nuanțe de maro, verde și negru, care se potriveau cu spațiul demn de un bărbat. Și totuși, Lincoln nu se simțea deloc confortabil.

Pentru cineva care se decisese recent că venise timpul să se însoare și care tocmai hotărâse cu cine să se însoare, nu se gândise prea mult la ce avea să-i spună tatălui viitoareii sale mirese. Dar, pentru că se băgase singur în gura lupului, era convins că începuse cu stângul. La naiba! Nu era obișnuit să nu știe ce să facă mai departe.

Însă bărbatul îl ajută și, după ce se așezară, îl întrebă pur și simplu:

– Deci, când ai întâlnit-o pe Melissa?

– Ieri.

Surpriza de pe fața lui Lachlan se transformă rapid într-o repriză de râs. Când se calmă, continuă:

– Iartă-mă! Nu întâlnești prea des un bărbat care să știe ce vrea atât de repede.

– Am încredere în instinctele mele, domnule, îi spuse Lincoln în apărarea lui. Dar poate ar fi mai bine să vă explic. M-am hotărât să mă însor și mă pregătisem să caut cu sârguință o soție sezonul acesta în Londra. Așadar, gândul de căsătorie era în mintea mea, e drept, destul de proaspăt. Întâlnind-o pe Melissa, am ajuns la concluzia că nu trebuie să mai caut, fiindcă ea este aleasa, dacă o să mă accepte. Totuși, nu am vrut să spun că trebuie să ne căsătorim imediat. De fapt, mie mi-ar conveni, dar am realizat că mai întâi trebuie să-i fac curte. Tot ce am vrut astăzi a fost să-i declar intențiile mele și să o asigur că cererea mea este onorabilă.

– Bine spus, băietule! Nici eu nu eram prea sigur de soția mea când am întâlnit-o. O bună perioadă, nu ne-am putut suferi, dar, în cele din urmă, dragostea ne-a lovit pe amândoi. Vrei să-mi spui ce planuri de viitor ai cu fata mea?

– Desigur! Am moștenit două moșii destul de mari, una în Anglia, de la unchiul meu din partea mamei, și una aici, în Scoția, care cuprinde câteva proprietăți atât în nord, cât și la șes.

Lachlan păru surprins.

– În Scoția, zici? De la cine?

– De la tatăl meu, Donald Ross.

Lachlan se dădu aproape.

– La naiba! L-am cunoscut! Mi-a părut rău să aud despre accident. Mama ta încă locuiește aici, nu?

– Da, dar eu nu. După moartea tatălui, m-a trimis să locuiesc cu unchiul meu. Acum mă simt ca acasă în Anglia, în familia lui.

– Și ai uitat numele tatălui tău?

– Niciodată! Numele meu complet este Lincoln Ross Burnett. A existat însă un titlu englezesc, dar nici un moștenitor de gen masculin din acea parte a familiei și, din acest motiv, unchiul meu s-a hotărât să-mi ofere numele lui. Sunt cel de-al șaptesprezecelea viconte de Cambury.

– Recunosc că sunt surprins. Să știi că nici nu arăți, nici nu vorbești ca un scoțian.

Lincoln zâmbi precaut.

– Mi-am petrecut ultimii nouăsprezece ani în Anglia, unde mi-am făcut în mare parte studiile. Profesorii mei erau hotărâți să mă scape de accentul scoțian.

– Incredibil, dar presupun că, dacă locuiești suficient de mult timp printre englezi, ajungi să fii unul dintre ei.

– Nu prea îi simpatizați pe englezi, nu? Întrebă Lincoln ezitant.

Lachlan râse, apoi îi explică:

– Nevasta mea e englezoaică, băiete. Mătușa mea a fost englezoaică. Am prieteni buni care locuiesc acolo. Nu, singurul lucru care nu-mi place în Anglia este aglomerația, iar un bărbat cu înălțimea mea tinde să atragă atenția imediat. M-am simțit mereu inconfortabil din cauza asta.

Lincoln dădu din cap, înțelegându-l perfect. La peste 1,80 metri, i se întâmplase de multe ori să fie cel mai înalt din mulțime, iar din cauza asta nici el nu se simțea prea bine. De aceea, nici nu-l deranjase faptul că își pierduse accentul. Cum era mai înalt decât cei de vârsta lui, chiar și în copilărie, înălțimea și accentul îl puseseră în câteva situații jenante înainte de a se muta în Anglia. La urma urmelor, copiii erau primii care se amuzau pe seama persoanelor nou-venite, așa cum fusese considerat vreme de mai bine de un an, până când încetase să vorbească precum un scoțian.

Se ridică, luându-și inima în dinți.

– Deci, am permisiunea dumneavoastră de a o curta pe Melissa?

– Nu am nimic împotriva să o curtezi pe fiica mea și nici să te însori cu ea, dacă și Melissa te place la fel de mult. Pentru mine și mama ei, cel mai important lucru este fericirea fiicei noastre. Deși am sperat că o să se căsătorească cu cineva din împrejurimi, până acum nu a primit nici o cerere.

Lincoln zâmbi când auzi asta.

– Pot să o văd? Momentan, nu o să menționez căsătoria.

Lachlan oftă.

– Mi-e teamă că ai ratat-o. S-a întors acasă în dimineața asta, dar a fost luată pe sus de mama ei pentru niște cumpărături de ultim moment înainte de plecarea ei la Londra de mâine.

– Pleacă la Londra?

– Da, pentru sezon. Sperăm să revină acasă logodită. Așa că, dacă intenționezi să o curtezi, trebuie să o faci acolo. Asta o să fie o problemă pentru tine?

– Din contră, o să fie chiar mai convenabil, având în vedere că am fost însărcinat să o însoțesc pe verișoara mea la Londra sezonul acesta.

– Excelent! Îți doresc noroc, băiete, deși nu cred că ai nevoie.

Capitolul 8

Melissa fusese dezamăgită că ratase vizita lui Lincoln Burnett la Kregora cu o zi înainte de plecarea ei la Londra, dar nu avea timp să se gândească prea mult la asta, mai ales după ce tatăl ei o asigurase că avea să îl vadă pe *viconte* de Cambury – sublinie titlul făcându-i cu ochiul – în Londra destul de curând.

Voise să-și descoasă tatăl despre conversația pe care o purtase cu Lincoln, dar, din cauza pregătirilor de călătorie, nu reușise să aducă vorba despre asta. Nici nu conta foarte mult după ce el o asigurase că Lincoln avea să participe la sezonul londonez, și ea ar fi preferat să-l întrebe direct tot ce ar fi vrut să știe despre el.

Fu o călătorie plictisitoare spre Londra, dar nu pentru ea, ci pentru tânărul ei unchi, care era mai nerăbdător decât ea să ajungă acolo. Își iubea toți unchii, dar Ian Șase, cel mai tânăr dintre cei 16 frați și ultimul botezat Ian, îi era și bun prieten, așa că fusese încântată când hotărâseră ca el să o însoțească.

Ian împlinise 26 de ani cu numai câteva luni în urmă, dar era la fel de înalt ca frații lui, toți având între 1,80 și 1,85 metri. Era unul dintre puținii care nu aveau părul blond-închis și ochii verzi, cum aveau majoritatea fraților, moștenindu-l pe tatăl lor. Părul lui era șaten cu tente de roșcat – mai degrabă roșcat, dar nu atât de luminos –, iar ochii lui aveau culoarea azurie a cerului. Avea mulți pistrui, moșteniți, odată cu părul și ochii, de la mama lui, ceea ce îl făcea să pară mai tânăr decât era. Era și unul dintre cei mai glumeți și amuzanți frați, deși își luase în serios datoria de însoțitor, chiar mai serios decât pe cea de confident.

Aproape întreg drumul îl zăpăcise povestindu-i despre Lincoln, încât chiar și el devenise nerăbdător să-l întâlnească pe individul care îi trezise atât de mult interesul. De asemenea, o sfătuisese să nu-i ignore pe ceilalți domni pe care urma să-i întâlnească, pentru a avea de unde alege la final. În plus, Ian era unul dintre unchii care se simțeau puțin vinovați pentru că îi speriaseră potențialii pețitori, astfel

că voia să-și țină pentru el părerile – de parcă ar fi fost posibil – și să lase natura să-și urmeze cursul.

Și Melissa își dorea asta. Sau își dorise. Acum însă era destul de convinsă că natura își urmase deja cursul. Și totuși, urma să se afle în Londra timp de câteva luni. Voia să țină cont de sfatul lui Ian și să nu îndepărteze alți domni eligibili doar pentru că era convinsă că Lincoln era singurul pe care și-l dorea. În cele din urmă, poate că ceva mergea rău. Poate că interesul lui Lincoln urma să fie distras de altcineva și ar fi fost o greșeală din partea ei să nu își lărgească cercul de cunoștințe cât mai mult posibil, pentru a avea cât mai multe opțiuni.

Era însă dezamăgită că nu avea să-l revadă pe Lincoln atât de repede precum sperase. La debut, îl căută cu privirea toată seara. Era un dineu, unul destul de mare, cu treizeci de invitați, dar pe care ducea să îl considera restrâns și ideal pentru a sparge gheața. Însă Lincoln nu fusese unul dintre invitați.

Nici Ian nu mersese, dar nici nu plănuise să meargă la cele mai multe baluri, considerând că ducea de Wrothston urma să fie cea mai bună însoțitoare pe care Melissa o putea avea. Ceea ce era adevărat. Cine ar fi îndrăznit să întrecă limita cu o lady atât de respectată? A o supăra pe Megan St. James echivala cu distrugerea completă a vieții sociale.

În ziua următoare, când patru gentlemen veniră la Melissa, la ore diferite, Ian îi stătuse alături la fiecare vizită. Câțiva dintre ei înțelesesă că, întrucât Ian era ruda ei, nu putea fi decât în avantajul lor să se împrietenească cu el și încercară asta. Ian chiar îl plăcu pe unul dintre ei, deoarece amândoi erau pasionați de golf și petrecură o jumătate de oră discutând despre sport.

Melissa era amuzată. Și ei îi plăcea golful și ar fi putut participa la conversație, dar cei doi bărbați erau atât de absorbiți de subiect, încât decisese să nu intervină. În schimb, profită de ocazie pentru a se furișa și a trage un pui de somn.

De obicei, era plină de energie, dar trebuia să recunoască faptul că sezonul londonez o epuiza. Unele evenimente se prelungeau până dimineața, iar altele până la ivirea zorilor, așa cum o avertizase ducesa. Poate că domniile și doamnele mai în vârstă puteau să doarmă până târziu sau să tragă un pui de somn după-amiază, dar tinerele și tinerii care se aflau acolo cu scopul de a-și găsi perechea se întâlneau

cu noile cunoștințe. Astfel, nici unul nu avea prea mult timp pentru somn.

Cea de-a doua seară Melissa și-o petrecu la operă și fu dezamăgită după ce urmări mai degrabă publicul decât spectacolul. Megan observă asta și spuse:

– Cauți pe cineva anume sau doar admiri ținutele?

Nu avea nici un motiv să neg.

– Pe Lincoln Burnett. Îl cunoști?

– Nu cred.

– Poate după titlu, viconte de Cambury?

– Nu, nici acesta nu-mi sună cunoscut. Nu este unul dintre cei pe care i-ai cunoscut aseară la cină, nu? Eram convinsă că îi știam pe toți cei prezenți.

– Nu, l-am cunoscut în Scoția, cu câteva zile înainte să plecăm. Era în vizită, iar tata mi-a spus că o să fie prezent la sezonul londonez.

– Atunci ar putea fi. Să înțeleg că ți-a picat cu tronc băiatul?

– Într-adevăr. Melissa zâmbi. Este surprinzător cât de repede m-am simțit atrasă de el, ca și cum ne-am fi știut dintotdeauna. Așa s-a întâmplat cu tine și cu ducele când v-ați cunoscut?

– Nu chiar. Megan oftă, dar apoi chicoti. Am încercat să-l concediez, crezând că lucrează pentru tata, și încă de la început el m-a considerat răzgâiată. Totuși, eram extrem de atrași unul de celălalt, nu neg asta, și probabil din acest motiv am încercat să ne ascundem sentimentele cu mai multă animozitate decât era cazul.

Melissa știa câte ceva despre povestea lor. I se păruse romantică. Să vrei să te măriți cu un duce – și nu cu oricare –, dar să te îndrăgostești și să te măriți cu un dresor de cai, doar ca să afli că te-ai căsătorit cu ducele pe care îl doreai. Nici ea nu știuse despre titlul lui Lincoln, când fusese foarte atrasă de el. Pentru ea oricum nu ar fi contat dacă ar fi avut sau nu titlu, dar cel puțin nu era un lucru pe care el îl ascundea, așa cum făcuse Devlin St. James când o întâlnise pe Megan.

– O să fie un sezon lung, draga mea, adăugă Megan. Cavalerul tău o să apară până la urmă. Poate că încă nu s-a întors în Anglia. Între timp, încearcă să te distrezi. De asta te afli aici! Căsătoria o să vină de la sine, sunt sigură.

Melissa ținu cont de sfatul ei și încercă să se distreze în restul săptămânii și chiar o bună parte din a doua. Dar când veni

Johanna Lindsey

a treia săptămână, iar ea nu-l văzuse și nici auzise nimic despre Lincoln Burnett, viconte de Cambury, înțelese, în sfârșit, că nu mai avea să-l revadă.

Capitolul 9

Faptul că Lincoln nu reușise să o vadă pe Melissa la Kregora în acea zi fusese scuza perfectă pentru a-și scurta vizita în Scoția, ceea ce era nerăbdător să facă, deoarece lucrurile nu ieșiseră așa cum își dorise. Nu reușise să lase în urmă toată amărăciunea care nu făcea decât să se intensifice de fiecare dată când își privea mama. În loc să o înfrunte și să-și verse amarul, ceea ce bănuia că avea să fie chiar mai dureros, se hotărâse să-și îngroape din nou sentimentele, deoarece nu era chip să scape de ele.

Era sigur însă că Melissa l-ar fi putut ajuta în privința asta. Era ca o floare viu colorată într-o grădină moartă, așa cum își descria mai nou viața, lipsită de distracție, de pasiune, de orice scop, plină de amintiri dureroase din tinerețe. Mătușa și verișoara lui fuseseră singurele persoane apropiate înainte de a o cunoaște pe fiica lui MacGregor. Melissa avea să dea vieții lui un sens nou. Iar el intenționa ca ea să devină principalul lui scop.

Nu se așteptase însă că Henriette să o invite pe Eleanor să se întoarcă în Anglia cu ei și cu atât mai puțin ca mama lui să-i accepte invitația. Își petrecu o zi întreagă încercând să găsească un motiv ca ea să nu vină cu ei. Însă nu reușise să găsească nici o scuză ca Eleanor să nu-i însoțească, având în vedere faptul că atât mătușa, cât și verișoara lui urmau să stea în Londra cu el pe toată durata sezonului londonez.

Era însă în afara oricărei discuții să le mărturisească faptul că pur și simplu nu o voia aproape de el. Încă nu devenise atât de nepăsător pentru a fi nepoliticos și agresiv. În plus, dacă ar fi făcut asta, ar fi deschis răni vechi, ceea ce încerca să evite.

Speranța lui de a o urma pe Melissa la Londra imediat, de a se caza poate în aceleași hanuri, de a începe deja să o curteze fu năruită de decizia mamei lui de a-i însoți. Nu ar fi întârziat însă foarte mult, deoarece ar fi ajuns doar cu o zi mai târziu. Știa unde să o găsească, căci tatăl ei îi spusese că urma să stea la familia St. James, cea care

o prezenta în lumea bună. Nu cunoștea pe nimeni din familia St. James, dar se gândea că nu i-ar fi foarte greu să găsească adresa.

Din nefericire, în Londra existau patru familii St. James. Cel mai cunoscut era un duce, pe care Lincoln îl tăie imediat de pe listă. Avu nevoie de patru zile pentru a afla adresele celorlalte trei familii. Primul, un actor în mizerie, nu era, de fapt, un St. James. Tânărul împrumutase numele pentru că îi plăcea cum suna. La a doua adresă, Lincoln o găsi pe văduva unui căpitan care nu cunoștea pe nimeni din Scoția. La a treia, era o casă aflată într-un cartier sărac, ocupată de o familie cu zece membri, care abia aveau loc pentru ei, cu atât mai puțin pentru oaspeții din Scoția.

Lincoln nu avu altă opțiune decât să încerce la casa ducelui Ambrose Devlin St. James, deși știa sigur că era o pierdere de timp. Nu credea că viitoarea lui soție îi cunoștea pe ducele și ducesa de Wrothston —, cel puțin nu atât de bine încât să fie protejată lor. Dar, dacă ar fi fost într-adevăr așa, șansele lui să o vadă ar fi fost minime. Fără o invitație personală sau o carte de vizită a dovezii că îi cunoșteai ori fără a avea vreo problemă serioasă de rezolvat cu ei, nu te puteai prezenta la ușa Excelențelor Lor.

Melissa era acolo. Majordomul se lăsase înduplecat să-i spună asta chiar înainte de a-i închide ușa în nas. Lincoln nu insistă. Știa că nu avea nici un sens. Nu avea o carte de vizită și întrebase direct dacă ea se afla acolo, ceea ce-l făcuse pe majordom să deducă faptul că Lincoln nu avea ce să caute în acea casă.

Se întoarse îmbufnat la casa familiei Burnett. Nu se așteptase să o găsească pe Melissa la fiecare dintre reuniunile la care mergea cu mătușa lui și cu Edith, dar sperase să o întâlnească măcar la unele dintre ele. Intenționase, de asemenea, să o curteze așa cum se cuvenea. În circumstanțele acestea, nimic din ce își dorea nu părea să devină realitate. Cei din familia St. James nu erau de nasul lui, interacționau numai cu elitele, iar petrecerile la care participau erau cele mai selecte evenimente.

Nu cunoștea pe nimeni din elită, căci anturajul lui era format mai mult din burlaci. În plus, la reuniunile alese de Henriette veneau cunoștințe de-ale ei, în general alte mame care aveau fiice pline de speranță că el avea să le curteze.

Era considerat o partidă bună, având în vedere că avea titlu și avere, ceea ce ar fi făcut să primească tot mai multe invitații în timpul sezonului. Însă aceste invitații nu erau cele potrivite. Trebuia

să pătrundă mai întâi în cercurile din înalta societate, pentru a spera să fie invitat. Dar nu vedea asta întâmplându-se prea curând, având în vedere că nu cunoștea pe nimeni care să-i deschidă ușa.

Cum naiba devenise atât de complicat să o curteze pe Melissa?

Henriette, perspicace ca de obicei, observă în acea seară că își schimbase starea de spirit. Îl cunoștea destul de bine pentru a nu pune totul pe seama faptului că Eleanor îi însoțise la teatru în acea seară, cel puțin nu în totalitate.

— Arăți de parcă ți-ai pierdut cel mai bun prieten, băiatule. S-a întâmplat astăzi ceva neplăcut despre care nu mi-ai vorbit?

— Nimic, în afara faptului că am aflat că Melissa MacGregor este susținută în sezonul londonez de nimeni alții decât ducele și ducesa de Wrothston. Nu, nimic foarte important, spuse el scurt.

— Excelențele Lor, zici? Dumnezeuule, este o partidă bună fata asta! Dar de ce crezi că o să fie o problemă?

— Nu cunoaștem pe nimeni din cercul lor.

— Noi nu, încuviință ea. Dar tu, da. Tu o cunoști pe fată.

— Mătușa Henry, asta nu mă ajută să trec de ușa aia, spuse Lincoln.

— E ferecată, nu e așa?

— Ar putea fi.

— Ei bine, asta da încurcătură, zise Henriette nemulțumită. Lasă-mă să fac câteva vizite unor prieteni mâine după-amiază și să văd ce pot face, sugeră ea. Nu m-a interesat să țin legătura cu oameni care au cunoștințe sus-puse, dar nu ar trebui să fie atât de greu să găsesc pe cineva.

Lincoln încuviință din cap. Instinctul îi spunea să dea buzna și să insiste să o vadă pe Melissa. Asta însă nu avea decât să provoace un scandal care i-ar fi adus și mai multe probleme în loc să-l ajute, fără să mai spună că ar fi căzut în dizgrația ducelui, ceea ce nimeni în toate mințile nu își dorea. Și, în afară de a se da drept cerșetor, așteptând la ușa familiei Wrothson și sperând ca ea să intre ori să iasă, ceea ce nu se vedea făcând, nu avea alte opțiuni.

O soluție era să afle unde mergea și să se furișeze în mulțime, suficient cât să o vadă. Nu era ceva nemaîntâlnit, cei din grupul lui făceau asta deseori, deși Lincoln îi dezaproba. Era foarte stânjenitor să fii surprins într-o astfel de situație.

Mătușa lui nu avusese noroc când apelase la cunoștințele ei și îi spusese asta în seara următoare, la recitalul la care merseseră

împreună. Acest lucru îl dezamăgise foarte tare pe Lincoln, care începuse să se gândească la măsuri disperate.

Totuși, în după-amiaza următoare, primi invitația. Lincoln – precum și ceilalți din casă – auziră vestea imediat, deoarece Edith strigă atât de tare de bucurie, încât o făcu chiar și pe bucătăreasă să vină în grabă și să vadă ce se întâmplase.

Henriette spuse, în timp ce Lincoln intra în hol:

– Nu-mi vine să cred!

Și nu o spuse o dată, ci de patru ori. Edith încă striga de bucurie, dar nu la fel de gălăgioasă ca prima dată. Două dintre servitoare încercau să tragă cu ochiul peste umărul lui Henriette – care încă ținea invitația în mână – pentru a citi ceea ce produsese o asemenea agitație.

Lincoln înțelese că nu avea să afle imediat răspunsul dacă ar fi întrebat, așa că luă hârtia din mâinile lui Henriette și o citi singur, apoi o privi mirat:

– Un bal? Vrei să îmi spui că nu știai nimic despre asta?

– Nu un bal, dragule, ci *balul*! Balul anual organizat de familia Moore este unul dintre cele mai exclusiviste evenimente ale sezonului. Am auzit multe domnișoare suspinând din cauza asta în ultimele zile, plângând că nu au fost invitate.

– Așadar, până la urmă una dintre vizitele pe care le-ai făcut ieri a avut rezultate.

Henriette clătină din cap.

– Nu are nici o legătură cu mine. Apoi o privi pe Eleanor, care se afla în spatele lui și se opri la jumătatea scărilor. Tu ai aranjat asta, nu? Cum ai reușit, draga mea?

Eleanor ar fi încercat să nege, însă roșeața din obraji o trădă. Încercă însă să explice situația:

– Elizabeth Moore mi-a fost colegă de școală. Se întâmplă să mă invite în fiecare an la bal, dar de fiecare dată o refuz, având în vedere că nu sunt niciodată în Anglia când se organizează. Însă ieri i-am trimis un bilet în care am înștiințat-o că mă aflu la Londra cu familia.

– Este o invitație deschisă, spuse Henriette. Include toată familia.

– Da, este foarte atentă, niciodată nu scapă din vedere detalii care ar putea să o pună într-o situație jenantă, explică Eleanor.

– Tu chiar ai păstrat legătura cu Lady Moore în toți anii ăștia?

Eleanor încuviință.

— Când ai de administrat o moșie care nu îți cere prea mult timp, corespondența devine o modalitate plăcută de a-ți petrece vremea. Înainte de căsătorie, aveam cunoștințe apropiate în Anglia și am păstrat legătura cu multe dintre ele de-a lungul timpului. Sunt convinsă că și tu ai făcut l fel.

— Cu siguranță, zâmbi Henriette. Însă nici unul dintre prietenii mei nu îmi trimite invitații atât de râvnite.

Eleanor se înroși din nou, probabil din cauza privirii insistente a lui Lincoln. Încă o dată se îngrijise de nevoia lui fără a i se fi cerut ajutorul. Melissa putea fi la bal și, dacă nu era, aveau să i deschidă ușile necesare pentru toate evenimentele la care ea urma să participe de-a lungul sezonului.

Însă nu avea să îi mulțumească mamei lui. În ciuda faptului că efortul ei urma să-l ajute, ar fi preferat ca ea să nu mai facă astfel de lucruri pentru a-i câștiga simpatia. Ajutorul venit din partea ei nu făcea decât să-i scoată în evidență absența de-a lungul anilor. Nu avea cum să se revanșeze prin câteva gesturi mărunte pentru cei nouăsprezece ani de abandon. Era naivă dacă într-adevăr credea că gesturile pe care le făcea aveau să șteargă modul brutal în care îl alungase din viața ei.

— Se impune o rochie nouă, draga mea Edi, și nu trebuie să ne uităm la preț! exclamă Henriette bucuroasă. De fapt, toate avem nevoie de rochii noi și, din fericire, avem la dispoziție o săptămână și jumătate pentru a le cumpăra. Nu plănuisem să merg la vreun bal, având în vedere că Linc este cel mai bun însoțitor, dar pe acesta nu l-aș rata pentru nimic în lume. Dumnezeu, aproape că mă simt ca la 18 ani!

Capitolul 10

Melissa fu atât de dezamăgită că, după două săptămâni, încă nu primise nici un semn de la Lincoln Burnett, încât fusese gata să se întoarcă în Scoția. Însă nu putea să îi facă asta lui Megan, care se străduia să se asigure că se simțea bine. Din fericire, Justin venise acasă, iar el mereu o făcea să se relaxeze.

Îl cunoștea de-o viață pe moștenitorul familiei St. James și deveniseră buni prieteni din anul în care acesta își petrecuse vara în Ținuturile Înalte. El avea opt ani, iar ea șapte, și realizaseră că aveau atâtea lucruri în comun, încât deveniseră nedespărțiți. Între timp, el se alesese cu trei surori mai mici și cu un frate, dar pentru Melissa el rămăsese ca un frate, chiar mai apropiat decât unchiul ei cel mai tânăr.

Fusese surprinsă că păstraseră o relație atât de strânsă, având în vedere că nu locuiau unul lângă celălalt și că nu se vedeau în fiecare an. Însă menținuseră relația prin scrisori, trimițându-și până la zece pe lună, purtând adevărate conversații, ca și cum și-ar fi șoptit secrete printr-un gard prin care nu puteai vedea persoana cu care vorbeai, dar despre care știai că era acolo și asculta.

De câteva ori, întâmplător, părinții lor remarcaseră faptul că ar fi făcut o pereche splendidă și că poate, într-o zi, se puteau căsători. Însă atât Melissa, cât și Justin credeau că era cel mai amuzat lucru pe care îl auziseră. O fi amuzant și la modă să te căsătorești cu cel mai bun prieten, dar nu când te gândești la acea persoană ca la un frate sau ca la o soră.

De obicei, îi spunea totul lui Justin. În mod surprinzător, nu îi spusese despre Lincoln Burnett, poate din cauză că trecuse prea mult timp și nu era sigură că avea să-l mai vadă, așa că i se păruse un lucru fără rost. Poate că Justin ar fi înțeles-o, dar nu își dorea și nici nu avea nevoie de asta. În plus, se temea că, menționându-i cât de mare era dezamăgirea ei, avea să înceapă să plângă. Nu voia să pară chiar

atât de naivă. Fusese deja, punându-și toate speranțele și așteptările într-o singură întâlnire cu un bărbat.

Se hotărâse să lase totul în urmă și să-și amintească motivul pentru care se afla acolo: să se distreze și, poate, să-și găsească un soț — exact în această ordine. Justin urma să o ajute, cel puțin în privința distracției, având în vedere că fusese de acord să le însoțească pe doamne la câteva dintre evenimentele viitoare.

Era recunoscătoare pentru asta, știind că experimentase deja tumultul social cu un an în urmă, când nu fusese prea încântat. I se plânsese în scrisori, deoarece așteptase cu nerăbdare să fie inclus în grupul adulților, însă constatase că ar fi preferat să își petreacă timpul cu prietenii, așa cum făcea când venea de la școală.

Justin voia să îi prezinte doi bărbați, fiind sigur că ei aveau să-i placă. Nu voia să joace rolul lui Cupidon. Însă cei doi nu erau prea interesați de evenimentele sociale, așa că șansele ca ea să-i cunoască fără ajutorul lui erau minime.

Se înșelase însă în privința unuia dintre ei. Richard Sisley era fratele mai mare al unuia dintre prietenii de la școală ai lui Justin și, ca moștenitor al titlului familiei, era presat de familie să își găsească o soție în acel sezon, așa că era obligat să se alăture celorlalți tineri plini de speranță.

Richard îi explicase asta în seara aceea, în timp ce se învăteau pe ringul de dans. Era al doilea bal la care participa, mult mai impresionant decât primul și mult mai populat. Se dovedise că Melissa îl cunoscuse deja pe Richard la o reuniune anterioară, doar că nu își amintise numele lui. Însă își aduse aminte că o făcuse să rădă la prima lor întâlnire, ceea ce pentru el era un avantaj, având în vedere că în ultima săptămână ea se simțise mizerabil.

Era un bărbat agreabil și foarte arătos. Nu era la fel de atrăgător ca Justin, dar ar fi fost greu să-l eclipseze cineva pe Justin St. James, ai cărui părinți erau extraordinar de frumoși. Nici Lincoln nu era atât de atrăgător...

Știa că avea să facă asta, să îi compare cu Lincoln. Ar fi trebuit să se simtă atrasă de Richard măcar puțin, dar nu se întâmplase. Și asta, din cauza lui.

Era sigură că Justin avea să fie supărat pe ea pentru că nu-i dăduse o șansă lui Richard. El îl admira cu adevărat și nu avusese decât cuvinte de laudă la adresa lui. Iar Richard o plăcuse. Îi arătase asta subtil încă de la prima întâlnire. Trebuia să fie orb să nu realizeze

că ea nu era interesată de el și, nefiind încurajat deloc, începuse să se uite în altă parte chiar înainte ca dansul să se termine.

Își tăia singură craca de sub picioare și nu părea să își dea seama. Foarte bine, deci nu avea să-și găsească un soț în Londra. Părinții ei o asiguraseră că nu era nici o problemă. Oricum, de ce se aștepta toată lumea ca femeile să se mărite imediat după terminarea școlii? Din partea bărbaților nu aveau astfel de așteptări și oricum ei nu o făceau. Ei puteau să facă tot ce aveau chef, cât timp ar fi dorit. Sau cel puțin așa procedau cei mai mulți.

S-ar fi putut concentra și asupra altor lucruri în afară de familie, cum ar fi fost drenarea lacului la întoarcerea acasă pentru a dovedi că, într-adevăr, ceva ciudat se afla pe fundul lui. Avea să devină celebră: Melissa MacGregor descoperă primul dragon din lume...

Îl văzu în treacăt. Se uita după cineva cu părul negru. Se uita după bărbați înalți. Combinația celor două calități îi atrase ochii ca un magnet. Se împiedică, încercând să nu își ia ochii de la el în timp ce se învârtea într-un vals, dar îi fu imposibil. Acum se afla de cealaltă parte a ringului.

Îi ceru scuze lui Richard, care reușise să o ferească de cădere când ea se împiedicase de propriile picioare. Se îndreptau spre locul unde îl văzuse pe Lincoln, la marginea mulțimii. Nu mai era acolo. Oare doar își imaginase că îl vede, se întâmplase din cauza dorinței arzătoare?

— Te simți bine? întrebă Richard.

Oare arăta la fel de abătută precum se simțea?

— Da, de fapt, nu. Te deranjează dacă mă duci înapoi la ducesă? Cred că m-au bătut pantofii aceștia noi.

Nu era cătuși de puțin adevărat, dar Richard încuviință și o duse la Justin, căci Megan dansa în acel moment cu un vechi prieten de familie. După ce menționă politicos motivul pentru care părăsiseră ringul, se îndepărtă.

Justin, privindu-și prietenul îndreptându-se direct spre altă femeie pentru a conversa, o întrebă:

— Nu îl placi?

— Nu te supăra. Nu mă pot concentra asupra altuia când nu-mi pot scoate din minte un anumit bărbat.

— Ce bărbat?

— Acela...

Se afla din nou acolo, la nici trei metri distanță, privind-o de parcă găsisese ceva ce pierduse. Probabil că și ea arăta la fel sau chiar mai rău. Știa că se înroșise, că pulsul i-o luase razna, că i se tăiasse respirația. Dacă leșina, nu avea să și-o ierte niciodată.

Nu își putea explica de ce durase atât de mult să-și facă apariția, dar era sigură că avea să-i spună dacă venea odată spre ea. Dar el nu veni și, după câteva minute, începu să creadă că nici nu avea să o facă.

Capitolul 11

Nu mai era copila de la țară în haine simple pe care și-o amintea. Diferența era atât de mare, încât aproape că nu o recunosc. Rochia ei de seară era impresionantă, din satin de un albastru pal, cu o broderie albă cu model floral în partea de jos și în jurul taliei și cu un corsaj cu decolteu pătrat și cu mâneci scurte, bufante. Mănușile de seară lungi și pantofii aveau aceeași nuanță, un albastru pal, iar coafura era simplă, dar elegantă, fără ca un singur fir de păr să fie deranjat.

Rochia era încântătoare, ea era încântătoare! Dar la ce se așteptase, când se învățea în cercul ducilor și duceselor? Fata de la țară cu părul bățut de vânt cu care decisese în mod impulsiv să se însoare nu era, cu siguranță, acea tânără. Și deja avea pe cineva lângă ea. Bărbatul care o însoțea era foarte atrăgător, având un aer regal. Modul în care își vorbeau, deși nu reușea să audă cuvintele, sugera o veche intimitate. Partenerul de dans o dusesse la el, ceea ce sugera că fusese luată de la el, iar asta însemna că era însoțitorul ei.

Ei bine, tatăl ei îi spusese că avea să se întoarcă acasă logodită, și se părea că ea nu pierduse deloc timpul. Desigur, însoțitorul era prea tânăr pentru ea. Nu, nu era prea tânăr, probabil era de vârsta ei, făcându-l deodată pe Lincoln să se simtă bătrân.

Vru să plece și nu reuși să-i vadă privirea pierdută. Însă făcu doar câțiva pași când simți pe umăr un braț care îl opri și auzi o voce furioasă care îi șopti:

– Nu te cunosc și nu mă cunoști, dar ceea ce i-ai făcut lui Meli mă face să vreau să-ți smulg capul!

– Poftim? spuse Lincoln rece, în timp ce-i îndepărtă brațul.

– La naiba, o s-o faci! De ce ai ignorat-o? Și dacă zici că nu te interesează, asta înseamnă că ești un mincinos nenorocit și un orb.

Lincoln se încruntă.

– Dar nu ai revendicat-o deja?

– Vai, câtă generozitate! Tânărul pufni. Și dacă aș fi făcut-o, ce? Asta înseamnă că trebuie să dai bir cu fugiții? Să fiu al naibii dacă aș fi renunțat așa ușor!

– Nu am renunțat, doar îmi lingeam rănile, spuse Lincoln aspru. Justin zâmbi.

– Așa, deci? Ei bine, asta este altceva, și cred că aș putea să accept. Să o luăm de la început. Sunt Justin St. James, probabil cel mai bun prieten al lui Meli. Apropo, asta este singura revendicare pe care o pot face în ceea ce o privește. O iubesc cu adevărat, dar la fel cum le iubesc pe surorile mele pisăloage. Acum, poate ai vrea să o cunoști?

– Ne-am cunoscut deja, bolborosi Lincoln, mai degrabă stânjenit de concluziile lui greșite.

– Atunci poate ți-ar plăcea să dansați, să discutați despre rănile voastre în semiintimitate, spuse Justin tchinându-l. Ar trebui să te grăbești înainte ca mama să se întoarcă și să te ia la întrebări – recomandări și toate cele. Ar putea dura ore până să fie mulțumită de răspunsuri.

– Și ce te face să crezi că o s-o mulțumesc? întrebă Lincoln sarcastic.

– Din partea mea, poți să fii și cerșetor. Meli te place, și pentru mine asta este singurul lucru care contează.

„Meli te place.“ Niște cuvinte atât de simple care îi treziră un val de emoții. Stătea acolo, privindu-i. Își controla expresia, nelăsând să se vadă ceea ce gândea. În acel moment, se simțea nepriceput, stânjenit, chiar nervos, ceea ce era foarte ciudat deoarece, în ceea ce privea femeile, era de obicei foarte sigur pe el. Poate că diferența o făcea faptul că nici una nu contase pentru el. Dar ea conta.

În ultimele două săptămâni, îi stârnise emoții neplăcute, însă numai pentru faptul că nu o putea întâlni. Acum putea ajunge la ea – asta, dacă ea ar mai fi vorbit cu el după ce o ignorase. Nu intenționase să facă acel gest, nu se gândise că plecarea lui avea să o afecteze atât de mult, greșise crezând că ea își luase deja angajamentul față de altcineva.

Îl salută pe tânărul de lângă el și se apropie de ea. Nu se întoarse, în timp ce se îndrepta spre ea. Aștepta ca el să ajungă la ea. Chiar schiță un zâmbet, o încurajare mai mare decât merita în acel moment.

– Ne întâlnim din nou, Melissa MacGregor!

Zâmbetul ei deveni mai strălucitor, deși tot ce spuse fu:

— Da!

— Ai promis următorul dans altcuiva?

— I-l rezervasem lui Justin — nu dansul, ci ocazia de a-mi oferi un moment să respir. Dar am făcut deja asta, așa că aş fi fericită să te însoţesc pe ringul de dans, dacă vrei să mă inviţi.

— Te invit.

Ultimul dans se încheiase şi începea un nou vals. Lincoln nu mai pierdu vremea şi o duse pe ring înainte ca însoţitoarea ei să vină să-l descoasă, aşa cum îl avertizase Justin. Nu-şi imaginase cât de încântat avea să fie că se afla din nou în prezenţa ei, să o atingă, deşi impersonal. Aproape că uită să înceapă dansul, rămânând proptit în mijlocul ringului, privind-o şi atrăgând privirea celorlalte cupluri care se învârtteau în jurul lor.

Ea îi spuse:

— Începusem să cred, de fapt, chiar credeam că nu o să te mai văd vreodată.

Vocea ei îl trezi din transă şi-l făcu să se mişte.

— Şi eu am avut aceeaşi temere, dacă vrei să ştii. Când am aflat unde stai, eu...

— Ştii şi nu ai venit să mă vizitezi?

— Poate nu eşti conştientă de importanţa oamenilor la care stai. Fără o carte de vizită pentru intrare sau o invitaţie din partea unuia dintre ei, nu pot trece de uşa de la intrare.

— Oh, asta a fost? Nu am ştiut. În Ținuturile Înalte nu suntem atât de formali.

Majoritatea oamenilor nu erau atât de formali, dar ei nu purtau titlul de duce.

— Presupun că trebuie să-ţi întâlnesc însoţitoarea în seara asta, pentru a mă asigura că te pot curta cum se cuvine de acum încolo.

— Nu te speria! Zâmbi. Megan St. James este o doamnă foarte drăguţă şi înţelegătoare. Şi oricum deja ştie totul despre tine.

— Da?

— Îmi amintesc că am întrebat-o dacă te cunoaşte, spuse ea înroşindu-se ușor.

— Întrebare la care ea ți-a răspuns negativ, desigur, îi răspunse el laconic.

— Oh, nu o lua personal, te rog! Nu este foarte sociabilă. Familia St. James nu vine des în Londra. Preferă viaţa liniştită de la ţară.

— Atunci de ce te însoţesc în sezonul acesta? întrebă el.

– Excelențele Lor sunt prieteni cu părinții mei de dinainte ca eu să mă nasc. S-au ajutat când a trebuit să se căsătorească. Acasă, șansele să mă căsătoresc sunt puține, așa că Megan a sugerat să venim aici să rezolvăm problema.

– Îmi vine greu să cred că nu ai pețitori acasă, spuse el.

Se înroși din nou în timp ce încerca să îi explice:

– Familia mea poate fi puțin intimidantă.

Lincoln era de acord. S-ar fi gândit de două ori înainte să-l abordeze pe moșierul MacGregor pentru a-i cere permisiunea de a o curta pe fiica lui dacă ar fi știut dinainte că el era tatăl. Dacă se gândea mai bine, pentru el chiar nu ar fi fost important, dar recunoștea că pentru alții ar fi putut conta.

– Și câți trebuie să înfrunt pentru tine?

Întrebuse în treacăt, dar aștepta cu nerăbdare răspunsul. Avusese aproape trei săptămâni la dispoziție ca ea să întâlnească elita societății londoneze. Fusese invidios de fiecare dată când, așteptând în fața reședinței ducelui, vedea valuri de bărbați cărora li se permitea să intre. Veniseră, oare, să-l viziteze pe Justin sau erau pețitorii Melissei? Înclinase să creadă ultima variantă, deoarece atunci nu știa că Excelențele Lor aveau un fiu de aproape 20 de ani.

Îi răspunse tot în treacăt.

– Nu am găsit pe cineva căruia să-i dau speranțe.

– Mie îmi vei da?

Nu o întrebuse ca să o tachineze. O privea în ochi. O cuprinse și mai tare de mijloc și de mână. Mișcările lor încetiniră, nu mai păstrau ritmul muzicii și aproape că se opriră. Să nu o sărute în acel moment fusese unul dintre cele mai dificile lucruri pe care le făcuse.

Oare avea să o găsească vreodată singură pentru a putea face asta? Se putea afla vreodată în prezența ei fără să vrea să o sărute? Probabil că nu. Era prea specială, prea dorită din toate punctele de vedere, iar el nu mai fusese niciodată atât de atras de cineva până atunci.

Magia fu risipită de încă un moment de stânjeneală, de data asta mai evident. Era cel mai bun răspuns. Ar fi fost nepotrivit să ceară mai mult, așa că schimbă subiectul.

– Nu l-am văzut pe tatăl tău aici. Părinții tăi nu au venit la Londra cu tine?

— Vor veni luna următoare, îi spuse ea. Tatălui meu nu îi place la Londra. Oricum, a fost destul de dificil să-l convingem să stea o săptămână.

— Da, îmi amintesc că a menționat în timpul scurtei noastre conversații că nu îi plac locurile aglomerate, îi răspunse Lincoln. Familia mea a venit aici pe perioada sezonului. De fapt, mi s-a cerut să o însoțesc pe verișoara mea. Și ea se află la vârstă la care trebuie să se mărite.

— Se pare că, pentru a reuși, locul acesta este cel mai potrivit.

El îi zâmbi.

— Nu a fost mereu așa? Pentru verișoara mea, Edith, însă nu o să fie o sarcină ușoară. Nu se potrivește standardelor. Este însă foarte drăguță și are o inimă de aur. Orice bărbat ar fi binecuvântat de devotamentul ei.

— Pai foarte atașat de ea.

— Sunt.

Nu se lăsa însă orbit de atașamentul lui față de Edith. Verișoara lui era foarte timidă și nu avea să atragă atenția asupra ei dacă nu era împinsă de la spate. Pentru a ajunge să-i aprecieze calitățile, o persoană trebuia să o cunoască foarte bine. În ultimele săptămâni, nu avusese nici măcar un potențial pețitor, așa că acum se implicau și mai activ în căutări.

— Se află și familia ta aici în seara asta?

— Da.

— Mi-ar plăcea să o cunosc.

— Cu siguranță, deși cred că prima dată ar trebui să o cunosc pe ducesă înainte să te duc prin toată încăperea în căutarea rudelor mele.

Melissa chicoti.

— Vorbești de parcă te aștepti ca Megan să fie un dragon în toată puterea cuvântului. Vei fi surprins în mod plăcut, sunt convinsă.

Muzica se opri, așa că era timpul să afle. Lincoln ar fi preferat să o păstreze pe Melissa lângă el toată seara și chiar mai mult, dar eticheta nu îi permitea. Ea însă nu era foarte familiarizată cu regulile stricte de conduită pe care le urma înalta societate. Nu i se părea deplasat să-l târască prin încăpere către însoțitoarea ei, ținându-l de mână.

Rudele ar fi putut face asta. Cuplurile logodite, de asemenea. Dar cei care abia începuseră să se cunoască nu o puteau face.

Fu, într-adevăr, o surpriză plăcută să o cunoască pe Megan St. James, ducesă de Wrothston. În primul rând, Lincoln nu se așteptase să fie atât de tânără, cu mai puțin de zece ani mai mare decât el, și foarte frumoasă. Nu fu nevoie decât să-i audă numele pentru a-i oferi un zâmbet larg și o invitație deschisă la ea acasă.

— În sfârșit ai găsit-o, nu? Acestea fuseseră primele ei cuvinte. O să-l informez pe majordom că, de azi înainte, ești bine primit la noi. Ce-ar fi să începem chiar de mâine, cu un ceai?

Nu fu discutat, așa cum îl avertizase Justin, ci i se adresară numai întrebări comune, de complezență. Și nici nu mai fu nevoie să o ducă pe Melissa la familia lui pentru a le-o prezenta, pentru că ei îl găsiră înainte ca următorul partener de dans al Melissei să apară și să o ia pe ringul de dans.

Prima dată le prezentă pe mătușa și pe verișoara lui și abia apoi pe mama lui, Eleanor. Nu observă privirea mirată a Melissei atunci când i-o prezentase. Deși era conștient de răceala pe care o afișa față de ea, de fiecare dată când se afla în prezența mamei, nu se putea controla. Poate că îl ajutase să o întâlnească din nou pe Melissa, dar asta nu schimba cu nimic sentimentele lui pentru ea.

Mătușa lui, Henriette, fusese, desigur, încântată să o cunoască, în sfârșit, pe Melissa și ar fi discutat-o la nesfârșit dacă următorul ei partener nu stătea acolo, nerăbdător să o ducă pe ring înainte ca dansul promis să se termine. Edith era prea intimidată de faptul că se afla în preajma celui mai râvnit și, fără îndoială, celui mai frumos burlac, Justin St. James, și, pentru prima dată, rămase fără cuvinte.

Lincoln oftă când tânărul reuși în cele din urmă să o ducă pe Melissa pe ring. Megan, auzindu-l, râse.

— Am senzația că în următoarele săptămâni vei face mai mult decât să suspini, spuse ea încet, încât o auzi numai el. Nu este nevoie, să știi. Lord Cambury, am senzația că în ultimul deceniu nimănui nu i-a mai fost atât de ușor să curteze o fată.

Așa spera. Și, având-o pe însoțitoarea Melissei de partea lui, putu să se mai relaxeze puțin și chiar se amuză când Justin făcu o plecăciune în fața verișoarei lui și întreabă:

— Îmi acordați următorul dans, domnișoară Burnett?

Biata Edith aproape că leșină.

Capitolul 12

Îi era imposibil să aștepte până a doua zi la ora ceaiului. Lincoln ar fi fost în stare să ajungă acasă la familia St. James în zori dacă nu ar fi fost sigur că ar fi fost gonit la ora aceea. Așteptă până după prânz, dar apoi fu imediat la ușa lor.

De data asta, nu trebui decât să-și spună numele pentru a fi invitat înăuntru, în salon. Abia avu timp să fie impresionat de eleganța casei, că Melissa și intră, respirând greu, ca și cum ar fi fugit până acolo, și îi oferî un zâmbet strălucitor, care îi forma gropițe în obraji.

Îl uimi din nou. I se părea incredibil de atrăgătoare, nu la fel de încântătoare ca noaptea trecută la bal, dar nici ca o fată obișnuită. De fapt, în acea zi părea chiar englezoaică într-o rochie drăguță de zi, din mătase crem, deși coafura nu era la fel de strânsă, având câteva șuvițe lăsate libere, ce îi aminteau de fata de la iaz.

Fusese atât de acaparat de ea, încât nu realiză imediat că nu o urmasse nimeni în încăpere. Atunci când observă, privi în jur pentru a se asigura că prezența ei nu-l distrăsese atât de tare încât să nu mai vadă nimic, apoi spuse:

– Nu pot să cred că în sfârșit suntem singuri!

– Unchiul meu trebuie să vină din clipă în clipă. Mereu ajunge jos înaintea mea când am un oaspete și, ca să fie sigur de asta, îl amenință pe bietul majordom, spuse ea. Ia în serios rolul de însoțitor.

– Atunci aș fi un prost și mai mare dacă nu aș profita de acest moment.

Ochii Melissei se aprinseră surprinși când el îi luă mâna într-a lui, o trase din prag pentru ca nimeni care ar fi trecut să nu îi vadă și o sărută. Nu încercă să îl oprească. Mai mult, se topi în brațele lui. Era mai bine decât își imaginase vreodată. Amețit de gustul primului sărut, o trase mai aproape, simțindu-se ca într-un cocon, departe de tot ce era în jurul lor.

La început, fu reținut deoarece nu voia să o sperie, dar asta nu dură mult. Păru puțin surprinsă când limba lui își făcu loc printre buzele ei și o întâlni pe a ei. Ea cedă repede, dornică să experimenteze, și păru la fel de nerăbdătoare să prelungească acel prim sărut.

El nu realizează când în cameră se auzi din ce în ce mai tare o tuse care risipi vraja ce îi cuprinsese. Când în sfârșit auzi, îi dădu brusc drumul Melisei, se asigură că își putea ține echilibrul, apoi se dădu câțiva pași în spate, întorcându-se cu fața spre bărbatul tânăr și înalt care stătea acolo și-l țintuia cu privirea din prag.

– Oare să te arunc în stradă sau fata te-a sărutat și are nevoie de o săpuneală? se auzi întrebarea rostită pe un ton deloc prietenos.

Chicotul Melisei, mai degrabă amuzat decât nervos, era nepotrivit având în vedere vorbele de dinainte. Apoi ea îi spuse lui Lincoln:

– Nu te speria, nu vorbește serios! Este unchiul meu Ian. Unchiule – se întoarse spre tânăr arătând spre Lincoln –, îți amintești că ți-am vorbit despre Lord Cambury?

– Oh, el este? replică Ian. Ai apărut cam târziu, dar presupun că asta explică sărutul. Dar ar fi bine să nu-l mai pui în practică până ce nu îți dăm permisiunea.

În cele din urmă, Melissa se înroși. Lincoln fu prea dezamăgit că sărutul se încheiase pentru a se mai simți cu adevărat stânjenit. Fiind cel mai în vârstă dintre ei trei, preluă controlul situației, pași în fașă și îi întinse mâna unchiului ei.

– Mă bucur să te cunosc, Ian.

Tânărul scoțian în sfârșit zâmbi.

– Da, într-adevăr. Locuiești aici, în Londra? Sau doar ai venit de la țară?

– Nici una, nici alta. Am ajuns la Londra la o zi după sosirea Melisei. Mi-a trebuit cam mult să obțin permisiunea să intru în casa asta ca o fortăreață.

– Majordomul nu permite accesul oricui, îi explică Melissa unchiului ei pe un ton grav. Dacă aș fi știut asta, i-aș fi spus omului de la început.

– Deci ducesa mai mult te-a împiedicat decât te-a ajutat, nu? Mi se pare chiar amuzant...

– Atât îți trebuie, să râzi, că îți dau una! îl întrerupse Melissa pentru a-l avertiza, ceea ce nu-l făcu pe tânăr decât să rânjească și mai tare.

Era ușor să îți dai seama că relația dintre cei doi nu era numai una între unchi și nepoată, ci și de prietenie strânsă. Nu era surprinzător, având în vedere că diferența de vârstă dintre ei era mai mică de zece ani.

Ian părea să aibă în jur de 25 de ani, avea părul castaniu-roșcat, mai degrabă roșcat, mulți pistrui pe chipul atrăgător și ochi de un albastru foarte deschis. Era înalt, avea peste 1,80 metri, dar, în afară de asta, nu semăna deloc cu MacGregor, care îi era probabil frate. I se spusese că soția lui Lachlan MacGregor era englezoaică, iar acest unchi cu siguranță nu era.

Îi părea cumva cunoscut Ian, dar Lincoln nu își putea da seama de unde îl știa. Concluzionă că probabil îl mai întâlnise sau poate că semăna cu altcineva, dar asta ori se întâmplase cu mult timp în urmă, ori se văzuseră în trecere. Era un sentiment săcâitor, ca și cum Lincoln ar fi trebuit să-l cunoască.

Pentru moment, trecu peste asta și încercă să-l cunoască mai bine pe Ian. Ar fi fost în avantajul lui să aibă o relație bună cu familia Melissei. Din fericire, nu întrevădea nici o problemă în această privință, mai ales că deja trecuse de tatăl ei.

Se părea că și Ian avea aceeași senzație de familiaritate, așa că îi spuse:

– Am sentimentul ciudat că ne-am mai întâlnit.

– Acum, că ai adus vorba, mărturisi Lincoln, și eu mă gândeam la același lucru.

– În ultimii nouăsprezece ani, nu ai mai fost deloc în Scoția?

– Deloc, cu excepția vizitei recente. Ai mai fost în Anglia până acum?

– Nu, este prima mea călătorie prin aceste locuri. Poate că îl știi pe unul dintre frații mei.

– Unul? Ai mai mulți?

– Da, câțiva, spuse Ian și începu să râdă.

Melissa își privi unchiul încruntată.

– Taci! Nu o să mai sperii alt bărbat înainte să-mi devină pretendent!

– Oh, fără îndoială tipul ăsta este un pretendent, altfel nu ar fi îndrăznit să te sărute.

– Are dreptate, Melissa. Te curtez oficial. Cu permisiunea tatălui tău, aș adăuga.

Vorbele lui o făcură să se înroșească, iar pe Ian să râdă. Lincoln nu intenționase să fie atât de direct. Dar își dorea ca ea să nu aibă nici o

îndoială în privința intențiilor lui. Urma să-i devină soție în curând, spera el. Având în vedere sentimentele pe care i le trezea, care păreau reciproce, nu vedea nici un motiv să piardă timpul.

– Să înțeleg că ai o familie numeroasă? spuse Lincoln.

– Da, foarte mare, răspunse ea.

El râse și îi spuse:

– Îmi place lucrul acesta. Am fost singur la părinți și mi-a lipsit apropierea care există între membrii unei familii numeroase. Pe singurele mele rude le-ai cunoscut aseară, Melissa.

– Verișoara și mătușa ta sunt încântătoare, rosti ea. Mama ta a fost mai rezervată. M-am temut că poate nu mă place.

– Prostii, nu că ar conta. Ar trebui să știi că relația dintre noi nu este cea mai apropiată. Faptul că m-a trimis să locuiesc cu rudele ei și apoi m-a lăsat acolo mi-a schimbat sentimentele față de ea. De atunci, am văzut-o doar de câteva ori.

Melissa păru șocată, copleșită de compasiunea pe care o simțea pentru el. La naiba, nu ar fi trebuit să fie atât de direct nici în această privință! Nu ar fi vrut să păstreze secretul față de ea – nici nu ar fi putut –, dar poate că nu trebuia să îi menționeze asta atât de repede.

El încercă să schimbe subiectul, fiindcă nu voia ca ea să-l compătimească.

– După atâția ani, nu mai contează atât de mult, spuse el. Nu te mai gândești la asta! Melissa îl privi cu îndoială, însă el nu se pricepea să mintă, așa că adăugă: Oricum, nu locuiește cu mine și o să se întoarcă în Scoția, acolo unde trăiește.

– Dar tatăl tău? vru Ian să știe. N-a avut nimic de zis că ai a fost abandonat?

– A murit cu ani în urmă, când o mină pe care o inspecta s-a prăbușit.

La auzul vorbelor lui, Ian rămase înmărmurit. Poate că simțea aceeași compasiune, dar ezita să și-o manifeste. Vizita se încheie la scurt timp. Aveau încă multe de făcut înainte de cină și de piesa de teatru din acea seară. Melissa îi spuse lui Lincoln numele piesei, în cazul în care ar fi vrut să vină. Aveau în program o vizită de patru zile la țară, care ar fi durat până la sfârșitul săptămânii, dar îi promise că avea să primească și el o invitație.

Lincoln părăsi reședința familiei St. James, simțindu-se foarte ușurat, fără să aibă vreo idee că speranțele lui de viitor erau în pericol.

Capitolul 13

În seara aceea, Lincoln ajunsese la teatru dornic să o revadă pe Melissa. Pentru el nu conta că o văzuse cu numai câteva ore înainte. Nu fusese suficient.

Își dădu seama imediat că îi nu îi plăcea faptul că era departe de ea și nu o putea vedea oricând ar fi dorit. Vizitele nu erau suficiente – numai căsătoria avea să îi ofere apropierea după care tânjea atât de mult. Voia să o întrebe pe mătușa lui cât timp trebuia să o curteze pe Melissa, căci avea să o ceară de soție imediat după ce se încheia acea perioadă.

Dar ea nu apărui.

Dacă Lincoln nu ar fi venit însoțit de Edith, ar fi plecat să afle de ce Melissa nu venise. Dar în acea seară el era singurul însoțitor al lui Edith și nu avu puterea să îi ceară să plece tocmai când se bucura de o atenție neașteptată.

În drum spre casă, Edith era copleșită de bucurie. Lincoln se strădui să nu-i strice buna dispoziție, deși era foarte îngrijorat. Desigur, s-ar fi putut întâmpla multe lucruri care ar fi împiedicat-o pe Melissa să vină la teatru. Nu era ca și cum ar fi lipsit de la un eveniment important la care fusese invitată, fiind nevoie să ceară scuze formale pentru a-și justifica absența. Oricum, urma să afle curând motivul care o făcuse să-și schimbe planurile când avea să o viziteze a doua zi.

Așa crezuse. Însă, când ajunsese la reședința ducală a doua zi după-amiază, exact la aceeași oră ca în ziua precedentă, constată că intrarea îi fu din nou interzisă, de data aceasta pentru că ducesa și tânăra ei musafiră nu se aflau în oraș. Plecaseră deja la reuniunea de la țară despre care îi vorbise Melissa și de unde aveau să se întoarcă abia la sfârșitul săptămânii.

– Cine a organizat reuniunea? vru Lincoln să afle, căci se putea la fel de bine să fie una la care el sau mătușa lui să fi fost deja invitați.

Grăbit să închidă ușa, bărbatul îi răspunse simplu:

– Nu am nici o idee, domnule!

Lincoln se îndoia, căci treaba majordomilor era să fie la curent cu tot ce avea legătură cu stăpânii lor. Însă, în loc să lanseze acuzații care i-ar fi închis și mai repede ușa, întrebă:

– Unchiul domnișoarei MacGregor este aici? El ar putea ști.

– Nu, domnule. Domnul Ian le-a însoțit pe doamne.

– Și chiar nu știi unde are loc această petrecere de la țară?

Ferm, bărbatul îi răspunse:

– Îmi pare rău, domnule, nu dețin această informație. Secretarul Excelenței Sale ar putea ști, dar i s-a dat liber cât timp doamna e plecată din oraș și nici el nu se află la reședință.

Informația asta părându-i plauzibilă, Lincoln salută și plecă. Oricum, nu putea face nimic altceva decât să aștepte invitația promisă, cea pe care Melissa îi spusese că avea să o obțină pentru el.

Invitația nu ajunsese niciodată. Cele patru zile dedicate acelei vizite trecură. Invitațiile pentru cele mai exclusiviste evenimente ale sezonului curgeau. Ducesa de Wrothston și oaspeții ei nu se întoarseră în oraș la sfârșitul săptămâni. Majordomul familiei St. James pretindea cu fermitate, zilnic, că nu primise nici o veste legată de sosirea lor.

Lincoln nu era greu de cap. Înțelese că, dintr-un anumit motiv, era evitat. Melissa nu voia să-l mai vadă, cu atât mai puțin să fie curtată de el. Dar de ce nu îi spunea pur și simplu, scutindu-l de suferință? În schimb, plutea în incertitudine și fără a avea vreo speranță că se înșela, așa că nu fu de mirare când încercă să-și găsească alinarea în băutură, lucru care îl ajuta să nu se mai gândească, chiar și numai pentru un moment.

Nu departe de casa lui, se afla o tavernă, un loc decent pe care obișnuia să-l frecventeze cu prietenii lui. Prima seară și-o petrecuse acolo, până când barmanul, pe care îl cunoștea după nume, închisese într-un târziu și-l însoțise acasă – cel puțin, asta își amintea vag. A doua zi însă reușise, spre mulțumirea lui, să doarmă până târziu.

În următoarea seară, se duse din nou. Barmanul, Patrick sau Patty, așa cum i se spunea adesea, își dădu ochii peste cap când îl văzu pe Lincoln, dar îi aduse o sticlă de coniac fără să-i fi cerut. În grupul lui de prieteni, glumeau adesea pe seama faptului că, în timp ce ei preferau să bea whisky scoțian, lui, un scoțian, nu îi plăcea.

Patty încercase să-l facă să-și verse oful, crezând că avea să-i facă bine să se descarce, dar Lincoln nu era prea vorbăreț când bea, indiferent de cantitatea de alcool consumată. Să te îmbeți bine necesita,

în cele din urmă, destul de mult efort. Spera ca, după câteva zile ca acelea, să se sature și să lase tot acest dezastru în urmă. Ar fi fost posibil. Dar tot trebuia să-și găsească o soție.

Taverna era cam aglomerată când ajunse. Cinci mese erau ocupate, chiar pline, iar câțiva bărbați stăteau la bar. Lincoln nu-l recunoscuse pe nici unul dintre ei, ceea ce era bine având în vedere că nu își dorea să poarte vreo conversație. Băură în liniște, iar el făcu la fel.

Nu observă noul grup care intră, căci era cu spatele la ușă. Însă ceilalți îi observară și, anticipând scandalul pe care acel grup mare și deloc prietenos îl prevestea, eliberară locul, având în vedere că fiecare dintre membrii grupului avea peste 1,80.

Lincoln observă un individ nou, care se așeză zgomotos la masă, în stânga lui. În mod ciudat, semăna cu cel mai mare dintre frații MacFearson, pe care Lincoln și-l amintea – nu înfățișarea, ci trăsăturile feței, fiindcă amintirea lui despre acel grup de neciopliți și impulsivi era oarecum încetoșată după aproape două decenii.

Probabil era din cauza băuturii. Avusese deja destul ghinion în ultima vreme ca să mai dea și peste unul dintre ei. Nimeni nu putea fi atât de ghinionist.

– Nici eu nu l-aș fi recunoscut, spuse bărbatul pe un ton vesel.

Lincoln se întoarse către cel care vorbise, bărbatul din dreapta lui. Pe acesta îl știa. La naiba!

– Nici eu. Desigur, era doar un băiat în scutece când a plecat din munți.

Lincoln întoarse capul din nou. Încă cinci erau aliniați la bar, privindu-l, iar al șaselea aproape că se urcase pe bar. Bietul Patty stătea nervos la capătul barului, gata să dispară prin ușa din spate la primul semn de violență.

– Nu mai există nici o asemănare, în afară de ochi și de păr, și nici una nu este ieșită din comun.

Încă unul trase singurul scaun de la masă. Alți trei traseră scaunele de la masa de lângă ei. Privi repede în jur și văzu mesele pline cu cel puțin 15 dintre ei. În afară de el și de Patty, doar ei mai rămăseseră în tavernă.

– La dracu'!

– Și noi ne bucurăm să te revedem, Linc, chicoti unul dintre ei.

– Asta este momentul în care săriți iar toți pe mine? remarcă Lincoln acru înainte să-și termine băutura și să-și toarne alta.

— Atât timp cât nu ai de gând să împarți pumni cum făceai odată, nu avem nici un plan să te lovim, spuse o nouă voce sfidătoare.

— Atunci cărui fapt datorez ghinionul de a vă revedea?

— Am venit să-ți spunem să stai departe de nepoata noastră, veni imediat răspunsul.

— Ce nepoată? sări Lincoln. Dacă aveți una, mi-e milă de fată, dar cum nici unul dintre voi nu a făcut vreun copil înainte să plec din Scoția, orice alta născută după acest moment ar fi prea tânără pentru mine. Asta, dacă nu aș disprețui orice rudă a voastră, chiar și prin alianță, adăugă el sfidător.

— Această nepoată este fiica singurei noastre surori, care e mai în vârstă decât Ian Unu.

— Pe atunci, nu aveau nici o soră. Dacă ați fi avut, ați fi menționat-o, având în vedere cât de mândri erați de familia voastră numeroasă.

— Pe atunci, nu aflaserăm despre ea nici noi, și nici tatăl nostru, explică unul dintre cei mai tineri MacFearson. Am aflat de existența ei la aproximativ o lună de la plecarea ta, iar după nouă luni, a născut-o pe fiica lui MacGregor.

La auzul acelor vorbe, Lincoln încremeni.

— Nu, nu poate fi nepoata voastră!

— Dar este.

— La dracu'! Ați distrus totul în viața mea, nu veți distruge și asta!

— Ne acorzi mai mult credit decât merităm, omule! Tu ai fost cel care nu a stat locului.

— Și cel care a început totul, adăugă o altă voce cu amărăciune.

Lincoln se întoarse spre cel care i se adresase ultima dată. În mod ciudat, știa cine era, chiar fără să i se spună, deși nu mai semăna deloc cu băiatul care îi fusese prieten timp de doi ani, cu excepția ochilor verzi pe care cei mai mulți dintre ei îi aveau.

Mulți dintre ei aveau pe atunci părul de un blond-închis și încă îl aveau, însă el nu. În timp, părul lui devenise șaten. Dougall MacFearson. Dougi. Singura persoană pe care Lincoln o numise prietenul lui cel mai bun, de bunăvoie. De atunci, nu își mai permisesese să se apropie de nimeni atât de mult.

— Dougi...

Nu trebui decât să-i rostească numele ca doi dintre frații mai mari să se așeze în fața lui Dougall pentru a-l proteja. Era absurd. Când erau mai tineri, aveau obiceiul de a-l proteja pe cel mai mic, chiar

dacă era sau nu nevoie. Acum erau toți mari, iar Dougall avea aceeași vârstă ca Lincoln, fiind capabil să-și poarte singur de grijă.

– Văd că nici unul dintre voi nu s-a schimbat, spuse Lincoln dezgustat. De ce nu mă mir?

– Deja ne insultă, băiete?

– Las-o baltă, Adam, spuse cel mai mare dintre ei, pe un ton calm.

Ian Unu, vocea rațiunii, vocea deciziei, dacă n-o fi fost cumva vocea calamității. De fiecare dată când se luptau între ei, Ian Unu, cel mai mare dintre frați, era cel căruia i se cerea să ia o decizie. Era primul născut sau așa fusese înainte să afle de existența surorii lor mai mari.

Continuă pe același ton:

– Ian Șase a avut dreptate să fie îngrijorat și ne-a trimis vorbă să venim. Linc s-a comportat decent cu domnișoara, cu excepția faptului că i-a furat un sărut, dar, dacă există vreunul printre noi care nu s-a schimbat, acela este el. Dacă un bărbat nu poate scăpa de atitudinea asta prostească în nouăsprezece ani, niciodată nu o s-o facă. Am văzut ce am venit să vedem. Acum știe că ea este una de-a noastră și nu o s-o mai curteze. Deja a spus că disprețuiește orice rudă de-a noastră. Cred că problema s-a încheiat cu această declarație, așa că ar fi bine să-l lăsăm pe om în pace.

Astfel, ieșiră din tavernă la fel de silențios cum intrară. Patty, mirat, se grăbi spre masa lui Lincoln îndată ce ușa se închise în urma ultimului dintre ei, nu înainte de a lua o sticlă pentru el.

– Am mai auzit de familii numeroase, dar niciodată de atât de mulți frați, așa de apropiați ca vârstă și atât de mari! spuse el uluit.

– Un singur tată și foarte multe mame, replică Lincoln obosit.

– Ah, atunci se explică!

– Și doi lipseau – cea mai în vârstă, despre care nici eu nu știam, și cel mai tânăr, care probabil că și-a dat seama cine sunt după întâlnirea de săptămâna trecută și i-a chemat pe toți.

– 17 în total?

– Spre ghinionul meu!

Capitolul 14

– L-ați găsit? întrebă Ian Șase când intră în camera de hotel unde frații lui se întâlniseră pentru a lua micul dejun în acea dimineață și unde tăvi pline cu produse de patiserie și băuturi calde erau împrăștiate peste tot.

Închiriaseră cinci camere pentru toți, dar le folosiseră numai pentru a dormi. Ducea de Wrothston le-ar fi deschis ușile casei dacă ar fi știut că erau în oraș. Însă ei preferară să-și păstreze prezența secretă pentru moment, având în vedere că Melissa ar fi fost înștiințată și ar fi vrut să afle motivul venirii lor, iar ei încă nu se hotărâseră dacă aveau să îi spună sau nu.

Callum, în vârstă de 32 de ani, unul dintre puținii frați care aveau surori care nu erau înrudite cu restul, îi răspunse lui Ian:

– Ne-a fost ușor să-l găsim, dar n-aș spune că ne-a fost ușor să stăm de vorbă cu el.

Cel mai tânăr dintre frați fu surprins.

– Nu-mi spune că a încercat iar să se lupte cu voi!

Ian Doi răspunse:

– Nu, de fapt a fost foarte calm și tăcut, a stat acolo privindu-ne cu ură, atâta tot. Era ca și cum l-am revăzut pe băiatul de atunci, doar că e mai puțin temperamental și guraliv.

Ian Doi era al treilea fiu, cu trei ani mai mic decât Ian Unu. Era cel mai dispus să-și folosească pumnii, încercând să câștige fiecare bătaie, inclusiv pe acelea cu frații lui. În trecut, se abținuse în ce-l privea pe Lincoln deoarece pe atunci era mai mare ca vârstă și mai puternic, ceea ce nu-l descurajase pe Linc să-l atace. Îl oprise doar cu forța brațelor, dar asta nu făcuse decât să alimenteze furia băiatului. Acum însă nu s-ar mai fi abținut.

– Dar o să dea înapoi acum, când știe că este una de-a noastră, nu? întrebă Ian Șase.

– Nu știi niciodată când vine vorba despre un bărbat ca el, răspunse Callum. Trebuie să o însoțești oriunde merge, ca să fii sigur.

Ian Șase bombăni.

– Nu o să mă vadă ca pe o amenințare. Este cu trei ani mai mare decât mine și mai înalt cu câțiva centimetri. Ca să nu mai zic că e mult mai solid.

– Nu contează, insistă Adam, cel de-al doilea frate. Tu ne reprezintă pe toți, iar el asta o să vadă. Dacă se apropie de Melissa, o să fim alături de ea, iar el trebuie să ne facă față tuturor.

– Ca și cum asta l-a oprit vreodată, zise Charles batjocoritor.

Charles, ca Dougi și Ian Șase, avea aceeași vârstă ca Lincoln Ross, despărțindu-i numai câteva luni. În anul acela, tatăl lor nu fusese deloc statornic, ci foarte prolific. Pe atunci, Charles fusese cumva gelos pe Dougi. Să ai un număr foarte mare de frați era una, dar să ai pe cineva pe care să-l numești cel mai bun prieten și care să nu fi fost unul dintre frați era un lucru unic în familie, iar Charles era invidios pe prietenia lui Dougi cu Linc. Apoi îl compătimise pe Dougi și probabil se simțise ușurat că nu avusese o relație atât de apropiată cu el.

– Eu cred că nu mai avem de ce să ne facem griji, spuse cu încredere Ian Patru. Nu o să și-o mai dorească drept soție acum, când știe cine este.

Acest Ian avea 31 de ani și, ca mulți dintre ei, avea părul blond-închis al tatălui lor și ochii verzi. Malcom, de aceeași vârstă, avea aceeași culoare a ochilor, dar părul roșcat, moștenit de la mama lui. Johnny era doar cu un an mai mare decât ei și semăna în totalitate cu mama lui, cu părul negru tăciune și ochii de un căprui-deschis, aproape aurii.

– Sunt de acord, spuse Malcom.

– Eu nu sunt de acord, interveni Johnny.

– Nu ne surprinde, bombăni Charles din nou.

– Potoliți-vă! îi mustră Ian Trei, luându-i partea lui Johnny, ca de obicei.

Cei doi aveau aceeași mamă și același tată. Asta nu-i făcea însă să se simtă mai apropiați decât ceilalți, ci îi dăduse lui Ian Trei un spirit mai protector, pe care îl manifesta de fiecare dată.

– Există două motive pentru care el o s-o caute în continuare, continuă Ian Trei.

George se implică și el în conversație. În vârstă de 33 de ani, era singurul cu părul blond-deschis și ochii albaștri ca marea. De altfel, era unul dintre puținii care se însuraseră, deși o făcuse recent, cu mama celor trei fii ai lui.

Spuse simplu:

— Ca să ne facă în ciudă!

Mulți nu fură de acord, dar Ian Trei continuă:

— Da, ăsta ar fi un motiv. Celălalt ar fi că este într-adevăr îndrăgostit de ea.

Malcolm începu să râdă. Ian Șase, mergând să ia un biscuit, rupse tăcerea, remarcând:

— Are dreptate. Nu ați fost acolo să vedeți cum o privea Linc pe Meli a noastră, dar eu am fost. Este un bărbat îndrăgostit lulea.

— A fost. Dar știm cu toții cum poate dispărea un sentiment ca ăsta, rosti Dougall încet.

Urmă un moment de tăcere, încărcat de simpatie, furie și chiar regret. Toți știau cât de apropiat fusese Dougall de Lincoln Ross, până într-o zi, când Linc se luase la ceartă cu el fără vreun motiv anume.

De atunci, Dougall nu mai avusese niciodată încredere în cineva care nu făcea parte din familie. Acea întâmplare provocase multe disensiuni între ei. Unora le păruse rău pentru Lincoln. Alții nu voiseră să se bată cu Linc, deși el insistase.

Alții, precum William, care fuseseră acolo în ziua când începuse totul, se simțiseră oarecum vinovați că îl bătuseră pe Lincoln atât de rău încât fuseseră nevoiți să-l ducă acasă. Acesta ar fi trebuit să fie sfârșitul poveștii... Era o soluție rapidă. Dar Lincoln nu renunțase...

Ian Unu își dresе vocea pentru a rupe tăcerea:

— Ei i-ai spus cine este cu adevărat? îl întreabă el pe Ian Șase.

— Nu, nu m-a lăsat inima. Abia aștepta să-l revadă în Londra și a fost foarte nefericită când și a dat seama că nu o să-l întâlnească, apoi foarte fericită când, în sfârșit, el a apărut. Îl place foarte mult.

— Atât timp cât doar îl place, o să treacă peste asta destul de repede, spuse Johnny.

— Oare? Nu sunt atât de sigur, continuă Ian Șase. Dar refuz să-i dau eu aceste vești. Dacă vreți să-i spuneți, unul dintre voi poate avea această onoare. Eu am făcut ce ținea de mine, am ținut-o departe de Londra mai mult decât am plănuir, pentru a avea timp să-l avertizați. A trebuit să sparg roata trăsurii ducesei de patru ori. Aproape că și-a concediat vizitiul, învinovățindu-l. Din fericire, ultima dată când a căzut roata ne aflam lângă casa unui prieten de-al ei, iar ea a decis să-l viziteze. Apoi au stabilit să petrecem acolo câteva zile și de aceea ne-am întors abia ieri.

Ian Unu încuviință.

– Atunci haideti să stabilim totul aici și acum. Fie îi spunem și sperăm ca Meli să fie de acord că nu este bărbatul potrivit pentru ea, fie nu îi spunem și avem grijă ca el să stea departe de ea.

– Nu crezi că avertismentul nostru a fost suficient? întrebă William.

– Când ne-a ascultat el vreodată? întrebă Charles, dar de data aceasta nu pufni, deși avea un ton batjocoritor.

– Dacă îi spunem, este posibil să obținem un efect invers, spuse Ian Cinci. S-ar putea ca Meli să se supere pe noi pentru că l-am amenințat, chiar dacă nu este bărbatul potrivit pentru ea.

– Asta este, fu de acord Ian Unu, dar nu o să fie singura, adăugă el. Mama ei ar fi în stare să ne împuște pe toți dacă nu ne comportăm cum se cuvine. Există posibilitatea ca Meli să-l vrea indiferent de situație.

Pentru că părea că Ian Unu luase deja decizia de a menține pacea cu femeile din familia MacGregor și cum cei mai mulți dintre ei tindeau să-i dea dreptate doar pentru că era cel mai mare dintre frați, Ian Șase se simți obligat să sublinieze:

– O să fie nefericită dacă el nu o s-o caute după ce i-a spus că o s-o curteze în mod oficial.

– Mai bine să fie nefericită acum decât nefericită toată viața pentru că a ales un bărbat cu un temperament atât de schimbător, spuse Callum.

– Dacă află, o să creadă că am intervenit, îi avertiză Ian Șase.

– Dar chiar asta am făcut, replică Johnny.

– Da, pe lângă faptul că i-am alungat toți pretendenții. O să fie foarte supărată pe noi.

– Oh, nu vă mai gândiți la ei! spuse Charles hotărât. Ei se temeau de o legendă prostească dinainte de a veni. I-ar fi pus pe fugă chiar și o privire încruntată. Erau niște lași cei doi. Nu ar fi fost fericită cu nici unul din ei, iar ea știa asta.

– Linc nu este un laș, sublinie William.

– Linc este opusul, el duce curajul la extrem, până la pierderea bunului-simț, completă Adam. Cel puțin asta a făcut când era un puști. Noaptea trecută, careva dintre voi a observat vreo schimbare la el care să sugereze că a renunțat la această atitudine prostească?

Se auziră pe rând negații. Ian Patru oftă.

– Asta sugerează că o să ne ignore avertismentul.

– Eu cred că nu avem de ce să ne temem, zise Neill mai mult cu speranță decât cu încredere. Era al doilea fiu și rar își dădea cu părerea. Acum știe că ea este una de-a noastră și nu o s-o vrea. O disprețuiește așa cum ne disprețuiește pe noi. El singur a zis-o!

– A spus asta înainte să afle cine este nepoata noastră, le aminti William. În plus, este imposibil să o disprețuiești pe Meli. Nu există fată mai dulce, mai bună, mai blândă, mai fermecătoare, mai amuzantă...

– Trebuie să-i mulțumim lui MacGregor pentru asta, spuse Calum râzând. Blândețea nu este ceva care ne caracterizează familia.

– Indiferent cum ar fi, eu cred că nu o să înceteze să o caute, continuă William. În acest caz, mi-ar plăcea să știu ce o să facem.

– Ce-ar fi să-l omorâm?

– Este o idee excelentă, răspunse Charles ironic.

Capitolul 15

Deși era o casă mare și cu mulți servitori, era uimitor cât de ușor puteai cădea pradă solitudinii, chiar și în timpul meselor. Ducea mergea la culcare târziu, un obicei necesar în timpul sezonului, când cele mai multe distracții durau până dimineată. Justin, care avea un program diferit – renunțase să le mai însoțească la baluri – își petrecea dimineata călărind într-unul dintre parcurile orașului. Ian, care dintr-un motiv necunoscut începuse să o însoțească pe Melissa oriunde, începuse să doarmă și el până târziu.

Dacă ar fi putut dormi, probabil că Melissa ar fi făcut același lucru. Dar nu putea. De fapt, putea, dar nu la fel cum o făcea de obicei. Oricum, la vârsta ei, plină de energie cum era, nu avea nevoie de prea mult somn. Probabil și-ar fi dorit să poată dormi mai mult doar ca orele în care nu avea nimic de făcut să treacă mai repede.

Acasă ar fi putut să iasă singură și să descopere o mulțime de lucruri care să o țină ocupată. Acolo însă nu putea. Își putea imagina reacția unchiului ei dacă ar fi făcut asta. Astfel, avea multe ore libere pe care și le petrecea în compania propriilor gânduri, ceea ce nu era un lucru de dorit în perioada respectivă.

Problema era că, în ultima vreme, avea foarte multe schimbări de dispoziție, ceea ce nu ar fi fost grav dacă nu ar fi fost atât de extreme. Astfel, își petrecea zilele visând cu ochii deschiși, imaginându-și tot felul de întâlniri minunate cu Lincoln Burnett, fiecare având un final fericit, așa cum se întâmplă de obicei când visezi cu ochii deschiși. Era un mod plăcut de a-și petrece timpul, deși ar fi preferat ca întâlnirile să aibă loc în realitate. În alte zile, își petrecea timpul măcinată de îndoieli, încercând să se convingă că nu exista nici un motiv să se îngrijoreze.

Ambele situații îi alungau somnul, căci emoția sau anxietatea o trezea mai devreme sau o făcea să adoarmă greu. De obicei, îndoielile câștigau și îi ocupau mai mult timp decât visarea.

Apoi, nu prea i se părea că era curtată, având în vedere că îl văzuse doar de trei ori în cinci săptămâni. Nu pune la socoteală primele săptămâni, când Lincoln încercase să o întâlnească și nu reușise – cel puțin asta fusese explicația lui. Punea însă la socoteală cele patru zile petrecute la țară, care se transformaseră într-o săptămână, dar prefera să-și păstreze optimismul. Se convinsese că invitația pe care o obținuse pentru el nu îi fusese înmănată, ceea ce îi explica absența. Era dezamăgitor, dar nu tragic. Puteau recupera timpul pierdut îndată ce avea să se întoarcă în oraș.

Optimismul îi permisesese să se bucure de timpul petrecut la țară. Se bucurase de jocuri în aer liber, după-amiaza juca golf, dimineața mergea să călărească, iar în timpul rămas liber putea alege dintr-o varietate de activități. Întâlnise chiar doi bărbați pe care îi descurajase repede, deoarece nu se potriveau idealului ei, căci se considera deja căsătorită.

Acum avea însă îndoieli clare în ceea ce îl privea pe alesul ei. Nu se putea abține. Dacă Lincoln era într-adevăr interesat de ea, nu ar fi încercat să o vadă mai des? Nu ar fi trebuit măcar să-i trimită o scrisoare pentru a-i explica motivul pentru care nu o căutase?

Se așteptase ca el să vină aproape imediat după revenirea ei în oraș. Nu o făcuse nici măcar o dată. Cinci zile mai târziu, își spuse că trebuia să accepte posibilitatea că nu avea să o facă. Nu reușea să înțeleagă de ce și devenea din ce în ce mai melancolică, încercând să înțeleagă ce se întâmplase.

– Deci tot aici ești? spuse Justin în timp ce intra în salonul unde se servea micul dejun, cu cravașa în mână.

Nu-și dăduse seama cât rămăsese acolo, pierdută în gândurile ei. Era aproape amiază. Stătuse preț de trei ore cu o farfurie plină în față, de care nu se atinsese. Asta trebuia să înceteze. Stările ei capricioase deveniseră nesănătoase.

– Unde aș putea fi?

– Am crezut că ai plecat acasă. Nu eram sigur. Nu te-am mai văzut de la bal. Apropo, cum merge povestea de dragoste?

Izbucni brusc în lacrimi, apoi se simți stânjenită. Dar, după expresia lui, păru și mai îngrozit. Era așa de ciudat să-l vadă astfel, încât nu se putu abține să nu râdă. Oare înnebunea? Nu ar fi fost deloc surprinsă.

Se așeză lângă ea, ezitând să spună ceva, și o privi precaut. Îi zâmbi stânjenită.

– Nu mă lua în seamă, Justin. Toane de femeie...

Pentru un moment, păru ca și cum acceptă mulțumit acea scuză, dar apoi spuse:

– Prostii! Ce te-a făcut să plângi?

– Nimic.

– Nu cred...

– Nu, chiar nimic. Nu l-am mai văzut pe Lincoln din ziua care a urmat balului. Nu am mai primit nici o veste de la el. Mi-a spus că vrea să mă curteze, apoi... nimic. Dacă nu m-ar fi sărutat, dovedindu-mi că intențiile lui era sincere, aș fi crezut că se joacă cu mine.

Justin se încruntă, apoi spuse ezitant:

– Urăsc să-ți spun asta, Meli, dar un sărut nu are nici o legătură cu intenția de a curta pe cineva.

Ea îi făcu un semn cu mâna, cu indiferență.

– Oh, știu la ce te gândești, dar nu a fost așa. M-a sărutat înainte să-mi mărturisească intențiile lui. Și mi-a spus că deja are permisiunea tatălui meu. Nu ar fi cerut-o tatălui meu dacă nu era serios.

La auzul acestui argument, Justin zâmbi, pentru că i se păru pertinent.

– Da, nu cred că cineva ar vrea să-l enerveze pe uriașul acela de 1,90 metri.

– Asta, dacă acceptăm că tot ce a spus a fost adevărat, adăugă ea neîncrezătoare, mărturisindu-i unul dintre cele mai recente motive de îngrijorare.

Asta îl făcu pe Justin să sară în picioare, bombănind:

– Nenorocitul! Desigur, dacă avea în plan să te seducă, nu s-ar fi dat în lături de la minciuni. Este un lucru esențial. Nu voiam să îți spun asta, pentru că părea o persoană respectabilă, dar am auzit că umblă cu persoane cu o reputație proastă.

– Ai auzit?

– Am întrebat de el. Acum nu mă privi așa! Faptul că un bărbat poartă un titlu nu îl transformă într-un bărbat agreabil. Te lași condusă de emoții. Voiam doar să aflu mai multe, având în vedere că nici nu auzisem de el înainte.

– Ce vrei să spui prin „persoane cu o reputație proastă“?

– Fiii mai mici care nu dau doi bani pe faptul că ar păta renumele familiei, având în vedere că șansele ca ei să moștenească ceva sunt aproape inexistente. Nu te îngrijora, nimic serios. Iar el nu a intrat niciodată în vreo belea – cel puțin așa umblă vorba –, dar unii dintre

prietenii lui, da. Sunt niște desfrânați, Meli! Acum, personal, nu aş judeca un om în funcție de anturajul lui. Şi chiar i-am acordat prezumția de nevinovăție. La urma urmei, mulți dintre cei care în tine-rețe au fost mai libertini s-au dovedit a fi stâlpi ai societății după ce s-au așezat la casa lor. Dar dacă Lord Cambury nu are o scuză bună pentru că ți-a dat speranțe și apoi te-a ignorat...

– Crezi că ar putea exista o scuză bună? îl întrerupse ea plină de speranță. Am încercat să mă gândesc la una, dar singurul lucru acceptabil la care mă gândisem mi-a fost contrazis aseară când am întâlnit-o pe verișoara lui, Edith, care mi-a spus că se află încă în oraș, dar este prost dispus.

– Iată răspunsul, draga mea, spuse Justin. Oamenii se pot comporta destul de bizar când sunt indispuși. Uită-te la tine, de exemplu!

Melissa se înroși.

– Indispoziția nu mă împiedică să-mi urmez activitățile zilnice.

– Nu? replică el, arătând spre farfuria plină, în care i se răcise mâncarea.

Se înroși din nou, apoi bolborosi ceva:

– Nu mi-a fost foame.

– Și te-ai uitat toată dimineața la mâncare, îi spuse el.

Obrajii ei nu puteau deveni mai roșii de atât.

– În regulă, recunosc că indispoziția poate determina un comportament neobișnuit. Dar îmi respect obligațiile. Nu m-am închis în cameră pentru a plânge în singurătate.

– Dar, Meli, oamenii se comportă diferit când sunt indispuși, când au îndoieli. Ceea ce tu ai considera deprimant, alții ar lua în derâdere și invers. Un bărbat poate să iasă și să ia la bătaie pe cineva fără un motiv anume doar pentru a încerca să scape de ceva ce-l deranjează. Sau ar putea merge să călărească și să fie atât de absent, încât să se trezească în altă țară fără să observe.

– Vorbești de parcă ai trecut prin asta, zise ea zâmbind.

O privi aspru înainte de a continua:

– În schimb, o femeie suferă în lacrimi în patul ei, strigă la fereastră, îi bombăne pe cei care îi ies în cale. Apropo, tu nu poți fi învinovățită decât pentru faptul că mori de foame.

Reuși, în sfârșit, să o vadă zâmbind, ceea ce avu un efect uimitor, deoarece o făcu să i se pară că grijile sale sunt nefondate.

– Cred că ți se pare că mă comport prosteste.

- Deloc! Ți răspunse el glumeț, apoi zâmbi. Cred doar că te pripești. Până când nu te convingi, ar fi bine să crezi că are o scuză foarte bună pentru faptul că nu te vizitează. Tu te-ai gândit numai la un motiv al absenței lui, dar eu mă gândesc la cel puțin șase. Afaceri, griji, probleme cu moștenirea, crize familiale – tot felul de lucruri care i-ar putea consuma energia și care momentan nu-i mai lasă timp de socializare. Amintește-ți că te-ai înșelat și înainte în privința motivului pentru care nu a venit să te caute.

Ea îi zâmbi.

- Știam eu că există un motiv întemeiat pentru faptul că te iubesc! Ești sigur că nu vrei să te însori cu mine?

El pufni în râs.

- Când în loc să te sărut eu vreau să-ți dau un bobârnac? Nici o șansă!

Ea chicoti.

- Voiam doar să mă asigur. Și să-ți mulțumesc. Ar fi trebuit să te caut când ne-am întors de la țară, astfel aș fi salvat patru zile de... lamentări inutile.

Capitolul 16

Lincoln deschise ușa biroului său, unde i se spusese că îl aștepta oaspetele, dar nu reuși decât să evite pumnul care se îndreptă cu iuțeală spre fața lui. Proprietarul pumnului nu fu atât de norocos. Forța loviturii date îl aruncă pe Justin St. James în hol și numai placa de marmură îl opri. Se izbi de balustradă, gata să cadă.

Când se îndreptă și își aranjă haina, le găsi atât pe Henriette, cât și pe Edith stând în pragul salonului de pe hol uluite. Asta explică probabil petele roșii care li se iviră în obraji.

Le salută stânjenit pe doamne, apoi se întoarse spre Lincoln și îi spuse cu asprime:

– Aș vrea să discutăm ceva.

Lincoln păru mirat.

– Așa se spune în ziua de azi? Sau așa faci de obicei, prima dată ataci și pe urmă pui întrebările?

În acel moment, tânărul oftă.

– Iartă-mă! Nu sunt obișnuit să fiu lăsat să aștept. Începusem să cred că o faci intenționat.

– Nu am fost aici. Abia am ajuns acasă, răspunse Lincoln. Dar tind să cred că salutul tău nu a fost determinat numai de faptul că ai fost lăsat să aștepti.

– Ei bine, da, e ceva mai mult de atât. Deveni din nou tăfnos. Țsta a fost doar începutul.

– Sunt convins că îți dorești să fii mai explicit, așa că te rog să intri, rosti Lincoln, intrând și așezându-se la birou.

Justin îl urmă, dar ignoră scaunele pe care se putea așeza, preferând să se plimbe prin încăpere agitat. Părul lui negru era răvășit, ca și cum și l-ar fi ciufulit sau ar fi încercat să și-l smulgă. Părea ca un fitil gata să se aprindă. Fie era starea lui naturală – nerăbdarea tipică tinereții –, fie avea legătură cu ceva în particular, iar Lincoln era nerăbdător să afle.

Îl privi o clipă pe Justin, apoi spuse:

– Dă-i drumul, omule! Nu mă ajută cu nimic dacă mă lași să ghi-cesc ce te aduce aici.

Justin se îndreaptă spre birou, își încrucișă brațele la piept și îl întreabă direct:

– De ce nu ai venit să o curtezi pe Melissa?

Lincoln se lăsă pe spate în scaun și își încrucișă și el brațele la piept.

– Este o întrebare-capcană?

– Capcană? ripostă Justin pus pe ceartă. Ai fost direct. Sunt sigur. Nu puteai fi mai direct de atât.

– Stai jos, St. James, îi spuse Lincoln. Ar fi bine să încerci să te calmezi.

Bărbatului nu-i surâse nici una din cele două sugestii. Îl privi furios.

– Nu-mi o să-mi răspunzi?

– Având în vedere cu cine a trebuit să am de-a face, cred că întrebarea mea este cea legitimă. Nu am de gând să-mi vărs amarul doar ca să ai tu ce să spui familiei MacFearson.

Furia se transformă în confuzie.

– Și de ce nu vrei ca Meli să știe?

– Nu vorbeam despre ea.

– Atunci despre cine?

– Despre unchii ei, desigur!

– Ai ceva împotriva unchilor ei?

– În apărarea mea mai degrabă, răspunse Lincoln cu răceală. Dar cred că mai corect ar fi să spunem că ei au ceva împotriva mea.

– Ce anume?

– Ești plin de întrebări, nu? zise laconic Lincoln.

– De asta mă aflu aici.

– Și ce te îndreptățește să mi le adresezi? îl întreabă Lincoln.

Justin începu să-și numere degetele unul câte unul în timp ce își expune motivele.

– Pentru că sunt cel mai bun prieten al lui Meli. Deoarece comportamentul tău față de ea este suspect. Pentru că ți-ai exprimat intenția de a o curta, apoi ai dat bir cu fugiții. Fiindcă nu știe dacă trebuie sau nu să renunțe la tine. Mai ai nevoie de alte motive?

– Nu. Dar se pare că nu ești la curent cu faptul că am fost avertizat să stau departe de ea.

– Poftim? De cine?

— De cine altcineva? Unchii ei pot fi destul de convingători atunci când vin în grup.

Ochii turcoaz ai lui Justin se aprinseră.

— Sunt toți aici? Mă îndoiesc că Meli știe. Numai unul dintre ei stă cu noi.

Lincoln ridică din umeri. Nu-i păsa câtuși de puțin unde stăteau sălbaticii. Dacă Justin nu știa că fusese tăiat de pe lista pretendenților lui Meli, se întreba dacă ea pur și simplu știa și nu-i spusese lui Justin sau dacă nici ea nu aflase.

Lui Lincoln i se părea greu de crezut că frații îl căutaseră fără a-i spune mai întâi Melisei. Sau poate că părerea ei în această privință nu conta pentru ei. De fapt, ultima variantă părea să îi caracterizeze mai bine. Asta însă nu îi alunga furia și nici nu o făcea din nou disponibilă pe Melissa.

— Presupun că ai obținut răspunsul pentru care ai venit, spuse Lincoln cu voce seacă.

Justin clătină din cap cu încăpățănare.

— Acum am mai mult decât întrebări...

— Foarte rău, i-o tăie Lincoln, pierzându-și răbdarea. Pe lângă faptul că nu este treaba ta, e ceva ce s-a întâmplat în urmă cu nouăsprezece ani. Numără-i, băiete! Nouăsprezece ani! În acea perioadă, cei mai mulți dintre cei implicați erau doar niște copii — cred că tu nici nu erai născut pe atunci. Melissa sigur nu se născuse. O animozitate care a durat atât nu o să treacă indiferent cât de mult o să vorbim despre ea. Am fost avertizat. Nu o să ajung să mă lupt cu șaisprezece sălbatici care încearcă să-mi rupă oasele, acelea pe care nu au reușit să le rupă prima dată, nu, mulțumesc!

Justin tresări.

— Au sărit toți pe tine?

— Este crezul familiei. Sincer, nu cred că știu să se comporte altfel.

— Așadar, renunți?

— Vezi tu altă opțiune?

— Ei bine, nu. Dar...

— Du-te acasă, St. James. Apropo, ar trebui să mai lucrezi la croșul ăla de dreapta.

Justin îi mai aruncă o privire înainte să iasă din încăpere, lăsându-l pe Lincoln să blesteme din nou ziua în care îi întâlnise pe frații MacFearson. Acum ce trebuia să creadă? Dacă Melissa nu știa

că fusese amenințat? Dacă, așa cum sugerase Justin, o lăsaseră să creadă că el o ignora? Nu, sigur știa. Așa sălbatici cum erau, nu ar fi lăsat-o cu această îndoială. Dar ceea ce îl înnebunea era gândul că ea putea fi de acord cu unchiul ei.

Cea mai simplă curtare a deceniului? Nu spusese asta ducesa? Ce glumă proastă!

Capitolul 17

Justin nu exersase lovitura cu pumnul drept, așa cum i se sugerase – era convins că la ultima încercare eșuată avusese ghinion –, dar de data asta era mai bine pregătit, căci nu trebuia decât să aștepte să i se deschidă ușa, și încă imediat. Se deschise într-adevăr, iar pumnul lui se lovi de bărbia lui Ian MacFearson.

Lovitura fusese bună, dar abia îl clintise pe individ și îi mișcase puțin capul. Însă Justin era satisfăcut de lovitură. Și era gata să-l pedepsească și mai tare. Când îi spusese Melissei că uneori bărbații preferă să se descarce prin lovituri de pumni, se gândise chiar la el.

Nu era un obicei prea bun și, cu siguranță, era unul care i-ar fi plăcut tatălui său, dar momentan funcționa. Deja se simțea mai bine, mai ales că Ian Șase nu dădea semne că voia să riposteze.

Justin nu intenționase să-l lase lat pe bărbat – ar fi trebuit să depună ceva efort având în vedere că Ian era mai mare, mai înalt și probabil mult mai experimentat. Nu, voise doar să-și expună punctul de vedere rapid și să-și descarce frustrarea pe care o simțea, știind că nu putea face nimic pentru a schimba situația.

Ian se dădu într-o parte pentru a-i permite să intre în dormitor. Justin îl consideră un semn și-și coborî pumnii înainte să intre. Era încă agitat și era puțin descurajant să vadă că Ian nu reacționase prea mult – chiar și puțină surprindere pe chipul lui Ian ar fi ajutat. Dar se părea că scoțianul se așteptase la atac sau măcar i se părea că fusese îndreptățit.

Totuși, pentru a clarifica situația, în cazul în care Ian era obișnuit să fie lovit fără motiv, Justin îi spuse:

– Am fost să-l văd pe Lord Cambury astăzi la reședința lui, în cazul în care nu ți-ai dat seama, pentru că mi se părea greu de crezut că și-a pierdut brusc interesul pentru Meli. Imaginează-ți uimirea mea când am constatat că am avut dreptate, că altceva îl ținea departe de ea.

Ian încuviință din cap, închise ușa și se duse spre fereastră, îndepărtându-se de Justin. Privirea lui deprimată nu avea nici o legătură cu maxilarul inflammat.

— Ți-a spus totul? întrebă el.

— Abia mi-a spus ceva, bombăni Justin. Așa că am venit la tine pentru celelalte răspunsuri, deoarece sunt convins că există un motiv serios pentru care o lăsați pe Meli să sufere fără să știe ce se întâmplă.

— Am vrut să-i spun, recunosc. Ian. Abia o pot privi fără să mă simt vinovat.

Acesta fusese ultimul lucru pe care Justin se așteptase să-l audă. Simți impulsul de a-l lovi din nou.

— Ești un bastard, și tu, și frații tăi!

— Da, suntem!

— Nu vorbesc despre circumstanțele nașterii voastre, tâmpitul zise Justin fățiș.

— Da, știu.

— Atunci de ce? îl întrebă Justin. Și nu mă refer la motivul pentru care îl urăști pe individ. Nu-mi pasă câtuși de puțin. Vreau să știu de ce nu i-ai spus Melisei, ca ea să îl poată uita!

— Pentru că este independentă. Pentru că sigur nu l-ar uita. Gândul că ar putea fugi cu el ne-a înspăimântat mai tare decât suferința ei de acum.

— De acum? Ai vorbit cu ea recent? Iar dacă erai atât de sigur de asta, de ce te simți vinovat?

— Pentru că știu ce simte, chiar dacă încearcă să se ascundă, îi replică Ian. Uیți că o cunosc la fel de bine ca tine, băiete? Iar eu sunt singurul dintre frații mei care l-a văzut pe Linc înainte să afli cine este. Nu sunt convins că am luat cea mai bună decizie. Nu i-am oferit niciodată șansa de a ne arăta dacă s-a schimbat sau nu.

— Așadar, totul se rezumă la motivul pentru care îl urăști, se răsti Justin.

Ian oftă.

— Nu-l urâm.

— Atunci? Dacă o să-mi spui că îl considerați responsabil pentru ceva ce a făcut când era copil, o să te pocnesc din nou!

— Nu este vorba despre ce a făcut, ci despre reacția lui față de întreaga situație.

— Ce situație?

— Pe atunci, el și fratele meu Dougi erau cei mai buni prieteni. Toată tărășenia a început când Linc a distrus prietenia începând o ceartă cu Dougi, știind că fratele meu nu avea nici o șansă să câștige. Câțiva dintre frații mei au vrut să-l învețe minte, dar asta a fost doar începutul. Linc a exagerat și ne-a declarat război tuturor.

— Război? pufni Justin. Un cuvânt cam dur pentru o ceartă între copii, nu crezi?

— Da, însă în acest caz exact așa am simțit. Imediat ce Linc se înzdrăvenea după o mamă de bătaie, venea să mai ceară una. Venea mereu să ne atace și nu-i păsa cu câți se bătea în același timp. Cu nouă dintre noi a fost recordul.

— Și nu-l puteați ignora pur și simplu?

— Am încercat. Nu ne-a permis. Ne îndepărtam, dar el ne ataca oricum. Ne-a dovedit, fără urmă de îndoială, că avea un temperament pe care nu îl putea controla. Nu exista nici un motiv pentru ceea ce făcea. Înnebunise. De aceea nu vrem să-l vedem alături de Meli. Un copil nu poate fi tras la răspundere pentru faptele sale, dar anumite lucruri nu se schimbă niciodată. O persoană nu o să reușească nicicând să-și controleze temperamentul violent, imprevizibil.

— Dar dacă a reușit?

— Crezi că ar trebui să-l testăm, să-l provocăm, să vedem dacă reușește să-l țină în frâu? întrebă Ian.

— Absolut. Eu așa aș fi făcut!

— Atunci nu te gândești foarte clar la posibilele rezultate. Să risăm ca unul dintre noi – cel mai probabil el – să fie grav rănit? Acum suntem adulți. Adulții nu se bat precum copiii. Sau e mai bine să punem punct relației lui Meli înainte de a începe, ca nimeni să nu aibă de suferit? Ce ai alege?

— Dacă pui problema așa, ultima variantă, desigur, se forță Justin să spună. Deși mi se pare cam târziu să spui înainte de a începe. Acum este prea abătută din cauza sentimentelor ei pentru el.

— Un motiv în plus pentru care nu m-am împotrivit fraților mei și nu i-am spus. Este o fată care și-ar urma mai degrabă inima decât rațiunea.

Justin oftă.

— Probabil ai dreptate. Dar asta nu e o soluție. A venit aici pentru a se logodi. Din câte am înțeles, acesta a fost scopul călătoriei. Cum o să facă asta dacă așteaptă în continuare un bărbat care nu o să mai apară? Ea crede că o s-o facă. Chiar am încurajat-o să spere înainte

să aflu despre ce este vorba. Astfel, o să aștepte și să ignore orice alt bărbat care o s-o curteze. Iar asta înseamnă că o să se întoarcă acasă fără soț. Ai înțeles asta, da?

— Tu crezi că mie îmi place toată situația?

— Cred că nu o să faci nimic pentru a îndrepta lucrurile. Nu sunt atât de prost.

— Trebuie să-ți cer să ții pentru tine ce ai aflat.

— Pe dracu'...

— Nu există nici o soluție.

Ian merse și se așeză în dreptul ușii, cu brațele încrucișate la piept. Nu mai părea că se simțea vinovat. De fapt, era al naibii de hotărât. Justin bombăni în sinea lui. Deci, în cele din urmă, nu avea să plece nepocnit. Fie! Cei din familia St. James nu se dădeau în lături de la nici o provocare.

Justin își ridică din nou pumnii. Ian clătină din cap și îi spuse:

— O să pierzi, nici să nu îndrăznești! Și gândește-te la consecințe înainte să-i spui toate astea. La cât de blândă este Melissa, o să-i ia partea. La fel ca tine, o să insiste că tot ce s-a întâmplat în trecut trebuie să rămână acolo. O să ignore pericolul pe care l-ar putea reprezenta furia lui pentru că nu a văzut-o încă.

— Pericolul?

— Un bărbat nebun poate răni pe oricine îi stă în cale, chiar și pe sine, pentru că își pierde orice simț al dreptății, al logicii și toate celelalte atribute care țin natura umană în frâu. Îți spun, l-am văzut cu ochii mei într-o astfel de stare. L-am văzut provocându-i pe frații mei, pe George, pe Malcom și pe Ian Doi, toți trei mai mari și mai masivi, când el deja avea trei coaste fisurate, două degete rupte, o încheietură sucită, câteva articulații rupte, și maxilarul dislocat – sau poate era nasul –, cusături pe toată fața...

— Am prins ideea! îl întrerupse Justin îngrozit.

— Nu, nu cred! Băiatul tot insistă, în ciuda rănilor. Abia mai mergea. Abia mai vedea cu ochii învinețiți și umflați, aproape închiși. Și totuși insistă să se bată cu noi, furia sfidându-i rațiunea. Era ca și cum își dorea să moară, deși mi-e greu să atribui unui copil un astfel de motiv. Nebunie temporară, da. Dar, indiferent de cauză, ce o să se întâmple cu nevinovații care îi vor ieși în cale? Și mai ales cu o soție care nu-i ține partea?

— Toate sunt supoziții. Ai putea foarte bine să spui că poate nu mai este deloc așa. Poate că pe atunci nu avea maturitatea de a-și

controla emoțiile, iar acum reușește să o facă. În mod evident, nu este închis la nebuni. Deci a reușit cumva să aibă înțelepciunea de a nu omori pe nimeni. Bazându-te pe supoziții și pe ceea ce s-a întâmplat înainte de nașterea lui Meli, intenționezi să îi refuzi un bărbat care ar putea fi cel potrivit pentru ea – și chiar dacă nu ar fi – și pe care se întâmplă să-l dorească. Alegi calea cea mai ușoară spunându-i să dispară, deși ai fi putut foarte simplu să încerci apele să vezi dacă mușcă sau nu.

– Ai făcut niște observații bune, spuse Ian. Dar încă există prea multe semne de întrebare în privința acestui bărbat pentru a-l considera o alegere bună pentru nepoata mea. Tatăl ei o să fie de acord când o să aflu întâmplarea. Și cu asta, totul o să se sfârșească. Așadar, toată această discuție și toate supozițiile sunt inutile. Chiar MacGregor o să fie cel care o să interzică relația.

Ian deschise ușa, semn că discuția se terminase. Justin îl privi cu înrâncenare. După părerea lui, nimic nu se rezolvase. Ba, mai mult, se simțea și mai frustrat decât atunci când crezuse că exista o soluție. O singură soluție. Melissa urma să fie în continuare măcinată de incertitudini, iar acel lucru nu era corect. Dacă exista cineva care avea un cuvânt de spus în privința hotărârii samavolnice luate de unchiul ei, acea persoană era ea.

– Momentan, nu o să-i spus nimic, dar tatăl ei ar face bine să decidă ce e mai bine, deoarece sunt de părere că voi, frații MacFearson, nu ați procedat deloc corect.

– Crezi sau nu, băiete, și eu sper același lucru, spuse Ian. Își frecă bărbia în timp ce Justin trecu pe lângă el, ieșind în hol, și adăugă: Ar trebui să mai lucrezi la croșeul de dreapta. Pune ceva forță în el!

Justin se întoarse, îl privi cu asprime, apoi spuse:

– De fapt, sunt stângaci.

Ușa îi fu repede închisă în față, dându-i, în sfârșit, un motiv să zâmbească.

Capitolul 18

– Ai întârziat, băiete! Măcar de data asta ai fi putut ajunge mai devreme, spuse Henriette în momentul în care Lincoln intră în salon, unde doamnele se întâlneau în fiecare zi la ceai.

– Vă cer scuze, răspunse Lincoln.

Deși nu obișnuia să bea ceaiul cu ele și evita anumite zone ale casei, mai ales după-amiaza în perioada vizitelor, de regulă se afla acasă pentru situația în care prezența lui ar fi fost solicitată.

– Am fost reținut de un fost prieten din școală pe care nu-l văzusem de mult timp. A insistat să-mi povestească despre călătoriile lui. Am pierdut ceva în mod special?

– Chiar ai pierdut, răspunse Henriette cu o voce triumfătoare.

Iar Edith adăugă:

– Nu vei ghici *niciodată* cine ne-a vizitat astăzi!

Aceste vorbe ar fi trebuit să trezească interesul lui Lincoln, însă acesta părea să-l fi părăsit în ultima perioadă, împreună cu majoritatea emoțiilor. Plictiseala era o experiență neobișnuită pentru el. Iar acum, că se pricopsise cu ea, simțea că nu o mai putea alunga.

– Regina? Întrebă el mai degrabă dezinteresat.

– Nu te prosti, îl dojeni mătușa lui. Ducea de Wrothston ne-a onorat cu prezența și nici nu-ți poți imagina cât de importantă este vizita ei. Nu putea alege un moment mai potrivit, având în vedere că aveam deja câțiva vizitatori când a sosit, inclusiv pe una dintre cele mai guralive persoane din oraș. *Asta*, băiatul meu, o să transforme sezonul lui Edith într-un real succes!

– Trebuia să o vezi, Linc, continuă Edith cu același entuziasm. Este atât de sociabilă! Pur și simplu a cucerit grupul. Nu a existat nici un moment stânjenitor de tăcere! A condus discuțiile până la sfârșit.

Eleanor stătea tăcută, fără să le împărtășească entuziasmul, deși se părea că aceea era starea ei obișnuită. Dacă era supărată, pe fața ei nu putea citi nimic. Se părea că avea mai puține sentimente decât

Lincoln când era plictisit. Îl privea cumva insistent, ca și cum ar fi așteptat ceva.

– Mă bucur pentru tine, Edi! zise el. Chiar se bucura. Însă își dorea să fi avut tonul potrivit. Excelența Sa își vizita noile cunoștințe sau a venit pentru un motiv anume?

– Nu, fără vreun motiv. Cel puțin, nu a menționat nimic. Desigur, au întrebat de tine și au părut oarecum dezamăgite că nu te-au găsit.

– Au apărut?

– Domnișoara MacGregor a însoțit-o pe ducasă. Oh, Dumnezeu-le, în sfârșit ți-am trezit interesul? De ce crezi că ți-am spus că ar fi trebuit să fii aici?

– Chiar a venit aici?

– Nu asta ți-am spus? Nu ar trebui să fii atât de surprins. Ai rude de gen feminin, ceea ce face total potrivită vizita unei femei interesate de tine. Fii mai insistent dacă vrei să-i faci curte! Mai bine de jumătate dintre oaspeții noștri sunt femei care speră să te cunoască mai bine, băiete! Chiar ar trebui să depui mai mult efort pentru a fi prezent la ora ceaiului.

– Cu unchiul ei?

Întrebarea fusese pe lângă subiect, așa că Henriette păru confuză.

– Poftim?

– Melissa a fost însoțită de unchiul ei?

– Oh, nu, au venit singure, nu erau însoțite de nici un bărbat. Îl așteptai pe unchiul ei? Au părut destul de surprinse când le-am spus că fiul ducesei a venit să te vadă doar cu o zi înainte. M-am abținut să-i spun mamei sale despre... comportamentul lui ciudat, adăugă Henriette în șoaptă, dar apoi continuă destul de apăsător: Și pe care încă nu mi l-ai explicat. De ce a încercat să te lovească?

Lincoln se așază, puțin amețit de nenumăratele întrebări care se învălmășeau în mintea lui – propriile lui întrebări. În ceea ce o privea pe mătușa lui, evitase orice discuție directă cu ea deoarece nu voia să vorbească despre prezența familiei Melissei în Londra, despre care încă nu le spusese. Familia lui bănuia că era ceva în neregulă, dar nu știa cu precizie ce anume. Tăcerea lui fu pusă pe seama proastei dispoziții. Curtarea Melissei mersese prost încă de la început, ceea ce toți știau, astfel încât bănuiau că fusese din nou refuzat. Ce eufemism!

Nu dorise să vorbească despre asta deoarece, dacă o spunea cu voce tare – că familia Melissei nu era de acord ca el să se însoare cu ea – însemna că povestea lor luase sfârșit, iar el încă nu era pregătit să accepte acest lucru. Totuși, nici intenția de a uita nu-l ajutase prea mult. Încercase să nu se mai gândească la ce se întâmplase. Încercase să-și înece amarul în băutură. Se complăcuse într-o stare de amorțeală, care îi ținea la distanță emoțiile și întrebările. Însă vizita ei spulberase acea stare.

Cum naiba era înrudită tocmai cu ei? O soră, o soră despre care nu știau... ca și cum nu ar fi fost suficienți în neamul lor. Dar îl cunoscuse pe MacGregor, care nu semăna deloc cu ei. Iar această soră mai mare a lor era limpede că nu fusese crescută cu ei, deci probabil nici ea nu-i plăcea. Melissa cu siguranță nu îi plăcea. Ea era diferită de toate persoanele pe care le cunoscuse el vreodată. Deci, oricât ar fi încercat să scape de această dilemă și să uite de ea, nu își putea scoate din minte faptul că ea era „una de-a lor“.

– Cred că ar fi trebuit să vă spun asta mai devreme, îi zise Lincoln mătușii sale, dar se pare că sunt mai apropiat de familia Melissei decât am realizat, și nu într-un sens pozitiv. Nu am prea mulți dușmani pe lume, dar cei câțiva pe care îi am fac parte din aceeași familie, a ei.

– Prostii! spuse Henriette în apărarea lui. Cine nu te-ar putea plăcea?

– Prostii, într-adevăr, o susținu Edith. Sau tu ești cel care nu îi place?

– Melissa este rudă cu familia MacFearson? întrebă Eleanor.

Își privi mama, cumva deloc surprins că și ea asociase cuvântul „dușman“ cu familia MacFearson. Într-o oarecare măsură, și ea fusese implicată. Cel puțin știa despre conflict, chiar dacă nu cunoștea motivul de la care izbucnise. Iar în acel moment, era destul de palidă.

– Da, păcatele din copilărie s-au întors să mă bântuie... din nou, spuse el. Nu observă privirea stupefiată a lui Eleanor, căci se întorsese către mătușa lui și adăugă: Când locuiam în Scoția, am avut un conflict destul de serios cu acea familie, care nu a fost nici uitat, nici iertat. Este suficient să îți spun că mi-au zis clar și răspicat să stau departe de nepoata lor. Deci, faptul că ea a fost aici nu prea are sens.

— Poate că ea nu trebuie să le urmeze ordinele? rosti Henriette foarte încruntată. Poate că nici nu ține legătura cu acea parte a familiei.

— Nu, unul dintre unchii ei a însoțit-o aici. Iar când am întâlnit-o prima dată, era cu alt unchi.

— Dar ai avut consimțământul tatălui ei pentru a o curta, sublinie Edith.

— Nu cred că este la curent cu acest conflict, răspunse Lincoln. Deși sunt convins că îl vor informa cu prima ocazie.

— Nu înțeleg cum ceva care s-a întâmplat cu atât de mult timp în urmă poate avea astfel de consecințe.

Lincoln aproape pufni în râs, deși nu era nimic amuzant.

— Oh, ba se poate, mătușă Henry! Într-o oarecare măsură, m-a transformat în bărbatul de astăzi.

Nu era mândru de asta, deși nu spuse asta cu voce tare. Ceea ce credea despre sine avea să păstreze pentru sine. În acel moment, nu îndrăzni să-și privească mama, pe care o considera în mare parte responsabilă.

Henriette oftă dezamăgită:

— Cred că voia numai să își exprime regretul. În cele din urmă, nu era obligatoriu să o alegi pe ea.

Oare motivul vizitei ei să fi fost atât de simplu? Da, putea fi. Justin probabil îi spusese despre vizita lui. Dacă Melissa nu aflase despre implicarea unchilor ei, acum cu siguranță știa.

— Și totuși, adăugă Henriette prudentă, ducesa a adus-o pe domnișoara MacGregor aici și mi se pare foarte greu de crezut că nu a fost informată despre această situație, având în vedere că ea este protectoarea fetei. Acesta ar putea fi modul lor de a-ți spune că nu trebuie să urmezi ordinele unchilor ei sau că s-au răzgândit. Ar fi fost mai util să spună asta. Sau ele cred că te-ai răzgândit pentru că acum știi cu cine este înrudită fata și au vrut să acționeze prudent, pentru a evita situațiile stânjenitoare. Te-ai răzgândit?

Lui Lincoln îi fuseseră de folos toți anii pe care îi petrecuse descifrând modalitatea complicată prin care mătușa lui încerca să-și exprime ideile. Îi răspunse imediat:

— Nu, nu m-am răzgândit. Poate că am făcut o aluzie la unchii ei, dar asta a fost înainte să aflu cine sunt de fapt. Dar am spus-o.

— Da, acum se explică întru câtva comportamentul tău din ultima săptămână, îl consolă Henriette. Ce turnură neașteptată!

Lincoln zâmbi.

—A fost chiar mai rău, crede-mă! Iar acum, dacă ea nu mai vrea să aibă de-a face cu mine, nu îmi rămân prea multe de făcut. Cred că este cazul să nu mă mai gândesc la ce este mai rău și să aflu ce crede Melissa despre toate astea.

Capitolul 19

Să afle ce credea Melissa despre această situație? Ușor de spus, greu de făcut. Ceea ce află însă Lincoln fu că i se interzisese din nou accesul la reședința familiei Wrothston. Se așteptase la asta și tot-mai de aceea nu venise mai devreme pentru a i se confirma. Însă trebuia să încerce mai devreme, având în vedere că acum majordomul era destul de guraliv. Poate pentru că era și el nervos din cauza restricțiilor care i se impuseseră.

Rece, dar evident enervat, spuse:

– Am fost avertizat, domnule, de către tânărul scoțian, că trebuie să-mi caut un nas nou dacă vă mai las să intrați. Domnișoara însă nu știe că nu vi se mai permite intrarea și mi-a cerut ca, în cazul în care veniți când nu este acasă, să vă spun care sunt planurile ei pentru diseară.

Acum Lincoln cunoștea programul Melisei pentru acea seară și, discutând cu mătușa lui, reușise să obțină o invitație la o cină destul de importantă. Desigur, acest lucru nu îi garanta că putea vorbi cu ea. Dacă unul dintre unchii ei o însoțea, atunci ar fi însemnat să sfi-deze avertizările lor dacă o aborda, iar asta ar fi dus la un nou scandal, pe care nu îl dorea nimănui, cu atât mai puțin lui însuși.

Până când avea să afle cu siguranță dacă dădea sau nu ascultare unchilor ei, considera că ar fi fost prudent să nu le dea impresia că îi sfida. Dacă însă Melissa avea să-i dea cel mai mic semn că îl dorea în continuare, nimic nu urma să îl țină departe de ea.

O văzu din primul moment în care ajunsese în acea seară la cină, însoțit de mătușa și de verișoara lui. Cina avea loc la reședința unei familii. Merse direct în salon, în timp ce mătușa lui se opri în hol să discute cu gazda. Ea era acolo. Se simțea ca un bărbat flămând pentru care Melissa era un ospăț, trezindu-i tot felul de senzații care îi erau complet necunoscute. Își dădu seama că îi lipsise mai mult decât credea.

Melissa se afla în cealaltă parte a camerei, discutând cu Megan St. James. Momentan, păreau a fi singure. Să fie oare atât de norocos? Nu...

— Pleacă înainte să te vadă! îi spuse Ian MacFearson șoptit.

Lincoln se întoarse către tânărul sprijinit de perete. Intră în defensivă imediat, cuprins de o furie nemăsurată. Nu își trădă starea și îl întrebă cu un calm demn de laudat:

— Păzeai ușa, în caz că aveam să apar?

— Exact, deși nu este una dintre cele mai plăcute sarcini, recunosc cu Ian posac. Nu o lua de la capăt, omule, continuă el. Pleacă acum!

Pur și simplu? Când urma să fie anunțat, iar ea îi putea auzi numele?

— Am venit pentru că am fost invitat.

— Iar eu te-am invitat să stai departe de Meli, îi aminti el. Dacă asta înseamnă să-ți ajustezi propriul program social...

— Care e diferența? îl întrerupse Lincoln. Dacă nu vrea să aibă de-a face cu mine, ce mai contează că ne aflăm în aceeași încăpere, la același eveniment? Ea o să mă ignore, iar eu o să fac la fel. Asta se întâmplă atunci când doi oameni nu mai sunt interesați unul de celălalt.

Pe fața lui Ian se putea citi frustrarea.

— Încă nu știe.

— Am bănuît după ce am fost luat la rost de tânărul St. James pentru că am ignorat-o. Asta mă face să mă îndoiesc de multe lucruri și am o dilemă pe care sunt sigur că o s-o înțelegi. Vezi tu, se pare că eu țin mai mult la ea pentru că nu îi ascund anumite lucruri, pe când tu nu poți spune același lucru.

Ian se înroși de furie.

— O să afle în curând, după sosirea tatălui ei.

— Și când o să se întâmple asta? Dacă nu o să fie mâine, ai face bine să rezolvi cumva situația, altfel o s-o fac eu.

Lincoln era atât de furios, încât mai avea puțin și isca un scandal. Se întoarse și vru să plece înainte de a face un gest regretabil. Dacă nu ar fi făcut-o, nu credea că ar fi avut voința necesară de a pleca fără să-i vorbească Melissei. Să fie atât de aproape de ea și să nu...

Se opri doar cât să-și anunțe mătușa că pleacă și că avea să trimită vizitiul după ele. Femeia era suficient de ageră pentru a înțelege motivul, având în vedere că discutaseră despre acea posibilitate pe drum, și nu-l luă la întrebări. Apoi își salută verișoara, încurajând-o să-i ducă la îndeplinire planul de rezervă.

Îi scrisese din timp o scrisoare Melisei. Edith trebuia să i-o dea pe furiș sau măcar fără ca rudele ei să observe. Îi ceruse să nu o citească, motiv pentru care ea se înroșise de furie, ceea ce trădă faptul că se gândise să facă asta. Îl asigurare însă că nu avea să tragă cu ochiul și că nu voia să-l dezamăgească, intenționând să-i dea biletul Melisei chiar dacă trebuia să o tragă deoparte pentru asta.

Ajuns afară, se opri și luă o gură de aer. Noaptea era caldă și senină, numai bună pentru o întâlnire. În mod neașteptat, la gândul acesta, îl cuprinse un val de emoții. În acest fel, avea să fie mult mai bine decât să-i vorbească Melisei într-o încăpere aglomerată. Urma să fie singur cu ea, să o aibă numai pentru el. Dacă avea să vină. Există și posibilitatea ca ea să nu vină. Îi cerea prea mult, îi cerea să se furișeze, să facă un lucru nepotrivit.

În mod normal, ea ar fi refuzat invitația tocmai din acest motiv. Nu știa nimic din tot ce se întâmplase. O lăsaseră să o chinuiască întrebările. El spera că acestea aveau să fie factorul decisiv. Astfel, avea să-și primească răspunsurile, iar el pe ale lui. Într-un fel sau altul, amândoi urmau să afle dacă, după acea seară, mai exista vreo speranță pentru ei.

Capitolul 20

Melissa se gândise să coboare pe fereastra dormitorului situat la etajul al doilea, când existau scări pentru asta, în hol. Asta trăda confuzia din mintea ei. Credea că de vină era faptul că, deși trecuseră trei ore de la micul dejun, ea nu mâncase nimic pentru a doua zi consecutiv, dar în ziua aceea nu era doar amețită, ci se simțea mult mai rău.

„Răul” începuse cu Justin, care venise iar înainte ca ea să părăsească salonul unde se servea micul dejun. Arăta de parcă abia se trezise și era destul de agitat. Nu reuși decât să spună:

– Nu am putut dormi tot gândindu-mă la asta. Fă-ți o favoare și vizitează-le azi pe doamnele Burnett. Ia-o pe mama cu tine. Nu-i spune nimic unchiului tău. Și nu mă întreba de ce.

Se întorsese pe călcâie fără să mai adauge ceva și părăsise încăperea. Înainte ca Melissa să se gândească să plece după el pentru a-i cere o explicație, el deja dispăruse. Era capabilă însă să citească printre rânduri, în ciuda faptului că sugestia lui era destul de misterioasă. El știa ceva ce ea nu știa, dar, dintr-un anumit motiv, nu voia sau nu putea să-i mărturisească. Avea să afle singură dacă urma să viziteze reședința familiei Burnett.

Se muștră că nu se gândise chiar ea la acea vizită. Cu siguranță, Megan ar fi fost dispusă să o însoțească. Vizita lor la familia Burnett nu se desfășurase așa cum plănuiuse. Avusese ghinionul ca Lincoln să nu fie acasă în momentul sosirii lor și să nu vină înainte ca ele să plece. În acea clipă, Melissa nu mai înțelegea nimic. Totuși, ceva se întâmplase, Melissa bănuind că biletul care acum se afla în posesia ei era rezultatul vizitei sale.

Edith Burnett îi dăduse biletul pe furiș, fără vreo vorbă, când nu le privea nimeni. Fata fusese foarte secreteasă, dar, având în vedere conținutul biletului, Melissa înțelesese motivul.

În loc să o curteze într-o manieră cuviincioasă, Lincoln voia să o întâlnească singură, târziu în noapte, fără însoțitor. Chiar în acel

moment, o aştepta afară. În bilet scria că avea să aştepte oricât era nevoie. O întâlnire în calitate de iubiţi? Prostii, nu erau iubiţi! Şi totuşi, acea întâlnire aşa părea să fie.

La ce se gândea? Nu trebuia să se gândească, ci doar să-şi urmeze instinctele. Iar instinctele îi spuneau să îl urmeze orice ar fi, chiar şi pentru a afla de ce se răzgândise şi nu mai voia să o curteze în modul tradiţional la care ea se aşteptase.

Niciodată în viaţa ei nu trebuise să se furişeze undeva. Şi totuşi, o făcu, se strecură pe hol în vârful picioarelor, coborî scările pe lângă salonul de muzică şi ieşi pe uşile franţuzeşti. Fiecare zgomot pe care îl auzi pe drum o făcu să înlemnească, inima să îi tresalte şi palmele să-i transpire. Se aşteptase ca măcar majordomul să pândească pe la colţuri. Dar nu, casa era învăluită în linişte, întreruptă numai de zgomotul propriilor paşi.

Afară, noaptea era la fel de senină cum fusese mai devreme. Îl văzu pe vizitiul lui Lincoln pe stradă, în dreptul casei, aşteptând în umbră, între două lampadare. Alergă spre el, dar nu ştia dacă o făcea de nerăbdare sau doar pentru a nu fi observată.

Furişatul o făcu să-i crească pulsul şi îi trezi tot felul de gânduri fără sens. Un nou gând o opri chiar înainte de a ajunge la trăsură. Dacă Lincoln nu se afla în ea? Dacă nu fusese el cel care trimisese biletul? Altcineva, cineva complet necunoscut i l-ar fi putut da lui Edith, spunându-i să i-l înmâneze în numele lui Lincoln. Un complot, dar cu ce scop?

Călătorul din trăsură, oricine ar fi fost, o auzi apropiindu-se sau o urmărise venind. Coborî din trăsură. Din cauza umbrelor, chipul lui nu era clar. Avea statura potrivită, construcţia potrivită, dar încă nu îi putea vedea faţa foarte bine, aşa că rămase pe loc.

El aşteptă, dar îşi dădu seama că ea nu mai înainta. Se apropie de ea, o luă de mână şi îi spuse:

– Vino, înainte să fim văzuţi!

L-ar fi urmat oriunde acum, când era sigură că era el. Ce ironie, certitudinea alungă orice urmă de nervozitate! Probabil nu trebuia să se întâmple asta. Trebuia măcar să fie suspicioasă în privinţa motivului întâlnirii lor în astfel de împrejurări. Dar avea încredere în el. Unii puteau vedea în asta un lucru rău. Ea, nu. Era sigură că el avea o explicaţie bună. Şi abia aştepta să o audă.

Înăuntru, trăsura era luminată, iar geamurile bine acoperite pentru a nu lăsa să se vadă lumina. După o bătaie în plafon, vizitiul porni încet, prea încet pentru o destinație concretă.

Lincoln îi confirmă, spunând:

— O să meargă așa până când o să-i spun eu. Altfel... Nu eram sigur că o să vii.

Melissa îl privi în ochi, ceea ce probabil fu o greșeală din partea ei. Era atât de fericită să-l vadă din nou, prea fericită! Primul instinct fu să-l ia cu brațele de după gât și să-i spună cât de dor îi fusese de el. Se abținu. Relația lor nu ajunsese în acest stadiu pentru a-și permite să fie atât de îndrăzneată. Și totuși, în mod ciudat, așa se simțea.

Oricum ar fi fost, se afla acolo, lângă ea. Se părea că tot ce-l ținu-se departe de ea dispăruse – sau poate nu, având în vedere modul ciudat în care se întâlniseră. Dar, orice ar fi fost, ea era sigură că puteau depăși situația. Dacă nu ar fi crezut asta, cu siguranță, în acel moment ar fi fost devastată, deoarece el o privea într-un fel care îi spunea că nu avea să renunțe la ea.

Aceasta fusese cea mai mare temere a ei. Acum, când realizează că fusese nefondată, se relaxă. Se calmă și, dorind să-l tachineze, îi spuse:

— Așa o să continuăm? O întâlnire la câteva săptămâni?

— Nu, dar n-am încotro.

Nu era un răspuns prea promițător.

— Nu ești sigur? Întrebă ea cu aceeași atitudine.

Acum păru destul de serios și chiar oftă.

— Am atât de multe să îți spun, și nu neapărat de bine. Dar, înainte de a continua, trebuie să știi dacă ai aflat de ce nu te-am mai căutat.

— Nu, răspunse ea. Ar fi trebuit să-mi spună cineva?

— Da, cel puțin eu sunt de părere că tu ar fi trebuit să fii prima care să știe. Iar după avertismentul pe care i l-am dat în seara asta unchiului Ian, trebuia să-ți spună imediat înainte de a ajunge acasă. Presupun că nu m-a luat în serios când i-am spus că, dacă ei nu fac lumină în situația asta, o s-o fac eu.

— Ai vorbit cu Ian în seara asta?

— La cina la care ai participat. Mi s-a cerut să plec înainte să mă vezi.

— Oh, ai dreptate, nu e o veste bună. Ce nu m-au lăsat să știu în mod deliberat?

– Motivul pentru care am încetat să te curtez.

– Și anume?

Ea coborî privirea și își ținu respirația. Mâna lui îi atinse bărbia și o ridică pentru a-l privi din nou. Privirea lui era plină de tandrețe.

– Nu a fost alegerea mea, Melissa, spuse el încet. Mi-au cerut, mi-au ordonat mai bine spus, să stau departe de tine.

– Cine?

– Unchii tăi.

Se încruntă.

– Vrei să spui Ian?

– Vreau să spun toți unchii tăi.

– Dar unde? Cum? Ei sunt în Scoția!

– Nu, sunt toți aici, în Londra. Încă un lucru pe care ți l-au ascuns.

– Ți-au spus de ce?

– Nu trebuiau să-mi spună. Este pur și simplu din cauza mea. Din cauza lor. Din cauza istoriei pe care o avem împreună, mai degrabă una violentă.

Ea se încruntă și mai tare.

– Dar Ian Unu mi-a spus că nu a auzit niciodată de tine, că singurul Lincoln pe care îl știa era băiatul acela din familia Ross... Oh, nu, tu ești?

– Așadar, ți-au spus despre mine?

– Nu, adică da, dar pe scurt, pentru a-mi explica de ce ar fi trebuit să sper ca tu și el să nu fiți aceeași persoană.

– Întotdeauna există două versiuni ale aceleiași povești. Sunt conștienți că varianta pe care ai auzit-o m-a descris în cel mai rău mod cu putință.

Ea încuviință, tresărind.

– Știi de ce nu au vrut să mă curtezi. Ei cred că ești nebun.

El schiță un zâmbet.

– Pe atunci, probabil așa păream.

– Și nu au observat că acum nu mai ești așa? Întrebă ea.

– Crezi că mai contează? Odată ce îți formezi o părere despre o persoană, cu greu te răzgândești. Eu îi consider niște sălbatici. Ei mă consideră un nebun. Nu pare să existe o cale de mijloc.

– Prostii! Pe atunci, erai doar un copil. Orice ai fi făcut, sigur nu îți mai stă acum în fire, nu?

El nu-i răspunse imediat, ceea ce o îngrijoră puțin. Oare exista într-adevăr o problemă în spatele acelor simple fapte?

Melissa adăugă ezitând:

— Poate că ar trebui știu despre ce este vorba înainte să te rog să confirmi sau să infirmi.

Lincoln zâmbi blând.

— Emoții, care rar sunt previzibile. Și amintiri. Unele dintre ele sunt atât de vagi și de distorsionate, încât nici nu mai știu dacă au fost reale sau mi le-am imaginat. Dar, da, meriți o explicație.

Deodată, păru atât de îngrozit, încât ea îl compătimi.

— Nu trebuie să vorbești despre ele dacă amintirile sunt atât de dureroase.

— De parcă aş avea altele! spuse el schițând un zâmbet. Iartă-mă, am fost părtinitor și nici măcar nu e adevărat. Am și amintiri frumoase, însă cele dureroase au dominat o bună parte a vieții mele. Dacă ți se pare că am resentimente, probabil că așa este. Acum nu mă refer doar la ce s-a întâmplat cu unchiul tăi. Ei nu au reprezentat decât începutul și catalizatorul a tot ce s-a întâmplat. Dar mă abat de la subiect...

În ciuda curiozității, încercă încă o dată să îl oprească, deoarece era limpede că nu dorea să depene astfel de amintiri.

— Lincoln, totul s-a întâmplat cu mult timp în urmă. Chiar crezi că este necesar să deschizi subiectul?

— Pentru tine, da. Adevărul este că nu am mai vorbit cu nimeni despre asta. Până și unchiul meu, Richard, care m-a crescut de când am venit în Anglia, știa doar o parte, nu totul. Poate că a fost o greșeală să păstrez tăcerea, Melissa. Dacă o să te facă să îți schimbi părerea despre mine, o să înțeleg.

Acum și ea era îngrozită. Dacă el credea că tot ce avea să îi spună o putea face să se răzgândească, era limpede că urma să se pună într-o lumină proastă, așa cum o făcuseră unchiul ei. Dar ce consecințe putea avea în prezent ceva ce se întâmplase cu atât de mult timp în urmă? Ea spera să nu se întâmple asta, dar nu avea să afle decât după ce auzea ce avea el de spus. Atunci, așa să fie!

Capitolul 21

Melissa stătea în trăsură, pe banchetă, în fața lui Lincoln. Era spațioasă, căci puteau încăpea opt, poate chiar zece persoane, și foarte confortabilă. Dar ea nu se simțea astfel. Și nici el. Spaima lor era molipsitoare.

Ea oftă:

– Haide, spune-mi! Dacă se dovedește că ești un monstru, jur că nu o să mă îngrozesc.

Lincoln clipi, apoi râse.

– Mulțumesc! Începusem să par mult prea serios, nu?

– Puțin, da, murmură ea.

– O să încerc să fiu scurt, să nu te plictisesc cu detalii neimportante. Trebuie să te întorci înainte de ivirea zorilor.

Îl privi. Părea într-adevăr mai relaxat – mai puțin încordat – după se ce tachinaseră.

– Să îți prezint prima dată contextul, altfel reacția mea față de unchiul tău ar părea foarte stranie. Vezi tu, ceea ce am simțit atunci era mai mult decât furie. Era mai degrabă disperare, dar aveam un motiv. După ce tatăl meu a murit, în viața mea a rămas un gol. Nu l-am pierdut doar pe el, ci și pe mama, pe care abia am văzut-o după moartea lui.

– Te-a părăsit?

– Nu, dar pur și simplu nu mai era disponibilă. Obişnuia să se închidă în camera ei, unde nu îmi era permis să intru, pentru a-l plânge singură, așa că o vedeam rar. Fiind singur la părinți, râvneam după companie.

– Nu aveai colegi de școală?

– Nu am fost înscris la școala publică, fiindcă era foarte departe de casă. Am avut un preceptor. Era un profesor foarte bun, dar un bărbat aspru, care nu încuraja conversațiile personale. Apoi l-am întâlnit pe unchiul tău, Dougall. El a umplut acest gol și a devenit

cel mai bun prieten al meu – de fapt, singurul. Chiar l-am iubit. El a fost fratele pe care nu l-am avut.

– Da, mi s-a spus că ai fost prieten bun cu unchiul Dougi, dar ai pornit o ceartă cu el care a pus capăt relației. De ce ai făcut asta?

– Nu am făcut-o, cel puțin nu intenționat. Eram la iaz să înot când l-am întâlnit prima oară, acolo unde te-am întâlnit și pe tine, adăugă el zâmbind.

Îi zâmbi și ea și se simți ușurată că putu face asta.

– Știi că unchii mei merg acolo de foarte mult timp. Nu știam însă că e un loc atât de popular pentru întâlniri.

– De fapt, nu prea este. În afară de mine și de frații MacFearson, nu știi pe nimeni care să îl folosească. În acea zi, eram patru, căci doi dintre frații lui mai mari ne-au însoțit. Vorbeau despre o ceartă la care asistaseră recent. Dougi susținea că el s-ar fi descurcat mai bine. L-am tachinat spunându-i că are pumni de fată și că mai bine ar prinde fluturi. Obişnuiam să îl tachinez. El se obișnuise. De obicei, îi plăcea și nu se supăra. În acea zi, nu știu de ce s-a simțit ofensat. Singura explicație pe care o găsesc este prezența fraților lui, care au auzit remarca și au râs de el. Dar, indiferent de motiv, Dougi s-a enervat și a insistat să testăm lucrurile.

– Așadar, el a început cearta?

– Da, dacă poți considera îmbrânceala lui drept începutul unei dispute, spuse Lincoln. Din punctul meu de vedere nu a fost așa, deoarece nu mă putea răni. Aveam aceeași vârstă, dar, în cei doi ani de când îl știam, eu mă dezvoltasem destul de mult, pe când el, nu.

– Într-adevăr, Ian Unu mi-a spus același lucru, că Dougi nu ar fi putut câștiga o luptă cu tine, iar tu știai asta.

Lincoln încuviință.

– Nu m-aș fi bătut niciodată cu el, indiferent cât de mult m-ar fi provocat. Ridicasem mâinile doar pentru a-l ține la distanță. Încercam să-l asigur că doar îl tachinam, când s-a împiedicat și a căzut peste mine.

Ochii Melisei se aprinseră când realiză:

– Nu-mi spune că și-a spart nasul în pumnul tău!

Lincoln se înroși puțin.

– Știi că pare prostesc – aproape imposibil –, iar nasul lui nu s-a spart oricum. Doar a început să sângereze. A avut ghinionul să cadă în timp ce eu ridicam mâna să-l împing înapoi, iar nasul lui s-a lovit fix de mâna mea. Eu am fost mai surprins decât el. Eram

cu adevărat îngrozit și am început să-mi cer scuze, deși nu fusese vina mea. Nu am avut nici o șansă. Văzând cum i se prelinge sângele pe buza de sus, frații lui au luat lucrurile în serios și au sărit amândoi pe mine.

Melissa tresări, apoi spuse:

– Dacă i-ai fi cunoscut cu adevărat, asta nu trebuia să te surprindă.

– M-am infuriat pentru că nu mi-au dat șansa să lămuresc lucrurile cu Dougi, dar asta nu m-a surprins. Mereu erau gata să sară unul în apărarea altuia, mai ales cei mari pentru cei mici. Chiar îi admiram când nu exagerau. Iar cu mine chiar au exagerat.

– Probabil pentru au considerat întâmplarea o trădare.

– Am ajuns și eu ulterior la aceeași concluzie, dar asta, după câțiva ani. Nu știu cum am ajuns acasă în acea zi, cel puțin nu-mi amintesc. Deoarece mă bătuseră destul de rău, reușisem, în sfârșit, să primesc atenția mamei. Asta îmi amintesc bine și chiar am lăsat-o să mă cocoloșească în pat timp de o zi. Era un amestec ciudat de sentimente, deoarece pe de-o parte eram fericit că, în sfârșit, îmi acorda atenție, dar pe de altă parte, eram furios că trebuise să fiu rănit pentru asta. Exista însă și o problemă stringentă. Știam că trebuia să rezolv cât mai repede situația cu Dougi.

– Și ai mers să-l cauți pe Dougi înainte să ți se vindece rănilor?

– Am încercat. Din nefericire, toți frații lui aflaseră ce se întâmplase – versiunea lor – și erau gata de bătaie. Am reușit să-l văd pe Dougi, dar nu era singur. Patru dintre frați îi erau alături, asigurându-se că nu mă mai pot apropia de el. Atitudinea lor nu m-a ajutat să-i cer scuze cu ușurință, însă tot am făcut-o, dar ei mi-au pus sinceritatea sub semnul întrebării. Atunci mi-am pierdut controlul și m-am luat la bătaie cu ei.

– Nu te-ai gândit să lași să treacă un timp, ca lucrurile să se mai calmeze înainte să încerci din nou?

– Chiar crezi că ar fi avut vreun sens, cunoscându-ți unchiul?

– Poate că ar fi avut. Ar fi fost o posibilitate. Dar poate că nu te-ai gândit la asta...

– Nu, recunosc că nu gândeam prea limpede în acel moment. Am fost devastat. Din punctul meu de vedere, îmi pierdusem singurul prieten pe care l-am avut vreodată din cauza interpretării eronate a unei situații de altfel prostești, iar restul familiei MacFearson nu avea să îmi permită să îndrept lucrurile. Mama m-a făcut să mă simt și mai vinovat, interzicându-mi să ies din casă și ordonându-mi

să stau departe de ei, ceea ce atunci nu am făcut. Pentru mine, era important să-l întâlnesc pe Dougi și să rezolv problema.

– Așadar, te-ai simțit vinovat că ai ignorat sfaturile mamei tale, trist pentru toată suferința și furios din cauza unchilor mei, care s-au unit pentru a te împiedica să îndrepti lucrurile. Într-adevăr, niște sentimente foarte puternice pentru un copil.

O privi ciudat.

– Faci ca totul să pară foarte simplu.

Ea se înroși.

– Nu, nu încerc să bagatelizez situația, ci să îmi dau seama cum ar fi reacționat un băiat așa tânăr.

– Nu îți criticam modul de a vedea lucrurile, doar că nu m-am gândit la situație din perspectiva asta. Oricum, în acel moment, nici nu aș fi putut face asta, chiar dacă aș fi încercat. În plus, simțeam și durere fizică – și, sincer să fiu, destul de puternică –, având în vedere că m-am ales cu câteva oase rupte după prima întâlnire și alte câteva după a doua. Privind înapoi, știu că acea durere mi-a întunecat rațiunea, doar că nu puteam vedea lucrurile altfel. În ochii celorlalți, probabil păream puțin nebun. Însă în mintea mea aveam un singur scop, să îl întâlnesc pe Dougi, să ajung la el, chiar dacă trebuia să mă lupt cu toți frații lui.

Melissa se aplecă spre el până ce reuși să-i atingă mâna.

– Durerea te poate determina să faci lucruri ciudate – dincolo de suferința fizică.

Îi zâmbi.

– Presupun că așa este. Ca să fiu sincer, amintirea mea este mai degrabă vagă referitoare la ce s-a întâmplat pe urmă. Sunt convins că am tot încercat să-l întâlnesc pe Dougi. Știu că au mai fost bătaii. Îmi amintesc vag că loveam cu pumnii într-o ușă încuiată până ce mi-a dat sângele – presupun că din vina mea – și că am fugit pe fereastră și mi-am mai rupt câteva oase, deoarece mă dureau prea tare mâinile pentru a mă putea agăța de cearșafurile pe care le legasem unul de altul. Îmi amintesc că mama a început să plângă atunci când mi-a văzut rănilor. Durerea era constantă, simțeam că nimic nu o făcea să dispară și era atât de puternică, încât abia mă lăsa să dorm. Presupun că din cauza insomniei amintirile mele sunt atât de amestecate.

– Dar, în cele din urmă, ai reușit să dormi?

— Da, dar cu pastile, răspunse el cu tristețe. Iar o lungă perioadă, am continuat astfel. Aveam un doctor foarte sever, dar era singurul disponibil din zonă. Mottoul lui părea a fi „dacă nu te poți înțelege cu pacientul, atunci renunță“.

— Cât timp?

— Chiar nu știu, dar, când în sfârșit mi-am revenit, eram aproape complet vindecat.

— Apoi ai putut gândi din nou limpede?

— Oh, da, dar am primit vestea că mi-am pierdut căminul. Trebuia să plec să locuiesc cu unchiul Richard în Anglia.

Melissa se lăsă pe spate, oftând din nou. Era imposibil să nu simtă amărăciunea din vocea lui. Nu fu surprinsă. Să înțeleagă tot ce i se întâmplase la o vârstă atât de fragedă era mai mult decât putea suporta.

— Poate că așa a fost cel mai bine. Ai reușit să închei socotelile cu unchii mei?

El ridică din umeri.

— Nu o să știu niciodată. Nu am avut timp să mă gândesc la asta pentru că, imediat ce m-am trezit, mi s-a spus că în ziua următoare o să plec. Se pare că a fost mai simplu pentru mama să mă trimită departe decât să mă ajute să-mi rezolv problema.

— Dar ce ar fi putut face?

— Să rezolve situația.

— Cum? Chiar crezi că s-ar fi putut înțelege cu familia MacFearson, când nu există scoțian mai încăpățânat decât cei din acest neam? Ei erau convinși că ești nebun sau capabil de acțiuni nebunești, ceea ce, în final, este totuna. Chiar și dacă te-ai fi comportat ca un sfânt, ei nu ar mai fi avut încredere că nu o s-o iei din nou razna și de aceea nu ți-ar mai fi permis să te apropii de Dougi.

— Îi iei partea mamei pentru că ești femeie? Sau chiar crezi asta?

Ea își dădu ochii peste cap.

— Nici una, nici alta. Îmi cunosc unchii și, crede-mă, dacă nu ai fi părăsit Scoția și ai fi continuat să trăiești acolo, la câțiva kilometri depărtare de ei, tot nu te-ar fi lăsat să îl revezi pe Dougi. Singura posibilitate de a-i vorbi din nou ar fi fost să-l întâlnești singur. Și, chiar dacă el te-ar fi iertat și ar fi vrut ca lucrurile să fie ca la început, tot nu ar fi fost posibil. Ceilalți i-ar fi interzis și apoi s-ar fi certat între ei. Deci, sunt de părere că, dacă nu ai fi putut uita nici întâmplarea,

nici de ei, cel mai bun lucru care s-a putut întâmpla a fost să pleci și să locuiești în altă parte.

– Dar nu mi s-a permis niciodată să iau hotărârea asta. Nu știu dacă aș fi renunțat. Dar nu o să aflu niciodată, pentru că nu am mai fost acolo.

– Ah, deci *acesta* e motivul amărăciunii tale? Nu faptul că unchii mei au pus un zid între tine și Dougi, ci doar că nu ai fost acolo pentru a încerca să-l dărâmi.

Auzindu-i concluzia, el afișă o expresie atât de acră, încât ea pufni în râs. Putea să se simtă jignit, dar nu o făcu. Chiar îi răspunse cu un zâmbet.

– Îmi place faptul că nu te temi să ai o părere diferită de a mea, spuse el.

– O, mă bucur să aud asta, răspunse ea ușurată, stare pe care o exprimă mai degrabă ostentativ. Dar în acest caz nu am cu ce să nu fiu de acord, adăugă ea cu seriozitate. Auzind toată întâmplarea și fără să fiu implicată, nu pot decât să bănuiesc cauzele. Presupunerea nu își mai are rostul acum. Ceea ce s-a întâmplat atunci nu mai poate fi schimbat. S-a întâmplat și gata. Ceea ce trebuie discutat este faptul că încă te bântuie într-un mod neașteptat.

– Într-adevăr, aprobă el. A fost un șoc pentru mine să aflu cu cine te înrudești, dar nimic nu se compară cu faptul că mi s-a cerut să stau departe de tine.

– Înțeleg că te-ai supus cererilor lor, spuse ea.

El încuviință.

– Doar pentru că am presupus că știi și că ești de acord cu ei. Dar apoi Justin a venit să mă viziteze...

Îl întrerupse:

– Ah, de aceea mi-a sugerat să vin în vizită la rudele tale.

– Nu ți-a spus de ce?

– Nu. Bănuiesc că a vorbit cu unul dintre unchii mei, iar acesta i-a cerut și lui stea deoparte.

Lincoln oftă.

– Așa se pare. Ceea ce nu înțeleg este de ce s-au deranjat atât să mă caute și să mă avertizeze, iar ție nu ți-au spus ce au făcut și de ce. Știi cumva de ce au neglijat să îți menționeze acest lucru?

– Este destul de simplu.

–Atunci fă-mă să înțeleg, deoarece mi se pare că nu le pasă de starea în care te-a adus această situație și, dacă așa stau lucrurile, de ce îi interesează cine te curtează?

–Părerea ta despre ei îți întunecă judecata. Pentru a-ți răspunde la prima întrebare, de ce cred ei că este mai bine să nu-mi spună, mai întâi ar trebui să afli că au fost câțiva bărbați care au vrut să mă curteze. Unchii mei au reușit să-i sperie pe toți, nu intenționat, dar respectivii au zis și ei legenda, desigur. Era suficient ca unchii mei să le arunce o privire mai dură, că dădeau bir cu fugiții. Tocmai de aceea au preferat să nu afli că au făcut-o din nou, iar de data asta intenționat.

–Asta-i tot? spuse el uimit. Preferă să te lase să crezi ce-i mai rău despre mine – că îmi declar intențiile, dar apoi te ignor – decât să-ți explice de ce cred ei că nu sunt bărbatul potrivit pentru tine?

–Asta și faptul că, deși îi iubesc foarte mult, ei nu îmi pot controla deciziile, îi explică ea.

–Vrei să spui că nu ești obligată să le dai ascultare?

–Este puțin cam mult spus. Le ascult părerea, desigur, iar dacă au dreptate, sunt de acord cu ei. Dar în ceea ce privește viața mea, deciziile le iau eu singură.

–Și tatăl tău? Unchii tăi par foarte siguri că o să-și schimbe părerea despre mine și o să-ți interzică să mă vezi.

Ea tresări. Nu avusese timp să se gândească la modul în care aveau să reacționeze părinții ei. Nu reflectase la asta, lăsându-se ghidată doar de instinct, care îi spunea că Lincoln nu era nebun, ci doar victima unor circumstanțe ciudate, care scăpaseră de sub control. Însă unchii ei, când se puneau de acord într-o anumită privință, puteau fi destul de convingători. Nu că tatăl ei, dacă ar fi avut altă opinie, s-ar fi lăsat convins. Dar totuși, Lincoln trebuia să aibă un atu serios ca tatăl ei să-l sprijine în ciuda acestei situații.

Capitolul 22

– Tăcerea ta nu mă încurajează prea tare, spuse Lincoln dezamăgit. Să înțeleg că nu o să-mi placă răspunsul tău?

Nu intenționase să prelungească suspansul ori să îi dea o impresie greșită. Dar se gândi că poate, încă o dată, unchii ei aveau să-l îndepărteze de ceea ce își dorea. Oare trecutul avea să se repete? Oare urmau să intre din nou în conflict din cauza ei? Nu, acum toți erau adulți, iar adulții discutau astfel de lucruri fără să apeleze la violență. Sau așa trebuia.

– Nu o să te mint, Lincoln. Nu am trecut niciodată peste cuvântul tatălui meu. Nu am vrut și nu am simțit niciodată nevoia să fac asta. Deci, în mod normal i-aș da ascultare fără ezitare.

– În mod normal?

– Ei bine, trebuie să țin cont și de sentimentele mele. Apoi, mai este părerea mamei, care uneori l-a făcut să se răzgândească.

– Nu ar fi înclinată să fie de acord cu frații ei? Întrebă el.

– Nu, din contră. Melissa avu, în sfârșit, un motiv să zâmbească. A fost crescută ca o englezoaică și consideră că nu trebuie să te contrazici cu cei mai în vârstă, dar cu cei mai tineri nu este nici o problemă dacă o faci. Iar ei sunt toți mai tineri decât ea.

El chicoti.

– Ar trebui să fiu de acord, având în vedere că și eu am fost crescut ca un englez.

– Haide, sunt mai tânără decât tine și, din câte îmi amintesc, chiar cu douăzeci de ani, așa cum mi-ai spus cândva.

El zâmbi când își aminti cum o tachinase în privința vârstei când se întâlniseră prima dată. Acel zâmbet însă îi trezi simțurile într-un mod nemaîntâlnit. O făcu să roșească și să simtă chiar mai mult. Aproape că își dorea ca el să nu fi fost atât de atrăgător. Se simțea ciudat să fie tulburată atât de tare de înfățișarea unui bărbat.

Părea să fie molipsitor. Reacția ei la zâmbetul lui, cumva evidentă – de fapt foarte evidentă –, îl tulbură și pe el. Expresia lui deveni

mai blândă și o privi admirativ, senzual. Ea își aminti că, orice intenții ar fi avut la început, acum erau complet singuri. Ar fi fost mai bine să înceteze a se gândi la astfel de lucruri...

Reveni repede la subiect:

– Tata este un bărbat corect, prea corect. Așa a fost de dinainte să mă nasc și a luat mereu decizii legate și de alții, nu numai de el. Unchii mei sunt impulsivi, după cum cred că știi. Mai întâi se aprind și apoi discută problema. Tata este opusul lor. Poate că, din cauza fizicului impozant, are tendința de a se gândi bine înainte de a isca un conflict.

– Se înțelege bine cu unchii tăi?

Ea chicoti.

– Să spunem că îi tolerează. Având în vedere că s-a însurat cu singura lor soră, pe care ei au jurat să o protejeze și să o apere indiferent de circumstanțe, îți imaginezi că au avut destul de multe divergențe. De-a lungul timpului, au avut multe conflicte, atât fizice, cât și verbale.

– Încurajator!

Melissa se strâmbă la el.

– Ba cred că este în avantajul tău. După cum am spus, mai întâi ascultă și apoi reacționează. O să asculte tot ce au de spus despre tine, să fii sigur de asta, iar eu sper să nu fie mai mult decât mi-ai spus tu acum.

– Nu ți-am ascuns nimic. Dacă a fost mai mult, pur și simplu nu îmi amintesc.

– Foarte bine, răspunse ea. Auzind deja versiunea scurtă a poveștii de la Ian Unu și mă gândesc că nu pot adăuga ceva mult mai rău. Cred, de asemenea, că ei se tem cel mai mult de temperamentul tău, din cauză că ți-ai pierdut controlul și te-ai comportat nebunește. De atunci, ai mai avut astfel de probleme?

El clătină din cap.

– Acum tind să țin pentru mine astfel de sentimente.

Ea se încruntă.

– Nu este mereu cea mai bună soluție, dar... nu mai contează. Să revenim la subiect. Cred că tot ce trebuie să faci este să-mi convingi familia că nu ești nebun. Și cum eu sunt convinsă de asta, nu ar trebui să fie foarte greu să o faci.

– Ești sigură?

Ea îi observă rânjetul. Ar fi trebuit să-l plesnească în joacă dacă ar fi fost mai apropiați. După mai multe întâlniri, cu siguranță nu ar fi ezitat. Îi aruncă doar o privire mânioasă.

— Acest lucru o să fie testat imediat ce o să intri pe ușă. Temperamentul tău o să fie analizat de toți, având în vedere că este motivul discordiei. Acum mi-ai spus versiunea ta fără să ridici tonul, doar cu câteva priviri furioase, așa că sunt de părere că ai învățat să-ți ții în frâu furia pe care o simțea odată. Dar nu am încercat să te provoc. Să nu te îndoiești că unchii mei nu o vor face. Cum o să faci față focului provocărilor lor?

— Cu câteva găleți de apă la îndemână.

Îl privi, apoi izbucni în râs.

— Ah, domnul scoțian se transformă într-un lord englez! Cred că o să te descurci foarte bine, presupunând că o să reușești să treci de ușă. Să fii sigur că o să porți cu unchii mei o discuție legată de grija lor exagerată pentru mine care nu o să le placă. Dar sunt convinsă că nu se vor răzgândi până când tata nu o să spună altceva. Între timp...

— Între timp, o întrerupse el aplecându-se spre ea, sprijinindu-și coatele de genunchi într-un mod relaxat, problema mea, din punctul meu de vedere, este găsirea unei soluții de a te întâlni fără ca unchii mârșavi să fie prezenți și pentru a te putea curta altfel decât să te răpesc.

— Să mă răpești? Oare de ce nu pare o experiență chiar atât de înspăimântătoare?

El zâmbi și se apropie să-i mângâie obrazul.

— Ți-ar plăcea să fii... răpită?

Acum știa că nu vorbeau despre răpirea în sine, ci despre ceva mai intim, iar pulsul ei o luă razna, ca și cum el ar fi pronunțat chiar cuvântul la care se gândea. Cumva, se apropiase prea mult de ea. Îi putea simți mirosul, îi vedea punctele aurii care îi făceau ochii câprui să nu fie atât de comuni. Deși degetele care îi mângâiau obrazul erau fierbinți, nu le îndepărtă.

Nu știa cum avea să reacționeze dacă o săruta brusc. Apoi află. Fără îndoială, îi răspunse la sărut.

Era încântată, ca și prima dată, însă acum se putu bucura mai mult de sărut. Fără teama de a fi descoperiți, se relaxă, savurând gustul și sentimentul pe care i-l provocă. Dar nu se relaxă prea mult

timp. Limba lui era fierbinte, hotărâtă, păcătoasă și îi trezea prea multe senzații.

Acum el stătea pe aceeași banchetă, ținând-o aproape de el. Nu se gândise că avea să se întâmple asta. Existase posibilitatea, desigur, dar înainte avuseseră mult prea multe lucruri de discutat. Momen-tan, încheiaseră subiectul, dar nimic nu se rezolvase și nici nu avea să se rezolve până când părinții ei nu ajungeau în oraș.

Ea nu putea decât să spere la ce era mai bine, însă nu era sigu-ră că viitorul ei îl includea și pe el. Își dorea foarte mult acest lu-cru, dar deocamdată circumstanțele erau împotriva lor. Un gând păcătos îi veni în minte și își imaginează că, dacă făcea dragoste cu el, șansele ar fi crescut dacă părinții ei ar fi aflat despre asta. Nu era un gând prea cuminte – era mai degrabă viclean și foarte jenant –, dar situațiile disperate cereau măsuri disperate.

Acum nu avea timp să analizeze nimic. Amândoi se lăsaseră lesne duși de val și deveni mai degrabă o problemă care ținea de dorință, nu de decizie.

Melissa nu se mai gândi la asta. Era prea prinsă de plăcerea atin-gerii lui. El începu inocent, mângâindu-i obrazii, mâinile, apoi, când era deja prea prinsă de sărutul lui pentru a observa, sâni. Dar obser-vă, și destul de repede. Ce senzație! Când își atinge singură sânii, nu simțea nimic. El rămase cu mâinile pe sânii ei, iar ritmul inimii ei se accelerează. Când îi strânse tandru, simți un fior în stomac, apoi mai jos.

Începu să respire sacadat. O tensiune senzuală o cuprindea din ce în ce mai tare. Avea o mână în părul lui, iar unghiile de la cealaltă îi brăzdau urme pe gât, probabil ca un semn de încurajare pentru ca el să-și coboare mâna chiar și în zone mai intime. Fusta ei lungă se ridică treptat, iar căldura neașteptată a palmei lui pe coapsa ei o făcu să simtă o fierbințeală necunoscută.

Apoi, el se opri.

Melissei îi trebuiră câteva clipe să realizeze că el pur și simplu înlemnise. Își îndepărtă mâinile de pe pielea ei și doar o cuprinse în brațe, puțin cam strâns. Respirația i se calmă puțin, dar gândurile ei se învârteau frenetic.

Oare făcuse ceva greșit? Oare lipsa ei de experiență îl deranjase? Probabil avea să se pună într-o situație jenantă, dar îl întreabă:

– De ce te-ai oprit?

– Deoarece îmi doresc ca tatăl tău să aibă o părere bună despre mine, nu să vrea să-mi ia gâtul.

Încercă să pară relaxat, dar încă respira greu.

– Acesta este singurul motiv? continuă ea.

– Nu. Vreau să fac lucrurile cum se cuvine. Să-ți răpesc inocența înainte de a fi absolut sigur că ne vor permite să fim împreună m-ar transforma în cel mai mare nemernic. Intenționez să mă însor cu tine, Melissa, nu să te dezonorez, dacă e să se întâmple acel lucru de neconceput și să îmi interzică să fiu cu tine.

Căldura vorbelor lui îi umplu inima. Voia să îl strângă în brațe cu putere, până când avea să-l doară. „Să se întâmple acel lucru de neconceput.“ Ei bine, ea nu avea să permită asta.

Capitolul 23

Melissa fu uluită când privi ceasul atunci când ajunsese în camera ei în acea noapte – de fapt, nu mai era noapte, căci zorii aveau să se ivească în mai puțin de o oră. Lincoln nu o dusesese imediat acasă după ce decisese să nu o dezonoreze. Nu voia să se încheie așa de repede ceea ce putea fi ultimul lor moment intim pentru o lungă perioadă. Nici ea nu își dorise să plece. Își petrecură astfel o bună bucată de timp vorbind despre lucruri tipice cuplurilor tinere atunci când ajung să se cunoască mai bine – ceea ce nu includea familia ei – și ținându-se în brațe.

Îmbrățișările erau cea mai plăcută parte. El reuși cu greu să pară indiferent. Dacă se gândiseră la săruturi, își ținuseră gândurile pentru ei. Totuși, o sărută de rămas-bun foarte pasional, înainte să îi dea o palmă ușoară la fund și să o împingă blând spre ușă.

Deși fusese afară toată noaptea, nu se simțea obosită. Încă avea prea multe gânduri. Fu surprinsă să adoarmă imediat ce se puse în pat și deloc surprinsă că se trezi abia spre amiază.

Îmbrăcându-se în grabă, merse imediat să-și caute unchiul mai tânăr. Îl găsi luând prânzul în salon, dar nu era singur. Era și Justin acolo. Se certaseră, sau cel puțin Justin ridicase tonul, pentru că ea îl auzise de la capătul holului.

Fiecare stătea în câte un capăt al mesei. Era o masă foarte lungă. Poate de aceea Justin vorbea mai tare, dar ea se îndoia că acesta era motivul. Când o observară, se lăsă liniștea, amândoi zâmbindu-i de parcă nu s-ar fi ciondănit cu puțin timp în urmă.

– Mă bucur că mama ta nu este aici pentru a fi martoră la această scenă, Justin!

El se înroși.

– Purtam doar o discuție în contradictoriu.

– Nu m-am referit la asta, ci la ceea ce urmează, spuse ea luând un frumos aranjament floral aflat în centrul mesei și aruncându-l în Ian.

Unchiul ei se feri. Avea reflexe foarte bune. Din fericire – cel puțin după părerea ei, nu și a lui –, ea avea și alte obiecte la îndemână, iar

o farfurie îi zbură deasupra capului în clipa imediat următoare. Se feri și de asta, apoi sări în picioare, ridicând mâinile, semn că voia să se predea.

— Acum, Meli, presupun că știi despre ce este vorba, dar, dacă îmi vei acorda un moment să îți explic...

— Ai două secunde, până când ajung la vaza aia, îl avertiză ea.

— Am vrut să îți spun!

— Serios? Având în vedere că nu ai făcut-o, nu prea mai contează, nu?

— A fost decizia lui Ian Unu.

— De parcă nu mi-am dat seama! Și de când faci tot ce zice el?

— De când are dreptate.

— Ah, deci așa ți se pare? spuse ea, încrucișându-și brațele la piept și ținându-l cu privirea. Foarte bine, abia aștept să aud!

— Este un bărbat foarte violent, Meli! Nu aveam cum să-i permitem să continue să te curteze.

— Foarte violent, zici? Știi că același lucru se poate spune despre tine și despre oricare dintre frații tăi?

El se înroși.

— Există o diferență. Noi niciodată nu am luat-o razna, ca el.

— Prostiil îi răspunse ea. Nu este mai nebun decât noi doi.

— Nu își poate controla temperamentul.

— Încă nu l-am văzut nervos. Dar am văzut pe fiecare dintre membrii familiei MacFearson trădând un temperament scăpat de sub control. Asta înseamnă că toți sunteți nebuni?

— Nu știi ce a făcut, insistă Ian.

— Aici greșești, îi replică ea. Mi-a spus totul și mi se pare că este mai mult decât știi tu.

— Dar oare ți-a spus adevărul?

— Realizezi că nu mai contează, Ian? Nu mai este aceeași persoană.

— Meli, nu poți să știi cu siguranță că nu o să se întâmple din nou. Cum crezi că am putea avea încredere să-l lăsăm în preajma ta, știind de ce este capabil?

— Așadar, vrei să spui că ați vrut să mă protejați? Foarte bine. Asta pot accepta. Chiar vă mulțumesc pentru intenție. Dar nu o să vă iert niciodată că nu mi-ați explicat și nu mi-ați oferit o șansă să aflu dacă aveam sau nu nevoie de protecția voastră. Știi ce înseamnă să îți dorești să vezi pe cineva atât de mult încât nu mai poți gândi limpede? Să asculți și să te entuziasmezi la fiecare pas pe care îl auzi, apoi

să mori în interior puțin câte puțin când constăți că nu sunt pașii persoanei pe care o aștepti? Să aștepti și să tot aștepti, fără să știi că aștepti în van? Știi?

— Ți-am spus că este prea târziu, îi zise Justin lui Ian cu un ton pe jumătate acuzator, pe jumătate satisfăcut. Este deja îndrăgostită.

Melissa se întoarse spre prietenul ei și îi aruncă și lui o privire mânioasă.

— Ajung și la tine, Justin St. James, căci știu că și tu erai la curent cu ceea ce făcuseră și nu mi-ai spus. Dar mai întâi vreau să-l aud pe unchiul meu, vreau să-mi explice de ce sunt ultima care află despre ceea ce au făcut în numele meu!

— Ne-am gândit că așa este cel mai bine, ripostă Ian. Ne-am gândit că tatăl tău încă nu este aici ca să pună piciorul în prag și că, între timp, ai putea să-ți faci de cap. Ne temeam că o să fugi cu el. Am vrut, de asemenea, să nu te atașezi și mai mult de bărbatul ăsta, ca să nu suferi prea mult pentru că nu o să-l poți avea. Și când te-ai întâlnit cu el pentru a afla toate astea?

— M-am furișat afară la miezul nopții, ca un infractor de rând, spuse ea furioasă. Ce altă opțiune mi-ai lăsat, când l-ai împiedicat să mă curteze așa cum se cuvine?

— Te-ai întâlnit cu el singură? întrebă Ian, roșu de furie, imaginându-și ce era mai rău.

Melissa îl fixă cu privirea.

— Da, și a fost un domn desăvârșit, în cea mai mare parte.

— Ce vrei să spui cu „în cea mai mare parte“?

— Vreau să spun că ne-am sărutat, ceea ce aș fi făcut chiar eu dacă el nu ar fi îndrăznit, având în vedere că îi ador săruturile. Și nu-mi ține morală despre ce am voie și ce nu am voie să fac, Ian! O să mă mărit cu acest bărbat!

El dădu din cap dezaprobat.

— Nu mă lasă inima să te contrazic, căpoaso, spuse el, trezindu-i speranța, dar o să-i spun lui Ian Unu.

— Vino cu toate întăririle de care ai nevoie, bombăni ea. Nu mă vei face să mă răzgândesc. Și nici să nu te gândești că tata o să fie de partea voastră. El vrea ca eu să fiu fericită, spre deosebire de restul familiei.

— Cred că o să vrea mai degrabă ca tu să fi în siguranță.

Capitolul 24

Lincoln nu își făcea iluzii că unchii Melissei aveau să își dea seama că greșiseră și că urmau să bată în retragere. Îl avertizaseră. El îi ignorase și chiar îi spusese celui mai tânăr Ian că avea să facă asta. Melissa îi spusese și ea că intenționa să discute cu ei, așa că în mintea lor nu exista nici un dubiu că îi sfidase.

Se aștepta să reacționeze curând. Era pregătit. În ziua următoare, chiar fusese mai mult plecat, deoarece nu voia ca familia lui să fie martora unei astfel de violențe. Cunoscându-i pe frații MacFearson, anticipa ce era mai rău.

Lăsase vorbă unde putea fi găsit. Nici nu se gândea să-i evite. Ba, din contră, în mod ciudat, abia aștepta să-i înfrunte. Nu avea să câștige, știa asta. Pur și simplu, erau prea mulți. Dar nici ei nu aveau să scape teferi.

Era de parcă s-ar fi pregătit toată viața pentru confruntarea aceasta. Era într-o formă perfectă. De-a lungul timpului, îi căutase pe cei mai buni luptători pentru a-l învăța cele mai bune lovituri. Nu avea să se mai afle niciodată în dezavantaj, ca atunci când se bătuse cu frații MacFearson. Se pregătise, deși nu se așteptase să mai dea ochii cu ei vreodată.

Acum se putea bate cu ușurință cu trei sau patru persoane în același timp. Cu mai multe nu se putea lupta, dar acesta era stilul fraților MacFearson. Nu cunoșteau sensul cuvântului „corect”.

Dar avea să treacă prin asta de câte ori ar fi fost nevoie dacă numai așa o putea câștiga, în cele din urmă, pe Melissa. Asta, dacă avea să supraviețuiască. Exista posibilitatea să nu reușească.

Apărură toți, târziu la amiază, în clubul privat în care se afla. Își petrecuse timpul jucând biliard cu câțiva membri care frecventau des clubul, așa că, atunci când îi văzu pe frații MacFearson, se simți ușurat. Deoarece nu erau membri, nu puteau intra, dar fusese anunțat de sosirea lor și merse afară să-i întâlnească.

Numai jumătate dintre ei veniseră. Chiar și opt era un număr destul de mare pentru a le putea face față singur, dar s-ar fi descurcat având în vedere că veniseră doar frații mai tineri, deși Ian cel tânăr și fostul lui prieten, Dougall, nu se aflau printre ei. Cei mai mari deveniseră cam bătrâni pentru astfel de confruntări, se gândi el. Însă frații mai tineri probabil nu aveau abilitățile lui, ceea ce era în avantajul pentru el.

Pentru a nu atrage atenția asupra lor, voia să le sugereze să amâne confruntarea până ce ajungeau la un club sportiv, care se afla chiar în josul străzii și care încă era deschis, deși se lăsa seara. Londoniezii nu acceptau bătăile cu pumni pe străzi. Cel puțin, nu cei din cartierele mai elegante.

Lincoln nu apucă să deschidă gura. Fu împins, târât și aruncat în trăsura încăpătoare în care veniseră. Se părea că aveau un plan care nu presupunea să joace după reguli. După ce urcară, îl legară de mâini și de picioare, îi puseră căluș la gură, îi acoperiră ochii și-l lăsară să stea pe podea, la picioarele lor.

În mod ciudat, nu-i adresară nici un cuvânt, nici măcar după ce îl imobilizară și îl lăsară fără apărare. Aprecie capacitatea lor de a-l surprinde. Având în vedere numărul lor, tacticile acelea nu fuseseră necesare și nu le anticipase. Dar era limpede că aveau un plan, altfel ar fi discutat despre următorul pas. Doar că nu i-l împărtășiră. Orice ar fi fost, știa că nu era ceva bun.

Pe măsură ce orele treceau, Lincoln începu să-și imagineze ce era mai rău. Poate că mituiseră un paznic de închisoare să-l arunce într-o celulă și să-l lase acolo, așteptând ca toți prizonierii să adoarmă înainte să-l bată. Cine ar fi dat ascultare, până la urmă, pledoariei de nevinovăție a unui prizonier? Sau poate că săpaseră deja o groapă pe undeva și aveau să-l execute și să-l arunce în ea. Dar acum, că se lăsase seara, le era greu să o găsească.

Înțelegea gestul lor de a-l lega pentru a nu-l lăsa să fugă. Dar călușul la gură? Doar pentru că nu voiau să-i audă părerea despre ceea ce făceau? Sau nu voiau ca alții să-l audă? Și acoperirea ochilor era necesară pentru a-l imobiliza. De fapt, se gândea la motivele pentru care făcuseră asta. Poate pentru a nu vedea unde era dus? Sau ca el să nu vadă cine îi ajută? Cel mai probabil, o făcuseră ca ei să nu vadă cât de furios era.

În mod surprinzător, încă nu era mânios. Nu se simțea însă confortabil. Și era, cu siguranță, îngrijorat. Dar cel mai mult era curios.

Nu le stătea în caracter. Niciodată nu evitaseră o bătaie. Dacă ar fi vrut cu adevărat să-l rănească, ar fi rezolvat foarte ușor asta cu pumnii. Dacă voiau însă să scape de el definitiv...

Oriunde l-ar fi dus, era foarte departe. Se gândi la Scoția. Îl puteau duce acasă la ei pentru a-l ține prizonier, se gândi el. La urma urmei, era un clan. Nici unul dintre ei nu s-ar fi opus. L-ar fi ținut acolo până când Melissa uita de el și se mărita cu altcineva.

Poate că nu păraseau orașul. Își aminti că și el se învărtise cu trăsura cu o noapte în urmă fără să aibă o destinație precisă. Probabil făceau același lucru, doar ca să treacă timpul. Dar deja trecuseră multe ore. Se gândea că era aproape de miezul nopții sau chiar mai târziu. Orele târzii nu prevesteau nimic bun. Asta însemna că era nevoie să țină totul secret, deoarece, orice aveau în plan, era ilegal.

Nu vorbiseră nici măcar o dată, nici pentru a se certa unii cu alții, ceea ce nu era un semn bun, având în vedere că cearta era una dintre pasiunile lor. S-ar fi putut gândi chiar că fusese lăsat singur în trăsura dacă nu ar fi auzit din când în când mișcarea picioarelor.

Picioarele și mâinile legate la spate îi amortiseră. Așezat pe jos, cu obrazul atingând podeaua, probabil că, din cauza zdruncinăturii trăsurii, câteva așchii îi străpunseseră pielea.

Tresări când, în sfârșit, trăsura se opri, dar regretă imediat când simți iar viață în membrele amortite. Fu tras din trăsura și sprijinit pentru a sta în picioare, dar numai pentru o clipă. Unul dintre ei încercă să-l care pe umăr, dar nu avu mult succes. Unii erau la fel de înalți ca el, dar puțini erau la fel de voinici. Era robust, musculos și prea lat pentru a fi susținut pe umerii lor.

Îl așezară iar în picioare cu stângăcie, dar nu-l dezlegară. Doi dintre ei îl ridicară – unul îl ținu de umeri, altul de picioare –, dar chiar și așa nu le fu ușor să-l care din pricina greutateii, dar și a încăpățânării lui de a nu le face sarcina mai ușoară. Îl cărară totuși o vreme și, în sfârșit, ajunseră înăuntru. Realiză asta când simți brusc aerul sărat.

Era fericit că se afla înăuntru, oriunde ar fi fost. Pe drum, simțise mirosul apei. Deși nu își dăduse seama dacă era un râu sau oceanul, se gândise foarte serios că avea să fie aruncat în el. Asta sigur ar fi rezolvat problema din punctul lor de vedere. Iar el nu ar fi putut să facă absolut nimic pentru a se salva.

Dar nu erau niște criminali. Nu se gândise niciodată că ar putea fi. Sălbatici, da. Ghidați de propriile legi, da. Deși nu ar fi ezitat să-și

unească forțele pentru a-l face praf, nu depășeau niciodată limita, cel puțin nu intenționat. Pe de altă parte, dacă ar fi fost un accident...

Pe orice ar fi stat, era tare, dar nu plat și solid. Era mai degrabă zgrunțuros. Așteptă să fie dezlegat. În zadar. Îi auzi plecând. Îl aduseseră și aveau să-l lase acolo legat. Acum avea o idee despre locul în care se afla – sunetele din jurul lui erau destul de ușor de recunoscu –, dar nu primi nici o confirmare.

Unul dintre ei se afla încă acolo. Bărbatul scoase un sunet de nemulțumire, apoi îi spuse:

– Nu ne-ai ascultat, ai făcut în așa fel încât să o vezi pe Melissa, deși te-am avertizat să stai deoparte. A venit aici să-și găsească un soț. Noi am venit să ne asigurăm că acela nu vei fi tu. Cu puțin noroc, ambele lucruri se vor realiza înainte ca tu să-ți găsești drumul spre casă. Cale ușoară, Linc!

Trecură și mai multe ore. La un moment dat, Lincoln adormi. Fusesse lăsat singur, închis în magazia vreunei corăbii. Probabil că patul lui era alcătuit din niște saci cu cereale sau cu făină. Bănuia că se afla în portul Londrei sau în vreun port de pe coastă. Ce avea să se întâmple la ivirea zorilor? Oare urma să fie dezlegat și debarcat în următorul port?

Din tonul bărbatului care îi vorbise, nu părea așa. Nici din remarca individului care apăruse a doua zi destul de târziu pentru a-l elibera.

Fusesse aruncat într-o magazie, nu într-o temniță. Măcar erau mai puțini șobolani. Se părea că bărbatul acela fusese plătit pentru a-l răpi. Chiar dacă echipajul corăbiei era numeros sau nu, Lincoln avea să devină unul dintre membrii lui.

– Nu are nici un rost să te plângi, așa că nu o face, îi spuse bădăranul acela când îl dezlegă. Suntem pe mare, în drum spre China. Nu vei mai vedea pământul câțiva ani. Obișnuiește-te cu ideea, amice! Fă-ți treaba cum ne-o facem și noi și, cine știe, poate că o să să-ți placă. Viața de marinar este un trai sănătos.

Liber și recăpătându-și puterile, Lincoln se ridică și-l puse la pământ pe individ. Acum era furios, dar se stăpânea, la fel ca liniștea înaintea furtunii.

Capitolul 25

– Ne-am ocupat de asta!

Ian Unu fu salutat cu acest anunț imediat ce părăsi camera de garderobă. În timpul scurt cât își făcea toaleta de dimineață, toți frații lui ajunseseră în camera lui pentru a lua micul dejun, ca de obicei. Nici unul nu rămăsese în urmă. Se părea că se întâlniseră pe drum, ca să ajungă toți la timp.

– De micul dejun? îl întrebă pe Charles, sperând că acesta era răspunsul.

– Nu, de Lincoln.

Se temuse de asta. Charles păruse prea mândru de el. Dar nu era singurul care trebuia informat despre isprava lor. Jumătate din frații lui îl țintuiră cu privirea pe Charles, vrând să afle mai multe.

– Cum? întrebă pur și simplu Ian.

– Nu vrei să știi, zise Neill. Am încercat să-i fac să renunțe la plan, dar nu au vrut să mă asculte.

– Ce ai făcut cu el? întrebă Adam alarmat.

– Nu am făcut ce te gândești tu, răspunse repede Callum. Încă trăiește.

– Atunci, ce ai făcut cu el? insistă William.

– L-am trimis în China.

– Sper că te referi la un magazin chinezesc, dar mă cam îndoiesc, rosti Ian Trei. Deși nu pare chiar atât de departe, durează ani până să ajungi acolo.

– Asta a fost ideea, răspunse Callum.

– A fost *de acord* să meargă în China? exclamă William neîncrezător.

– Ei bine, nu. Nu i-am cerut părerea.

Charles, căruia nu-i plăcea să o ia pe ocolite, se lăudă:

– L-am legat și l-am dus pe o corabie care urma să plece dimineața devreme, așa că acum ar trebui să fie deja pe mare. Orice corabie ar fi fost bună, dar am avut noroc să găsim una care pleca exact

în China. Am făcut asta fără să-i lăsăm nici o vânătaie, adăugă el mormăind.

Oftară toți, apoi George spuse:

– Oh, Dumnezeu, trebui să vă păziți spatele toată viața, pentru că sigur o să vă omoare pentru ce ați făcut!

– La ce naiba v-ați gândit când ați făcut asta unui bărbat ca el? adăugă Adam.

– A fost mai bine decât să-l batem până ce rămâne inconștient, ceea ce ar fi vrut Charles să facem, ripostă Malcom.

– Eu aș fi preferat asta, replică Ian Doi, privindu-l furios.

– La fel și eu, fu de acord Ian Trei.

– A cui a fost ideea asta strălucită? vru Adam să știe, aruncându-le priviri tăioase fraților mai mici.

– A mea, recunosc Jamie, părând mai degrabă rușinat.

Dar Ian Patru completează repede:

– În apărarea lui Jamie, trebuie să știți că lui Linc îi place să navigheze. A spus de mai multe ori că i-ar plăcea să aibă o viață de marin, așa că Jamie nu s-a gândit că îi face un rău prea mare.

– Dar pentru cei ca noi, care nu suferă navigatul, ar fi un chin, adăugă Adam. George are dreptate, o să vă omoare pe toți când o să se întoarcă.

Ian Unu oftă și se așază pe marginea patului. Cu o zi în urmă, se dusesese să discute cu Melissa, după ce Ian Șase îi spusese că vorbise cu Lincoln. Îi luase pe unii dintre frații mai mari cu el. Nu pentru că s-ar fi temut să aibă de-a face cu o domnișoară atât de tânără încât i-ar fi putut fi fiică, dar nu se simțise confortabil pentru că îi ascunsese decizia luată și își dorise sprijinul fraților lui.

Se întorsese furios de la întâlnire, deoarece înțelesese poziția ei. Frații ar fi trebuit să-i spună cine era Lincoln imediat ce aflaseră. Melissa ar fi fost de acord că era mai bine să nu trezească dragonul și să meargă mai departe. Iar Lincoln ar fi păstrat distanța, deoarece familia ei nu ar fi fost de acord cu el, iar ea nu ar fi ieșit din cuvântul lor. Lincoln stătuse deoparte, până când aflase că ea nu știa adevărul. Apoi o căutase pentru că voia ca ea să știe de ce nu o mai vizitase. Frații ar fi trebuit să îi spună, chiar și numai pentru a evita ca el să-i povestească varianta lui, deoarece era limpede că acum ea trecuse de partea lui.

Auzindu-i părerea, Ian Unu începuse să se întrebe dacă nu cumva greșiseră cu ani în urmă. Temperamentul lui Lincoln scăpase de sub

control. Dougi avusese, într-adevăr, nevoie să fie protejat. Dar nici unul dintre ei nu se deranjase să afle motivul pentru care el își ieșise din minți. Poate că nu ar fi făcut nimic diferit, dar ar fi fost mai puțin îndârjiți.

– Nu pot să spun că nu mă bucur că situația s-a rezolvat, spuse Ian Unu oftând. Cei care au luat această decizie îi vor spune lui Meli ce au făcut. O să treacă mult timp până când o să vă ierte, dar măcar acum o să fie nevoită să-l uite pe Lincoln Ross. E prea mult să aștepte trei, patru ani un bărbat ca să o curteze din nou. Când dacă Linc o să se întoarcă, o să avem o nouă problemă, dar măcar nepoata noastră nu o să fie implicată. Cred că acum putem să mergem acasă și s-o lăsăm să termine ceea ce a venit să facă.

– Accepți situația cu destul calm, spuse Adam ceea ce era în mintea tuturor.

– Numai calm nu sunt, replică Ian Unu. Dar sunt fericit că momentan am scăpat de problemă. Probabil Kimber o să mă acuze că am lăsat lucrurile să scape de sub control, iar Lachlan o să mă ia la pumni din același motiv, dar o să mă ocup de asta la momentul respectiv. De fapt, nu eram prea încântat de altă ceartă cu Lincoln. Prima a scăpat oricum de sub control, și nu doar din cauza lui.

– Trebuia să nu facem nimic după ce ne-a sfidat și a vorbit cu ea? întrebă Callum.

– Ne-a dat ascultare deoarece credea că ea este de acord cu noi. Ne-a sfidat tocmai pentru că a aflat că noi nu i-am spus nimic.

– Ce părere a avut Meli despre toată situația? întrebă Johnny. Când te-ai întors ieri de la întâlnirea cu ea, nu ne-ai spus mare lucru.

– Pentru că am avut prea multe la care să mă gândesc, răspunse Ian Unu. Și pentru că a fost de acord să nu-i mai vorbească până la sosirea tatălui ei, care ar fi trebuit să rezolve situația. Deci, nu era cazul să vă grăbiți.

Jamie se înroși, vinovat.

– Cred că ar fi trebuit să ne spui și nouă asta.

– Acum și eu cred la fel. Dar motivul pentru care sunt fericit că am scăpat de problemă este că Meli îl voia de soț în ciuda a ceea ce i-am spus. Era convinsă că Lachlan nu o să-i interzică lui Linc să o curteze după ce ar fi fost informat.

– Crezi că ar fi fost posibil? Oare suntem la fel de nebuni precum era Linc cândva?

Ian Unu clătină din cap.

- Nu, ar fi fost dezamăgită. Când vine vorba de protejarea familiei, Lachlan nu ar fi ezitat. Deși ea crede că trecutul nu mai contează, el ar fi văzut altfel lucrurile.

- Ești sigur că nu te înșeli?

- Tu știi mai bine. Dacă ar fi existat chiar și cea mai mică posibilitate ca individul să o din nou ia razna, Lachlan nu i-ar fi dat mâna singurei lui fiice.

- Cred că o să aflăm asta cât de curând, spuse Ian Doi, privindu-l încă o dată dezaprobator pe Jamie. Acum oricum nu mai contează, având în vedere că Linc a ieșit din peisaj, adăugă el.

Jamie se înroși din nou, dar spuse defensiv:

- M-am gândit că este un plan pe cinste. Am rezolvat problema. A plecat pentru suficient de mult timp ca ea să nu mai aibă altă opțiune decât să-l uite. Înainte să se întoarcă și să cauzeze alte probleme, ea o să fie măritată și o să aibă câțiva copii. Într-o zi, o să ne mulțumească.

- Visezi dacă tu crezi că o să-ți mulțumească vreodată că l-ai trimis departe pe bărbatul pe care îl dorea, spuse George. Așa îl vede, să știi. În mintea ei, el este deja al ei sau a fost. Acum asta este. Chiar nu mai are nici o altă opțiune decât să-l uite.

Capitolul 26

Îi era mai ușor să ridice vocea la unchii ei mai tineri decât la cei mai în vârstă. Când Ian Unu și frații lui apropiați de vârstă ajunseseră spre amiază, după ce Melissa se certase cu Ian Șase, ea știa că avea să fie în dezavantaj. Ei se comportau cu ea la fel ca tatăl ei, calmi, convinși că aveau dreptate, iar ea greșea. Fusesse obligată să-i asculte, mai ales după ce începuseră prin a-i cere scuze pentru că nu îi spusese totul de la început.

Când frații mai tineri veniră a doua zi, se așteptă ca ei să se comporte la fel, mai întâi să-i ceară scuze, apoi să-și expună motivele pentru care credeau că Lincoln nu era o alegere bună. Hotărâse deja că nu avea să le repete aceleași lucruri, cel puțin până când sosea tatăl ei. Deja îi spusese lui Ian Unu că, deși îngrijorarea lui era îndreptățită, ea pur și simplu nu avea să creadă niciodată că Lincoln Ross a fi putut-o răni.

Avea însă îndoieli în privința felului în care tatăl ei vedea lucrurile. „Cred că o să vrea mai degrabă ca tu să fii în siguranță.” Nu reușise să-și scoată din minte acea ultimă remarcă a lui Ian Șase.

Ian Unu spusese cam aceleași lucruri, făcând-o să se îndoiască și mai tare. Nu se gândea că avea să-l revadă pe Lincoln, cel puțin nu înainte de sosirea tatălui ei. Fusesse și el de acord să stea deoparte până atunci. Astfel, urma să nu mai aibă nici o ocazie să-și întărească părerea și să o contrazică pe a lor. Acum se aștepta ca unchii ei să spună aceleași lucruri, ceea ce avea să îi sădească noi îndoieli. Având în vedere că toți împărtășeau aceeași părere, era oarecum descurajată că ar putea să îi facă să se răzgândească vreodată.

Primul semn că întâlnirea pe care urma să o aibă cu unchii ei mai tineri nu avea să fie așa cum se așteptase fu când ajunse în salon, unde așteptau ca Ian Șase să termine de adunat orice obiect care putea fi aruncat. Îl privi uimită, întrebătoare. El se înroși, dar continuă să adune câteva obiecte, dar apoi nu știu unde să le depoziteze pe toate, ca ea să nu poată ajunge la ele.

Vrând să-l tachineze, îi arată că le poate pune în poala rochiei ei. O privi furios. Ea ridică din umeri, se sprijini de tocul ușii și își încrucișă brațele la piept, relaxată. Ian Șase decise ca, momentan, să țină el obiectele.

— Deci cine o să țină discursul de astăzi? întrebă ea cu nonșalanță.

Erau toți adunați într-o parte a camerei, așezați pe două canapele și două scaune. Era o încăpere foarte spațioasă. Existau alte trei zone de relaxare mai mici, fiecare având câteva scaune așezate în jurul unei mese și al unei lămpi, așezate prin toată încăperea. Fuseseră gândite pentru conversații private, aflându-se la distanță una de cealaltă. Ici-acolo mai era câteva scaune, în cazul în care veneau mai mulți musafiri.

După ce le adresă întrebarea, pentru o clipă, unchii ei își aruncară priviri unii altora. Unul câte unul, coborâră privirea în pământ, spunându-și în tăcere că aruncă responsabilitatea de la unul la altul. Neill realizează furios că nu fusese suficient de rapid să-și coboare privirea.

Melissa îi zâmbi unchiului ei, al doilea cel mai tânăr. Întâmplarea făcea să fie și cel mai timid.

— Așadar, nu v-ați gândit la asta, iar acum vă alegeți la întâmplare? îi tachină ea.

Neill nu avea încredere în sine. El o știa, frații lui o știau, dar nici unul nu îi sări în ajutor. Ceea ce era destul de alarmant.

Umorul îi dispăru, îl fixă cu privirea și îi spuse:

— Vorbește odată!

Neill încuviință din cap și își dresе vocea.

— Ian Unu ne-a cerut să venim, și pe bună dreptate, pentru a-ți face o mărturisire. Am făcut ceva de care acum nu suntem mândri, dar am avut cele mai bune intenții.

— Noi? Adică...?

— Numai noi, cei prezenți aici.

— Ba te rog să corectezi, spuse Ian Șase, aruncându-i o privire răutăcioasă lui Neill pentru că începuse astfel. Eu nu am fost implicat, Meli, și nici nu am avut habar despre planul lor. Abia am aflat. Dar cred că, înainte să auzi continuarea, ar fi bine să te așezi.

Se îndepărtă de ușă, îngrozită.

— Nu vreau să aud asta.

— Nici noi nu am vrea să auzi, dar trebuie.

-Nu! Clătină din cap, repetând cu fermitate: Nu, întoarceți-vă la hotel, înapoi în munți, oriunde! Nu mai aveți nici un motiv să vă aflați aici. Deja i-am spus lui Ian Unu că o să-l las pe tata să hotărască.

-Dar fratele nostru mai mare, în infinita lui înțelepciune, nu ne-a spus, zise Charles în stilul lui sarcastic. Tot ce știam era că Lincoln nu ne-a luat în seamă avertismentul de a sta departe de tine și a venit să te caute, iar noi trebuia să facem ceva în privința asta.

-Asta a fost din vina voastră, pentru că nu mi-ați spus de la început ceea ce ați făcut, replică ea. Lincoln a crezut că ar fi trebuit să-mi spună cineva, și pe bună dreptate.

-Da, ne pare rău pentru asta, zise Johnny.

Câțiva dintre ei îi cerură scuze în cor, dar era prea târziu pentru asta, când se părea că făcuseră ceva mult mai rău. Sau ea se lăsa pradă imaginației? Poate că se simțeau atât de vinovați, încât doreau să adauge ceva.

Oftă, înaintă spre ei și se așeză între Ian Cinci și Callum, pe prima canapea.

-Deci, spuneți-mi, ce ați mai făcut acum?

Se lăsă din nou tăcerea, și privirile le coborâră din nou în pământ. Ea tresări din nou. Era atât de grav încât nici unul dintre ei nu îndrăzne să o spună?

Ian Șase, care nu purta vina, nu avu nici o problemă să pună capăt suspansului:

-L-au aruncat pe Linc pe o corabie care a plecat spre China. Au plătit pe cineva din echipaj să se asigure că nu o să părăsească vasul în nici un port, dacă acostează pe undeva. Astfel, o să facă toată călătoria, care ar putea dura între doi și patru ani, dacă nu chiar mai mult.

Melissa îl privi pe Ian Șase, apoi pe fiecare dintre unchii ei. Nici unul, în afară de Ian Șase, nu o putu privi în ochi. Părea că Ian Șase crezuse ceea ce i se spusese, iar el îi mărturisise, dar ea nu.

-Este o glumă, nu? Vreți doar să mă faceți să cred că a plecat pentru a-l putea uita. Ați aflat că trebuie să plece din oraș din cine știe ce motiv și vă folosiți de asta. Nu-mi vine să cred că mă mințiți astfel!

Se înroșiră toți atât de tare, încât părea că temperatura din încăperi crescuse.

-A fost ideea mea, Meli! Îmi asum toată vina, spuse Jamie, părând foarte amărât.

– A ta, zici? Dar sunteți toți aici, așa că v-ați pus toți de acord și încă nu am aflat finalul poveștii. Încă aștept.

Ian Patru și Neill, care stăteau în stânga și în dreapta lui Johnny pe cealaltă canapea, îl încurajară să continue. În vârstă de 32 de ani, el era cel mai mare dintre cei prezenți și se gândiră că, dacă ea avea să creadă pe cineva, acela ar fi el.

Nu îi plăcea să fie pus în centrul atenției, așa că tonul vocii lui fu puțin posac când continuă:

– Ai avut dreptate într-o privință, Meli. Știi foarte bine că nu te-am minți!

Ea începu să clatine din cap, dar el încă nu terminase ce avea de spus.

– În afară de faptul că l-am îndreptat pe Linc spre un stil de viață pe care altfel nu l-ar fi ales, nu i-am făcut nici un rău. Este o adevărată experiență să navighezi pe mare, după cum a spus Jamie, căruia i-ar plăcea să facă același lucru. Și cum tatăl tău ți-ar fi interzis oricum să te căsătorești cu acest bărbat, te-am ajutat să te obișnuiești cu ideea de a nu-l avea. S-a terminat. Nimeni nu a fost rănit fizic, ceea ce s-ar fi întâmplat în mod normal din cauză că Lincoln ne-a sfidat. Regretăm ce am făcut. Nu ne-am gândit suficient la consecințe și la cât de furios o să fie Linc.

Melissa pur și simplu era amortită. Îl îndepărtaseră de ea de tot. Luaseră cea hotărâre în numele ei, deși nu aveau acest drept.

Capitolul 27

Când Ian Șase le spuse că Melissa se închisese în camera ei și nu mai vorbea cu nimeni, nici măcar cu ducesa, frații MacFearson începură să se certe între ei. Nu de puține ori discuțiile erau foarte aproape să se transforme în confruntări fizice. Charles era cel mai atacat, întrucât nimeni nu-i mai putea suporta sarcasmul când deja spiritele erau încinse. Vina îi făcea pe toți să intre în defensivă.

Ian Unu decise să meargă chiar el să o viziteze pe Megan St. James și să-i explice ceea ce deja se aflase, pentru a nu se îngrijora degeaba din cauza Melissei. Era într-o stare de spirit foarte proastă după ce acea doamnă frumoasă, dar înspăimântătoare îl muștrase fără rețineri.

Cu trecerea anilor, se mai înmuiase, dar în acea săptămână nu mai puteai observa asta. Ian Unu ar fi trebuit să-i trimită lui Lachlan o scrisoare detaliată, dar din cauza stării sale de spirit, îi trimise un bilețel, spunându-i că interveniseră între Lincoln Burnett și Melissa și îi sugera să vină la Londra mai devreme decât plănuise, având în vedere că ea era foarte supărată. Nu îi adresase surorii lui nici un cuvânt. Nu avea nici un chef să-i explice și ei ce făcuseră.

Deoarece se așteptaseră ca Lachlan și Kimberly să ajungă foarte curând, frații hotărâseră să rămână momentan în Londra, ca să înfrunte ceea ce avea să urmeze. Petrecuseră mult timp la reședința familiei St. James, așteptând sau sperând ca Melissa să-și revină din șoc și să le facă scandal înainte de sosirea părinților ei. O meritau. Avea să îi facă și ei bine. Apoi își putea vedea mai departe de sezon, iar Lachlan și Kimberly aveau să își domolească furia la adresa lor.

Ducesa îi toleră în casa ei, iar după câteva zile chiar îi invită la cină, având în vedere că păreau tare dezorientați. Era încă foarte supărată pe ei pentru a-i invita să îi fie oaspeți, dar, ca o adevărată lady, făcu un mic efort și îi primi. La urma urmelor, erau rudele Melissei, deși în acel moment biata fată își dorea să nu fi fost.

În seara aceea luau cina. Aproape terminaseră, când majordomul intră și spuse:

– Un musafir neașteptat, Excelență! Apoi se întoarse spre Ian Șase. Dacă îmi mai amenințați nasul, conașule Ian, o să-mi dau demisia, ceea ce o s-o înfurie foarte tare pe ducesa.

Megan îl privi pe cel mai tânăr membru al familiei MacFearson, care începuse să se înroșească deja, și spuse:

– Da, aș fi extrem de furioasă!

Ian Șase se înroși chiar mai tare, dar nimeni nu observă, deoarece musafirul care fusese anunțat se afla deja în pragul ușii, blocându-l practic din cauza staturii sale, și atrase atenția tuturor. Se așternu tăcerea. Șocul avea adesea acest efect.

Megan era cel mai puțin afectată. Se ridică de la masă și îi întinse cordial mâna lui Lincoln Burnett.

– Te-ai întors? Cumva, nu mă surprinde deloc. Dar sper că vei evita... să-mi deranjezi mobila cât timp te vei afla aici.

Era un ordin, nu o rugămințe. Nu avea să permită nici o bătaie în casa ei.

Lincoln îi răspunse:

– Desigur, Excelență!

– Foarte bine, atunci te las să îți rezolvi problemele, spuse ea și, făcându-i semn majordomului, care sperase să asiste la scenă și care, dezamăgit că nu avea să o facă, își lăsă oaspeții să-și rezolve numeroasele divergențe.

Linieștea nu fu tulburată, poate pentru că Lincoln era complet inexpressiv, nelăsându-i să citească furia pe chipul lui. Părea în formă, pregătit, dar putea fi un lucru înșelător.

William fu primul care întrerupse acea atmosferă apăsătoare, spunând:

– Oh, Linc, nu-mi vine să cred că am ajuns să mă bucur că te văd!

– Să mă ierți, dar mă cam îndoiesc de asta, replică Lincoln încet.

William chicoti.

– Ți-am spus asta pentru că nici mie nu-mi vine a crede.

Callum nu era deloc amuzat, dar adăugă:

– De fapt, aș spune că suntem ușurați că greșeala pe care am făcut-o a fost cumva îndreptată. Deci, din acest motiv, ne bucurăm să te vedem. Nu are legătură cu nimic altceva.

Lincoln acceptă explicația încuviințând din cap.

– Am o mătușă și o verișoară care depind de mine. V-ați deranjat măcar să le informați că ați aranjat astfel încât să nu le mai fiu în preajmă vreo câțiva ani? Sau aveți de gând să le lăsați să se îngrijoreze la nesfârșit din cauza „dispariției” mele?

Ian Unu răspunse:

– Le-am trimis un bilet și le-am spus că, din cauza unei decizii greșite a câtorva oameni, ai fost trimis în China pentru câțiva ani. Încă nu au aflat asta?

– M-am întors în urmă cu câteva ore. Voiam să știu dacă trebuie să mă descurc cu autoritățile în cazul în care au raportat absența mea.

Ian Unu încuviință.

– Poate că nu au dat crezare biletului și au anunțat magistrații. Vrei să spui că ai prefera să nu ai de-a face cu autoritățile în această privință?

– Este o problemă personală și așa vreau să rămână, răspunse Lincoln.

Cunoscându-l, și ei se gândiseră la asta, mai ales că nu le trecuse prin cap că urmau să răspundă în fața legii. Modul în care el le răspundea, calmul de care dădea dovadă îi făcu pe toți să se îngrijoreze.

– Nu ți-a plăcut deloc pe mare? Întrebă Jamie cu o curiozitate sinceră.

– Vorbește serios? Întrebă Lincoln retoric.

– Da, răspunse Adam. A fost ideea lui, deoarece este pasionat de navigație.

– Atunci s-ar fi putut îmbarca el pe corabia aia, răspunse Lincoln rece.

– Îmi doresc să o fi făcut, bolborosi Jamie.

– Cum ai știut că ne vei găsi aici... sau poate ai venit să o vezi pe Meli? Întrebă Johnny.

– Mi-am dat cuvântul că o să stau departe de Melissa până la sosirea tatălui ei. Credeți sau nu, intenționez să mă țin de cuvânt.

– Dacă am fi fost informați despre intenția ta, nu am mai fi purtat această conversație, spuse Malcom, aruncându-i o privire încruntată lui Ian Unu.

Ian Unu îi explică lui Lincoln:

— Melissa mi-a spus asta. Dacă am crezut-o sau nu, acum nu mai contează. Mi-e teamă însă că nu le-am spus la timp fraților mei.

— Ceea ce aruncă vina asupra tuturor, rosti Lincoln pe același ton. Oricum ar fi, pentru a vă răspunde la întrebare, am mers prima dată la hotelul unde v-ați cazat. Am avut nevoie de mai puțin de o oră să vă găsesc numele în registru. Am avut presentimentul că o să vă găsesc aici. Presupun că nu i-ați spus Melissei despre călătoria în care m-ați trimis.

— Ba nu, i-am spus, zise Ian Patru. De atunci, s-a închis în camera ei.

Lincoln clătină din cap, plin de dezgust, fiind primul semn de emoție pe care îl afișă.

— Când e nevoie să îi spuneți anumite lucruri nu o faceți, dar când nu trebuie... În familia voastră, prostia nu are limite?

În mod normal, familia MacFearson nu ar fi acceptat o astfel de insultă. În mod normal, ar fi fost deja în picioare, împărțind pumni imediat. Acum însă nici unul dintre ei nu se mișcă, poate pentru că deja își spusese asta unii altora în ultimele zile.

— Sincer, mi-ar face plăcere să-i spun că, într-un fel, ai reușit să-ți scurtezi călătoria, spuse Johnny. Apropo, cum ai făcut asta? Au trecut numai cinci zile.

— M-au lăsat pe țărmul Franței. M-aș fi întors mai devreme, dar mi-a trebuit o zi să găsesc un port și o corabie care să plece spre Londra imediat.

— Dar cum ai reușit să-i convingi să te lase să cobori?

— Norocul meu a fost că ați ales o corabie condusă de un fost coleg de școală. Mă întâlnisem cu el cu câteva zile înainte și aflasem că o să plece pe mare. Fusesse destul de enervat de faptul că unul dintre oamenii lui adusese un nou membru în echipaj fără să-i ceară permisiunea. Aproape că l-a aruncat pe individ în mare.

— Tot nu îți putem permite să o curtezi pe nepoata noastră, dar, dacă vrei, suntem gata să te lăsăm să-ți iei revanșa, spuse Adam.

Lincoln îi surprinse spunând:

— Nu vreau nici una, nici alta.

— Atunci ce cauți aici? întrebă Ian Patru precaut.

— Mi-am petrecut ore bune pe acea corabie fără să am altceva de făcut decât să-mi reconsider opțiunile. Una dintre ele este să discut cu părinții viitoarei mele soții. Să tratez cu restul familiei

Johanna Lindsey

ei nu se numără printre opțiunile mele. Voi, cei din familia MacFearson, trebuie să înțelegeți acest lucru. Așa că aveți aici adresa, spuse Lincoln, aruncându-le un bilet pe masă. Să fiți toți acolo mâine-dimineață la ora 9 acolo. Vreau să scap de voi!

Capitolul 28

Curiozitatea îi determinase pe frații MacFearson să ajungă mai devreme la adresa indicată. Numele locului poate că le-ar fi dat un indiciu – sau nu – despre ce avea Lincoln de gând, dar acesta nu fusese menționat, dându-li-se numai adresa. Era o sală de sport, în centrul căreia se afla un ring de lupte, înconjurat de tribune, pentru a primi cât mai mulți spectatori. Existau, de asemenea, o sală pentru antrenamente cu echipament adecvat și o încăpere pentru scrimă. În spate, se afla o zonă pentru arcași.

Ajunseră mult prea devreme, la 8 dimineața, cu mult înaintea lui Lincoln și chiar cu câteva minute înaintea proprietarului. Acesta îi informă, pe un ton morocănos, că nu puteau intra dacă nu voiau să închirieze o sală. Părea foarte rentabilă între ora 8 și ora prânzului, căci era închiriată de domni din înalta societate care doreau să se antreneze în privat, și numai apoi era deschisă publicului larg până la sfârșitul zilei.

Bănuiră că Lincoln plănuise să închirieze locul așa că, în loc să-l aștepte afară, plătiră taxa. Credeau, de asemenea, că o luase razna din nou. Faptul că îi invitasă, ba, mai mult, insistase să vină într-un astfel de loc nu îi făcea decât să creadă că voia să se bată din nou cu ei. Începuseră chiar să se relaxeze. Era mult mai ușor să aibă de-a face cu Lincoln cel nebun decât cu cel liniștit, care apăruse cu o seară în urmă. Ar fi trebuit să facă spume la gură. Ar fi trebuit să urle la ei. Nu era normal să îi trateze cu atâta pasivitate. Cel puțin, în cazul lui.

Totuși, avură timp să discute despre așteptările lor și despre cum aveau să rezolve situația. Frații se așezară pe gradene – unii se puseră astfel încât să-i poată privi pe ceilalți, iar alții se întinseseră pe bănci, profitând de faptul că locul era foarte spațios. Ian Șase chiar avu timp să aștească. Nu era obișnuit să se trezească atât de devreme, căci, de când ajunsese la Londra, urma programul nocturn al sezonului londonez.

– Ar trebui să refuzăm să ne batem cu el, spuse William, deschizând discuția.

– Am mai încercat asta. Nu a funcționat.

– Atunci era doar un copil. Poate că acum este mai rezonabil.

– El? zise cu dispreț.

– Nu vreau să îl rănesc. Mă simt suficient de prost că l-am trimis pe vas.

– Atunci, ce ar trebui să facem când o să înceapă să ne lovească? Dacă nu ai observat, nu mai este un băiețuș. Nu am de gând să o pățesc încercând să îl feresc pe el.

– Crezi că, dacă a ales locul acesta, are altceva în gând?

Vreo șapte răspunseră în cor „nu”, dar Ian Trei sugeră:

– Poate că se pricepe foarte bine la scrimă și a bănuț că nici unul dintre noi nu are habar.

– Este nebunesc și protestesc din partea lui să creadă că ne poate doborî pe toți, având în vedere avantajul nostru numeric, răspunse Charles.

– Linc nu este prost, sări Dougall în apărarea fostului său prieten.

– Exact, iar oamenii nebuni nu se gândesc la avantaje, spuse Ian Trei.

– Este nebun și disperat, sublinie Malcom. V-ați gândit că o dorește atât de mult pe Meli încât este capabil de orice?

Charles bombăni:

– Nu o cunoaște atât de bine încât să o vrea cu atâta ardoare.

– Ce importanță are de când o cunoaște? întrebă Callum. Malcom nu a spus că o iubește, ci o dorește. Eu, personal, nu mi-am pus nici odată o astfel de întrebare. Aș ști imediat dacă ar fi așa.

Câțiva chicotiră înainte ca Malcom să adauge:

– Da, dar este mai mult decât atât când îți dorești să iei o femeie de soție, așa cum o vrea el pe Meli. Dacă era doar atras de ea, nu am fi avut această problemă acum. Ea i-ar fi spus să dispară, și cu asta, basta.

– Mi-aș fi dorit ca asta să fi fost tot, spuse Ian Doi. Așa aș fi avut un motiv bun să-i crăp capul.

– Și acum nu vrei?

– Nu, pentru că acum nu a făcut nimic pentru care să merite asta. Din păcate, până acum a făcut totul cum se cuvine. Să se asigure că Meli știe ce se întâmplă a fost o decizie bună.

– Am evitat să ne luptăm cu el, dar probabil a fost o greșeală, spuse George. I-am dat impresia că nu vorbim serios.

– Îl cunosc pe Linc, spuse Dougall. El își dorește să discute numai cu tatăl ei, nu cu noi toți.

– Dar oare o să-l asculte pe Lachlan? întrebă Ian Cinci. Cred că o să încerce să o caute pe Meli chiar dacă tatăl ei nu o să fie de acord cu asta.

– Să faci presupuneri nu este chiar productiv, interveni Adam. Până când nu se întâmplă cu adevărat...

Adam fu redus la tăcere, căci inamicul lor intră pe ușă. Lincoln deja își dăduse haina jos și o ținea pe umăr, prinsă într-un deget, în timp ce pe cealaltă o băgase în buzunar. Îi privi nonșalant, cu siguranță, nu ca un bărbat care se pregătise pentru o luptă.

Când se îndreaptă spre tribuna unde se adunaseră toți, Johnny fu primul care îl întrebă:

– Deci, care e treaba, Linc? Nu poți să te gândești să te bați cu noi toți.

– Nu pot?

– Te bați pentru ea?

– Corect, spuse Lincoln.

– Cu noi toți? vru Ian Cinci să clarifice.

– Da, dar este o stratagemă, răspunse Lincoln. O să ne luptăm în ring, însă acolo o să fim doar doi. Alegeți-vă rândul, în ce ordine vreți să intrați. Singurul moment în care altcineva o să intre în ring o să fie pentru a-l căra pe cel învins, dacă o să fie nevoie. Și vreau să vă dați cuvântul. Unul câte unul. Nu aveți nici o scuză să săriți toți asupra inamicului, deoarece acum nu mai este nici o diferență de vârstă sau de greutate, ca atunci când eram copii. Ar fi un semn de lașitate din partea voastră.

– Lasă-mă să înțeleg, spuse William. Ești dispus să te lupți cu noi toți, pe rând? Nu vrei o pauză pentru a te reface?

– Nu am nevoie.

Toți pufniră în râs. Ian Unu replică:

– Îți dai seama cât de nebunesc este ce propui, Linc? Nu o să rezisti prea mult. Așa că nu înțeleg care este rostul.

– Ideea este că, dacă o să pierdeți, o să mă lăsați în pace. Sunt gata să plătesc pentru ea cu sângele meu.

– Oricum o să plecăm acasă îndată ce apare MacGregor, sublinie Johnny.

– Acum nu este aici, așa că nu e suficient de curând pentru mine, răspunse Lincoln. Și, în plus, nu mă refeream la viitorul apropiat, ci pentru totdeauna. Nu vreau să vă mai văd vreodată, în nici o circumstanță, niciodată.

– Este o așteptare deloc realistă pentru un bărbat care vrea să se însoare cu una dintre rudele noastre.

– Ba deloc. Eu trăiesc în Anglia. Voi locuiți în Scoția. O să trăim astfel toți fericiți până la adânci bătrâneți.

Când ajunsese Lincoln, Ian Șase abia se trezise din somn, dar acum se dezmeticise:

– Ar fi perfect pentru noi dacă ai renunța la Meli.

– Nu renunț.

– Nici nu am crezut asta, continuă tânărul Ian Șase. Dar ceea ce nu ai aflat încă sau poate pur și simplu nu ai luat în considerare este cât de apropiată e Meli de familia ei. Iar dacă improbabilul o să se întâmple și o să te însori cu ea, nu o s-o poți ține departe de rude prea mult timp. Și nu pentru că ele nu vor accepta asta, ci pentru că nici ea nu o să vrea.

– Nu am spus că o s-o țin departe de părinții ei, răspunse Lincoln. În schimb, voi, frații MacFearson, nu o să fiți niciodată bine-veniți în casa mea.

– Destul cu vorba, spuse Charles enervat. Hai să-l obligăm pe individ și cu asta, basta. Începe tu, Ian Doi, ca să terminăm toată târășenia asta înainte să iasă rău.

Lincoln zâmbi și urcă în ring. Zâmbetul lui îi enervă pe câțiva. Fusesse o strategie bună să-l trimită primul în ring pe cel mai bun dintre ei. Chiar și Lincoln știa că el era cel mai priceput. Ar fi trebuit să-i zdruncine puțin încrederea, dar, dacă o făcuse, nu lăsase să se vadă.

Erau față în față în ring. Nu era nimeni care să dea startul sau care să pună capăt meciului. Ian Doi era cunoscut pentru loviturile lui iuți, brutale, care ar fi doborât pe oricine în câteva secunde. Lincoln nu-i dădu ocazia să-i aplice vreuna. Doar câțiva dintre ei putură vedea lovitura în gât pe care o primi Ian Doi și care îl puse la pământ – atât de rapidă fusese.

– Următorul, spuse Lincoln.

Johnny era suficient de furios pentru a merge în ring, în timp ce alt frate îl scotea pe Ian Doi.

– Deci, vrei să joci murdar?

Lincoln zâmbi răutăcios.

- Există vreo altă posibilitate când vine vorba despre voi?
- O să te punem la punct imediat, spuse Johnny bombănind.
- O să vedem. Acum ai de gând să te bați cu mine ori să mă plictisești de moarte?

Johnny ridică pumnii, dar lovitura veni într-un arc larg și îl nimeri în ureche. Durerea fu îngrozitoare și îl puse în genunchi. Se ținu pe picioare numai cât să coboare din ring înainte de a primi o altă lovitură.

Următorul care urcă în ring fu Ian Cinci. Era de aceeași vârstă cu Lincoln și cu doar câțiva centimetri mai înalt. Pregătit și fără să spună nimic, intră imediat în ofensivă. Îl lovi pe Lincoln în maxilar, ceea ce-l făcu să se poticnească înapoi. Lovitura îi oferî un avantaj, dar îl pierdu când Lincoln se aruncă spre el cu capul înainte, țintind spre abdomen, apoi îl aruncă peste umăr. Ian Cinci căzu cu putere și, amețit, nu văzu venind lovitura care îl puse de tot la pământ.

Urmă George. Avea 33 de ani și era puțin cam gras, și asta din cauza proaspetei lui soții care îl răsfăța cu mâncăruri în exces. Asta accentua statura lui masivă, care îl făcea să pară greu de pus la pământ. Așa că Lincoln se îndreptă spre zona pe care George o neglija-se în ultima vreme, abdomenul. Trebui însă să lovească de câteva ori pentru a atinge punctul mai puțin previzibil, unde putea să îi provoace mai multă durere. Funcționează. Aplecându-se în față, cu respirația tăiată, George se afla acum la mila lui. Lincoln nu se mai obosi să-i dea lovitura de grație, ci doar făcu semn să vină cineva să îl ducă în tribună.

Dougall îi surprinse pe toți când se îndreptă spre ring. Neill încercă să-l oprească, dar Dougall îl împinse la o parte. Mulți dintre ei părură îngrijorați. De la ei pornise totul, de la cei doi prieteni care fuseseră foarte apropiați. Pentru o clipă, Lincoln avu o privire de nepătruns, dar apoi zâmbi, însă era greu de spus dacă i se părea ceva amuzant.

- Deci crezi că acum poți lovi mai bine, Dougi?

Simți cum i se aprind obraji, dar își pierdu repede cunoștința. Lovitura fusese incredibil de rapidă. Dougall o văzuse, dar nu avuse-se timp să reacționeze.

- Dacă nu i-am spart nasul nu e pentru că n-am încercat, spuse Lincoln, privindu-l fix pe William, care fusese acolo, la iaz. Și, te rog să-i spui, când se trezește, că de data *asta* a fost intenționat, adăugă el.

Remarca îi enervă pe frați. Ba chiar începură să se certe, neștiind cine să fie următorul în ring, căci fiecare își dorea să-l pună la pământ pe Lincoln, în acel moment uitând orice fel de vină.

De obicei, furia îi făcea pe unii bărbați neglijenți. De regulă, era o tactică bună să îl enervezi la culme pe adversar, până la limita absurdului. Dar nu fu cazul în această situație. Un membru al familiei MacFearson furios era un bărbat care ignora durerea, așa cum avea Lincoln să afle în următoarele patru runde. Pentru că nu reușise să le dea o lovitură decisivă de la început sau măcar să îi slăbească, începu să încaseze și el lovituri serioase.

Dar și Lincoln era obișnuit cu durerea. Se autodisciplinase atât de bine, încât se putea convinge să nu simtă. Și totuși, loviturile primite îi slăbeau puterile, dar nu-i întunecau judecata, ci mai degrabă îl oboseau fizic. Ironia era că, așa cum se întâmplase cu ani în urmă, ei încă erau prea mulți. Învingese nouă dintre ei, dar mai rămăsese șapte. El abia reușea să-și mai ridice pumnii, iar încrederea că îi puneia răpune pe toți îl cam părăsise.

Încă nu se confruntase cu Ian Unu, care se părea că avea să rămână ultimul. Când venea vorba de bătaie, cel mai mare dintre frații MacFearson nu avea nici o reținere. Nu îl respectau doar datorită vârstei. Nu era la fel de rapid ca Ian Doi, dar se știa că lovitura lui este de două ori mai puternică datorită staturii lui.

Următorul fu Charles, guralivul, cel la care toți se așteptau să fie pus la pământ imediat. Chiar și frații lui aveau dorința asta uneori – de fapt, destul de des. Dar Charles avu noroc. Îi dădu lui Lincoln un pumn în ochiul stâng, care era deja pe jumătate închis din cauza umflăturii provocate de o altă lovitură încasată în același loc. Pe moment îl ameți, dându-i lui Charles ocazia să-i mai dea două lovituri puternice, una în abdomen, alta în maxilar. Lincoln își reveni repede, îl prinse pe Charles de perciuni și îi lovi capul de genunchi. Mișcarea nu îi sparse buza, dar îl puse la pământ.

După ultima repriză, Lincoln avu nevoie de câteva minute – sau mai multe – pentru a-și limpezi gândurile, dar chiar el spusese că nu se permiteau pauze. Deși era gata să continue până când nu mai putea sta în picioare, furia pe care o stârnise începea să se domolească, iar atunci când Jamie urcă reticent în ring, Ian Unul îl opri.

– Linc, dacă și tu ești de acord, eu cred că este suficient, spuse cel mai mare dintre ei. Ai mers departe, mult mai departe decât s-ar fi așteptat oricare dintre noi. Nu râde nici unul acum. Dar este

suficient. Nu are rost să continuăm, având în vedere că e limpede că nu vei putea încheia lupta. Fii rațional măcar de data asta și acceptă-ți înfrângerea.

- Înfrângerea? Nu, nu o accept până când nu mă văd înfrânt. Dar, recunosc, poate că nu a fost o idee atât de bună și, da, este suficient. Pot măcar să sper că toți cei care au fost înfrânți vor pleca acasă acum?

Ian Unu chicoti.

- Acum cam întinzi coarda, având în vedere că nu ai câștigat. Înainte să te răzgândești, amintește-ți că ți s-a spus că o să plecăm imediat ce ajunge aici MacGregor. Poate chiar astăzi. Este pe drum.

Capitolul 29

Melissa era încă prea furioasă pentru a se simți ușurată. Megan îi dăduse vestea că Lincoln se întorsese în Londra cu o seară în urmă. Dacă i-ar fi spus-o unul dintre unchii ei, nu ar fi crezut. Ducea însă nu avea cum să o mintă. Lincoln se întorsese. Ultimele cinci zile puteau fi date uitării. Dar nu avea să facă asta.

Șocul durase numai câteva zile. După șoc, se instalase o furie atât de puternică, încât nu voia să vorbească cu nimeni de teamă să nu-și iasă din fire. Din dorința de a nu fi nevoită să-și testeze voința de a se abține să spună ceva ce putea regreta ulterior, se închisese în siguranță în camera ei, vorbind doar cu servitoarea care îi aducea mâncarea în fiecare zi.

Nici nu se gândea să își continue sezonul. Nici nu voia să se gândească la ideea de a se mărita cu altcineva, când ea îl voia numai pe Lincoln... Ei bine, poate peste câțiva ani, nu acum.

Se hotărâse, în sfârșit, să meargă acasă, ba, mai mult, își făcuse deja bagajele când Megan veni să-i spună că Lincoln se întorsese. Își pierduse orice speranță – încă un motiv care o mânia. De obicei, era optimistă și vedea partea plină a paharului de fiecare dată. De data asta, nu fusese la fel.

Însă Lincoln se întorsese. Iar pe ea o îngrijora din nou confruntarea cu tatăl ei în ceea ce privea relația cu Lincoln – asta, dacă o mai dorea după tot ce încercase familia ei să-i facă. Dacă se răzgândea, nu putea să-l condamne pentru asta. Încă un motiv să fie furioasă. Nu avea nici o idee încotro se îndrepta relația lor și nici nu avea să afle până când nu-l vedea din nou.

Trebuia să încerce să afle. Spusese că nu avea să-l întâlnească până ce nu ajungea tatăl ei, dar asta fusese înainte ca unchii ei să comită un act atât de barbar.

În timp ce cobora să ia prânzul, se gândea dacă ar fi fost bine să meargă să le viziteze pe doamnele din familia Burnett. Când îl văzu pe Ian Șase intrând pe ușa din față, aproape că făcu cale întoarsă.

El o observă și se apropie de capătul scărilor să o aștepte. Îl privi cu răceală și continuă să coboare și să se îndrepte spre salonul unde urma să ia prânzul.

El nu observă sau poate că doar decise să-i ignore gestul. O urmă, remarcând pe un ton vesel:

– Tot nu vrei să vorbești cu noi?

– Nu, răspunse ea în timp ce se așeza și îi făcea semn servitorului care aștepta să îi aducă mâncarea.

– S-a sfârșit cu bine, căci Linc a reușit să coboare de pe corabie înainte să ajungă prea departe, îi aminti Ian în timp ce se așeză pe scaunul de lângă ea.

– Norocul vostru, bombăni ea.

– De ce? Dacă tot nu vorbești cu noi, mi se pare că oricum nu mai contează.

– Pentru că, dacă nu s-ar fi întors, nu aş mai fi vorbit cu voi niciodată.

– Ah! Îi zâmbi. Dacă pui astfel problema, atunci îţi înţeleg mai bine punctul de vedere. Dacă te consolează cu ceva, s-a răzbunat pe unii dintre noi. Deşi, dacă nu vorbești cu mine, presupun că nu vrei să afli.

Îl ignoră. Oricum îi vorbise prea mult. Dacă, pe lângă unchi, nu i-ar fi fost prieten, probabil nu i-ar fi adresat nici un cuvânt.

– Dai dovadă de o voinţă de fier, Meli, comentă el vesel după câteva momente de tăcere. Nu am mai văzut așa ceva.

– Oh, taci și spune-mi!

El râse, apoi îi răspunse:

– Ești un munte de contradicții azi, domnișoară. Astăzi, dimineața devreme, noi toți ne-am întâlnit cu Linc la o sală de sport – la cererea lui, să îți minte asta –, unde a început să se bată cu mai bine de jumătate dintre noi.

– Cât de rău este rănit?

Ian își dădu ochii peste cap auzind ce o preocupa.

– Ar trebui să întrebi cât de rău au fost rănite rudele tale.

– Având în vedere șansele de 16 la 1, nu cred că este cazul. Cât de rău este rănit? repetă ea.

Ian pufni.

– Aproape deloc, ceea ce nu este valabil pentru unii dintre noi.

Melissa spuse mirată:

– Tu pari teafăr și destul de amuzat. Să înțeleg că nu te-ai aflat în jumătatea care a pățit-o?

– Nu chiar. Din fericire, a renunțat la ideea de a ne pune jos pe toți înainte să-mi vină rândul.

– Să-ți vină rândul? Se încruntă. Deci, nu a fost el împotriva tuturor?

– Nu.

– De ce nu ai început așa? îl certă ea. M-ai lăsat să-mi imaginez că s-a repetat ceea ce s-a întâmplat în urmă cu mulți ani.

– Ba deloc, recunosc el. Intențiile lui au fost în continuare nebu-nești, să se lupte cu noi, unul după altul, fără nici o pauză. Dacă ar fi sugerat să se bată cu unul pe zi, atunci ar fi fost rezonabil.

– Ați fi fost de acord cu asta?

Se gândi o clipă, apoi îi răspunse:

– De ce nu? În 16 confruntări, măcar unul dintre noi ar fi fost mai norocos. Nu că ar fi contat. El ne-a chemat și ne-a dovedit că este la fel de nebun ca întotdeauna.

– Prostii! Mi se pare chiar un mod onorabil de a face asta, dacă era în căutarea răzbunării. Măcar nu v-a luat prin surprindere. Deși nu se aștepta să câștige, și-a impus punctul de vedere.

– Oh, de fapt aici este problema, că se aștepta să câștige. Și, ca să fiu mai exact, trebuie să-ți mărturisesc că el susține că nu a avut legătură cu răzbunarea și nu voia să-și ia revanșa după întâmplarea cu corabia.

– Atunci?

– A fost pentru tine, spuse pe un ton zeflemitor. Sau mai degrabă pentru a ne convinge să renunțăm, ca să te poată curta în continuare fără implicarea noastră.

Ea îi ignoră tonul și îi zâmbi larg.

– Serios?

– Nici vorbă! Nici unul dintre noi nu a crezut asta, Meli! Ba chiar i-am spus că o să plecăm acasă îndată ce o să sosească tatăl tău, indiferent de situație. În aceste condiții, nu era necesar să ne luptăm, cu excepția situației în care își dorea să ne facă să suferim măcar puțin pentru ceea ce i-am făcut.

– Nu cred, dacă privești lucrurile din perspectiva asta. El nu vede o singură persoană, ci 16 bărbați care stau în calea a ceea ce își dorește. Încă trebuie să rezolve situația cu tata, ceea ce este suficient de descurajator. Însă nu există doar tata, ci și alți 16 care i-au făcut

lucruri inimaginabile, precum imbarcarea pe o corabie spre China. Da, e mai bine să crezi că voia să scape de tine și de frații tăi, decât că își dorea să se răzbune.

Ian se încruntă, dar acceptă:

– Din perspectiva asta, este posibil ca el să fi spus adevărul.

Ea dădu din cap cu impertinență.

– Pe cine a învins?

Unchiul îi enumeră. Melissa păru surprinsă să audă numele unora dintre ei.

– Ian Doi?

– Da, dintr-o lovitură.

Se miră și mai tare.

– Serios?

– N-ar trebui să te surprindă. Asta a fost strategia lui, gândește-te, singurul lucru care l-ar fi ajutat ar fi fost să ne doboare unul câte unul, înainte de a fi el însuși prea slăbit. Dacă am fi fost mai puțini, ar fi luptat până la sfârșit, fără îndoială. Dar pur și simplu nu mai avea energie pentru ceilalți șapte.

– A dovedit că este o persoană rațională, retrăgându-se când și-a dat seama că nu poate câștiga, rosti ea triumfătoare.

Ian râse.

– Nu am zis niciodată că nu are momentele lui de om rațional.

– Ba da! Eu ți-am spus că nu mai este același din copilărie. Recunoaște că încerci să vezi în el lucruri care acum nu mai există!

– Singurul lucru pe care îl recunosc este că mi-a făcut plăcere să-l văd astăzi în acțiune. A devenit un luptător demn de temut. Din păcate, este încă o bilă neagră pentru el.

– De ce?

– Deoarece acum nu se mai pune problema că te-ar putea răni dacă și-ar ieși din fire. Astăzi, ne-a arătat că te-ar putea omorî cu ușurință doar cu un pumn.

Se ridică furioasă și îi aruncă în drum spre ieșire:

– Dacă, dacă și iar dacă! Refuz să-mi trăiesc viața astfel, Ian! Spune-le asta și fraților tăi!

Capitolul 30

Kimberly era supărată pe el. De fapt, era furibundă. Lachlan încercase să o liniștească, dar fără să reușească. Asta nu îl surprinse. Când își făcea griji pentru Melissa, devenea irațională, mai ales că era foarte îngrijorată după ce primise biletul lui Ian.

Ea își dorise să plece imediat spre Londra pentru a afla ce se petrecea. El deja își organizase afacerile pentru a putea face călătoria în următoarea săptămână, programând toate activitățile în acele zile, inclusiv câteva întâlniri importante. Nu ar fi putut pleca mai devreme de sfârșitul săptămânii. Pentru soția lui, nu era destul de repede și tocmai de aceea era supărată pe el.

Voise chiar să plece fără el. El se opusese cu îndârjire, iar asta nu reușise decât să o enfurie și mai tare. Spre deosebire de ea, el nu era atât de îngrijorat din cauza biletului lui Ian. Trebuia să fie ceva prostesc, ceva ce se întâmplase și acasă, când îi alungaseră pe primii pretendenți ai Melissei. Lincoln Burnett nu era ca ei. Îl cunoscuse, îl plăcuse. Știa că frații lui Kimberly exagerau de cele mai multe ori. Orice le-ar fi displicut la Lincoln Burnett putea fi rezolvat, era sigur de asta.

Nici Kimberly nu era preocupată din cauza asta. O îngrijora faptul că Melissa era supărată. Acesta fusese cuvântul care îi declanșase starea de nervozitate. Furia față de el nici nu se compara cu furia pe care o simțea față de frații ei. Lăsaseră ca instinctele lor protectoare să le scape de sub control. Nu ar fi trebuit să meargă toți la Londra. Numai Ian șase trebuia să o însoțească pe Melissa. De data aceasta, îi supăraseră copila. Orice s-ar fi întâmplat, ei nu ar fi trebuit să acționeze, iar ea avea să se asigure că nu aveau să mai facă asta vreodată.

Spusese toate aceste lucruri înainte să înceteze să-i vorbească lui Lachlan. Fusese o călătorie spre sud inconfortabilă. Din când în când, el ofta. Ea îl ignora. De obicei, îl amuza să o vadă pe Kimber a lui atât de tăfnoasă, de afectată, de exagerată. Însă nu îi plăcea când ea se supăra pe el din cauza unei situații iscate de frații ei. Din

nefericire, fusese ceva destul de frecvent în ultimii ani. Din acest motiv, nici el nu era foarte încântat de ei în acel moment.

Adesea, își dorise ca tatăl lui Kimberly să nu-și fi adăpostit toți bastarzii sub același acoperiș. Separat, n-ar fi auzit de ei atât de des. Însă împreună erau ca un ghimpe în coastă.

Încăpățânarea lui Kimberly nu dispăru nici măcar când, spre după-amiază, ajunseră în Londra. Totuși, dădea semne de nerăbdare cu cât se apropiau mai mult de reședința familiei St. James.

În mod ironic, când ajunseră, se auzeau râsete – foarte multe –, inclusiv râsul Melisei, pe care îl recunoscuse cu ușurință. Auzindu-l, Lachlan o privi pe Kimberly de parcă i-ar fi reproșat că nu îi dăduse ascultare, deși avusese dreptate. Ea pufni și se îndreptă spre salon, de unde se părea că se auzeau râsetele.

Ducele și ducesa erau acolo, împreună cu fiul lor, Justin, Melissa și fratele mai mic al lui Kimberly, Ian Șase. Devlin St. James le povestea întâmplările amuzante din timpul lungii lui călătorii prin Europa. Se părea că nici el nu ajunsese cu mult timp înainte acasă.

Melissa strigă de bucurie când își văzu părinții în prag și alergă spre ei să-i sărute și să-i îmbrățișeze. Ian Șase căuta cea mai apropiată ieșire, dar ei o blocau. Numai Lachlan observă dorința lui evidentă de a dispărea și se întrebă de ce.

Se salutară. Megan spuse către soțul ei:

– Ce sincronizare perfectă! Mă gândeam că trebuie să te implici în drama care s-a dovedit a fi curțarea Melisei, dar acum, că au sosit părinții ei, nu mai e nevoie.

El o privi mirat.

– De ce aș face asta?

– Deoarece este o treabă foarte încurcată. Pretendentul ei, Lord Cambury, este depășit numeric de unchiul ei, iar eu știu cât de mult îți place să-i aperi pe cei în dezavantaj.

– Aș fi putut jura că pețirea ei o să fie o treabă ușoară.

Ducesa tresări.

– A fost. Dar cum era să știu că toți cei 16 unchi ai ei vor veni în oraș și îmi vor zădărnici toate eforturile?

În timp ce Megan îl pune pe Devlin la curent cu ceea ce se întâmplase în absența lui, Kimberly își luă fiica deoparte și o întrebă șoptit:

– Nu mai ești supărată?

– Ba sunt, spuse Melissa cu un zâmbet contradictoriu.

Având în vedere zâmbetul, precum și râsul care se auzise când intraseră, Kimberly nu putea fi învinuită că se gândise la asta:

– Atunci nu este nimic grav?

– Ba este.

Mirarea lui Kimberly se transformă în confuzie.

– Așadar, ai luat doar o pauză de la starea de tristețe?

– Nu, doar am așteptat ca voi să veniți mai devreme și m-am gândit că, odată ce o să fiți aici, totul o să se rezolve.

Kimberly își dădu ochii peste cap.

– Mă bucur că ești atât de încrezătoare, Meli. Mi-ar fi prins și mie bine ceva încredere săptămâna asta. Acum, spune-mi despre ce este vorba! În bilet, Ian spunea că ești supărată, iar el și ceilalți frați ai mei se fac vinovați de asta.

– Frații tăi au fost tare ocupați. Ian Șase a aflat că ei toți îl cunoșteau personal pe Lincoln al meu, deși trecuseră nouăsprezece ani de când îl văzuseră ultima dată. El le-a spus celorlalți, iar ei au venit în oraș, plini de prejudecăți. Nu i-au dat lui Lincoln nici o șansă să le arate că nu mai este băiatul de altădată.

– Ce au împotriva lui?

– Ei cred că este nebun sau, mai precis, că se poate pierde cu firea. Pentru ei, nu are importanță că el pare perfect sănătos. Consideră că, dacă Lincoln se enervează, își pierde din nou cumpătul. Iar dacă face asta, poate răni pe oricine îi iese în cale, inclusiv pe mine. Iar acum, după ce l-au văzut luptându-se și și-au dat seama cât de priceput este, și-au schimbat părerea și spun că, dacă ar lua-o razna, m-ar putea omorî.

Kimberly se înspăimântă.

– Ce a dus la toate aceste scenarii?

– Lucrul acela care s-a întâmplat în urmă cu nouăsprezece ani. Am auzit ambele variante și mi-am dat seama cum s-a ajuns aici. Tu și tata ar trebui să-l ascultați pe Lincoln. Sunt convinsă că și frații tăi abia așteaptă să-și expună versiunea.

– Ei cred că este nebun de-a binelea? întrebă Kimberly. Sau cred că pare nebun?

– Dacă îi lași pe ei să spună, probabil îl consideră de-a binelea, răspunse Melissa dezgustată.

– Cred că prefer să te ascult pe tine.

– Acum, ca să fiu sinceră, eu nu pot fi imparțială. Am auzit tot și încă vreau să mă mărit cu Lincoln. Dar, ca să îți dau un indiciu,

fratele tău Dougi a fost pe atunci cel mai bun prieten al lui Lincoln, singurul lui prieten. Tatăl lui a murit, mama lui s-a închis în sine din această cauză, așa că Dougi a fost singura companie a lui Lincoln. Dar totul s-a terminat când tachinarea dintre ei a degenerat. Dougi a interpretat totul greșit și a început o bătaie pe care au încheiat-o câțiva dintre frații tăi.

— Hm! Tipic lor!

— Exact! Și l-au bătut destul de rău pe Lincoln. Acesta ar fi trebuit să fie finalul. Cel puțin, pentru ei. Probabil că ar fi fost și pentru Lincoln, dar ei nu i-au permis să-și rezolve problemele cu Dougi. Din acest motiv, situația a degenerat, deoarece, în mintea lui, Dougi era tot ce avea.

— Cum a degenerat?

— S-au bătut de mai multe ori, iar Lincoln nu s-a dat în lături să se lupte cu mai mulți dintre ei în același timp, răbindu-se din ce în ce mai rău. Nu voia să renunțe și a tot insistat să-l întâlnească pe Dougi. Ei însă l-au învinuit din cauza acelei prime confruntări și au simțit nevoia să-l apere pe Dougi. Pe atunci, Lincoln era furios, dar atât de rănit, încât abia își mai amintește. Deci, da, probabil a părut nebun, dar de fapt și-a dorit cu disperare să se împace cu Dougi.

— Cum s-a sfârșit totul?

— Pe el l-au trimis să locuiască în Anglia, spuse Melissa.

— Așadar, nu a reușit niciodată să se împace cu Dougall?
Melissa clătină din cap.

— Când își propun, frații tăi pot ridica un zid de netrecut.
Kimberly oftă.

— Da, știu. Și ce crede Lincoln despre toate astea?

— E mâhnit, răspunse Melissa cu un oftat. Din cauza asta, și-a pierdut mama, având în vedere că ea a rămas în Scoția când l-a trimis să locuiască la rudele lui. Nu cred că a iertat-o pentru asta.

— Deci, îi urăște pe toți?

— Dacă nu i-a urât când au apărut toți aici doar pentru a-i spune că nu o să se însoare niciodată cu mine, probabil că acum o face.

Kimberly tresări. Cunoscându-și frații, întrebă:

— Ce au mai făcut?

— Pe lângă faptul că nu mi-au spus că l-au amenințat, iar eu am tot așteptat ca Lincoln să vină să mă curteze, fără să știu de ce nu-și mai făcea apariția, au aranjat să-l imbarce pe o corabie care se îndrepta spre China.

– Să-l îmbarce? exclamă Kimberly.

Ian Șase ieși din încăpere auzind asta, iar când Kimberly se întoarse să-i arunce o privire furioasă, el deja dispăruse.

Din cealaltă parte a încăperii, Lachlan se scuză și întrerupse conversația pe care o purta cu Devlin, veni la soția și la fiica lui și întrebă:

– Este ceva ce ar trebui să aflu?

Kimberly încă era șocată și nu îi răspunse imediat. Nici Melissa nu îi răspunse, cel puțin nu la întrebarea lui. Îl îmbrățișă și îi spuse:

– După ce o să auzi totul, tată – și o s-o faci îndată ce unchi mei află că ai ajuns –, te rog să ții cont de faptul că îngrijorarea lor se bazează pe fapte din trecut, nu din prezent. Și nu uita că Lincoln Burnett este singurul bărbat cu care vreau să mă mărit. Eu am ascultat ambele tabere. Am încredere în instinct, și anume că el nu o să mă rănească niciodată. Însă o să mă supun deciziei tale. Cel puțin, așa sper.

Capitolul 31

– Realizezi că, de fapt, Melissa mi-a spus că s-ar putea să iasă din cuvântul meu? bombăni Lachlan către Kimberly în timp ce se schimbau pentru cină, în singurul moment pe care îl petreceau singuri de când ajunseră. Ai auzit-o? Nu mi s-a părut?

– Dar tu realizezi că ea a stat cu noi optsprezece ani, dar cel mai probabil cu soțul ei o să-și petreacă de trei ori mai mult? răspunse Kimberly.

– Și ce are asta de-a face cu situația?

– Totul sau, cel puțin în mintea ei, prioritatea o are acum problema „soțului”.

– Dar niciodată nu mi-a ieșit din cuvânt, Kimber! Nici măcar o dată.

– Sigur că nu a făcut-o. Este o fică bună. Nu ne-am fi putut dori alta mai bună. Dar acum vorbim despre restul vieții ei. Dacă nu o să facă așa cum îi spunem, asta nu înseamnă că o s-o dezmoștenim așa cum tata – sau bărbatul despre care am crezut că îmi era tată – m-a amenințat. Și apoi, pune-te tu în locul ei... De fapt, nu tu, având în vedere că nu ai fost atât de nerăbdător să te însori cu mine...

– Am fost.

– Nu ai fost, insistă ea. Decizia te-a cam luat prin surprindere. Nu era ceva la care să te fi gândit prea mult înainte.

– Kimber, să nu îndrăznești să spui că nu am vrut să mă însor cu tine! Odată ce am realizat că îmi doream s-o fac, numai la asta m-am gândit până când ne-am căsătorit.

– Pfui, nu mă lași să termin! Am vrut să spun că, la început, nu ai vrut. Asta nu are nici o legătură. De fapt, vreau să te întreb ce ai fi făcut dacă unul din părinții tăi – da, știu, ai tăi nu mai erau printre noi –, dacă ai mai fi avut pe unul din ei alături și ți-ar fi spus să uiți de mine și să-ți găsești pe altcineva?

O privi încruntat.

– Ar fi fost alegerea mea, oricum.

Îl privi mirată.

– Pentru că tu ești bărbat? Părinții tăi nu ar fi intervenit din acest motiv?

O privi mâhnit.

– Știi bine că pentru o femeie este diferit, Kimber. Nu are rost să ne certăm din cauza asta. Are numai 18 ani. Dacă s-a îndrăgostit de bărbatul nepotrivit, este de datoria noastră să o ajutăm să ia cea mai bună decizie.

De data aceasta, ea îl privi furioasă.

– Știi care este părerea mea despre acest subiect, Lachlan. Mama a făcut alegerea greșită, și-a ascultat părinții și s-a măritat cu bărbatul pe care îl disprețuia, nu cu cel pe care îl iubea. Din această cauză, a fost nefericită toată viața. Nu vreau să i se întâmple același lucru fiicei mele. I-am dat numele mamei mele ca și cum i-aș fi dat ei a doua șansă, nu pentru ca istoria să se repete. Așa că, te rog, fii cu foarte mare băgare de seamă când iei decizia în privința bărbatului pe care ea îl dorește!

– Vrei să spui că o să fii de partea ei dacă interzic relația? Întrebă el.

Nu comentă, dar se întoarce cu spatele la el pentru a-și aranja rochia de seară, ceea ce însemna că spera să nu se ajungă la asta. El își dorea același lucru, dar încă nu auzise ce aveau frații ei de spus împotriva alegerii Melissei. Kimberly știa, dar, când el îi ceruse să-i povestească, îi spusese că nu știa nici ea totul, ci numai câteva frânturi, așa că ar fi făcut bine să aștepte și să audă ce aveau de spus rudele ei. Deoarece urmau să discute în amănunt această poveste, el nu avea nevoie să audă totul de zeci de ori.

Ea spuse doar atât:

– Melissa a ascultat ambele părți și încă își dorește să se mărite cu el. Trebuie să recunoști că asta cântărește mult în favoarea lui. Amintește-ți de prima lui impresie pe care ți-a făcut-o. La urma urmelor, i-ai dat permisiunea de a o curta.

Lachlan nu mai spuse nimic, deoarece nu voia să recunoască faptul că prima lui impresie despre fusese influențată de propriile preferințe. Lincoln era scoțian și avea o moșie în apropiere, ceea ce ar fi însemnat că Melissa nu s-ar fi mutat prea departe de casă, cel puțin nu permanent. Numai gândindu-se la acest aspect, și Lincoln Ross Burnett îi intrase în grații.

Nu-l cunoștea suficient de bine pentru a putea lua în considerare și alte aspecte. Îi dăduse binecuvântarea de a o curta pe fiica lui, lăsând-o pe ea să decidă dacă îl voia sau nu. Aici ar fi trebuit să se sfârșească totul dacă frații lui Kimberly nu ar fi avut ceva împotriva lui.

Odată ce Kimberly termină de aranjat rochia, Lachlan o cuprinse de umeri înainte ca ea să se poată mișca. Își sprijini bărbia pe creștetul ei.

– Gata cu cearta? întrebă el.

– Da, cred că da, răspunse pe un ton formal, în stilul ei specific englezesc. Dar apoi se întoarse și-l îmbrățișă. De fapt, știi că nu era chiar o ceartă. Doar că nu am putut suporta gândul că nu-mi pot ajuta fiica. Este prima dată când nu am putut rezolva imediat ceva care o supără.

– Această supărare nu este precum cele din copilărie, Kimber, răspunse el precaut. De data asta, s-ar putea să nu o putem rezolva.

– Știu. Suspină. Asta mă deranjează mai tare, faptul că a crescut, iar problemele pe care le are acum nu mai sunt ușor de rezolvat. E mult mai greu decât m-am așteptat. Este o fată frumoasă. A avut parte de un debut în societate la care cele mai multe fete pot doar visa. M-am așteptat să venim la Londra, să aprobăm alegerea ei și să mergem acasă pentru a planifica nunta. Nu m-am gândit niciodată că o să ne găsim în situația de a nu fi de acord cu alegerea ei. Este o fată deșteaptă. Cum crezi că ar putea lua o decizie greșită?

– Încă nu știm dacă a luat o decizie greșită. Doar pentru că toți frații tăi nu-l plac pe individ...

– Așa este, Lachlan, spuse ea cu îngrijorare. Ei au tendința de a exagera, este adevărat. Sar calul. Dar când i-ai văzut tu să se pună toți de acord asupra unui lucru? De obicei, există câțiva care se opun și apare mereu un motiv de ceartă între ei. Dar acum toți sunt împotriva lui Lincoln Burnett. Asta nu-l prea recomandă pe băiat.

– Doar că Meli tot îl vrea.

– Da, bine, este și asta. Se sprijini de el, încruntată. Brusc, ne-am schimbat părerile?

El râse.

– Nu, doar că, în ceea ce o privește pe fiica noastră, întorcem situația pe toate părțile. Avem amândoi aceeași griji. Amândoi vrem ce este mai bun pentru scumpa noastră. Dacă scoțianul devenit englez nu este bărbatul potrivit pentru ea, o să știm și o să fim de acord,

nu am nici o îndoială. Nu este nevoie să ne certăm din acest motiv dacă încă nu este cazul.

– Știi și îmi pare rău că mi-am vărsat frustrarea pe tine, spuse ea, îmbrățișându-l.

– Nu ai făcut asta, doar ai agitat puțin apele, o mustră el. Data viitoare, descarcă-te așa cum trebuie, ca să trecem mai repede peste moment.

Ea chicoti.

– Să sperăm că nu o să mai fie o dată viitoare. Și să sperăm că frații mei excesiv de protectori vor veni la cină, ca să terminăm odată cu povestea asta.

– Abia aștept, spuse el și o sărută pe obraz, apoi pe gât. Ești sigură că vrei să-ți închid rochia?

– Ei bine, acum că veni vorba...

Capitolul 32

– Este furioasă, le spuse precaut Ian Șase fraților lui înainte de a intra în salonul unde familiile MacGregor și St. James deja se strânseseră. Mi-am dat seama că a venit foarte mânioasă. Asta înseamnă că nici Lachlan nu este într-o dispoziție prea bună.

William păși primul pentru a cerceta atmosfera din încăpere, apoi șopti celor rămași în urmă:

– Kimber pare într-o dispoziție foarte bună.

Charles, care îl urmă, șopti și el:

– Obrajii ei sunt roșii, iar noi știm ce înseamnă asta.

– Că a răcit? întrebă Neill.

– Nu, idiotule, că probabil a făcut dragoste înainte să coboare la cină. Binecuvântat fie Lachlan, nu ar fi putut alege un moment mai potrivit!

În încăpere se așternu tăcerea când intrară ei. Ducea se ridică pentru a-i primi. Acum, că îi cunoștea mai bine, nu glumea când îi preveni:

– Fără certuri, măcar până după desert!

Asta îi făcu pe câțiva să se simtă stânjeniți. Kimberly nu spuse nimic, pur și simplu îi privea pe fiecare în parte. Îl ocoli pe Dougall, dar se întoarse imediat spre el.

Primele ei cuvinte nu fură chiar de bun-venit:

– Ce naiba ai pățit la nas, Dougi?

– Lincoln i l-a spart iar, zise Neill.

– Iar?

– Ajungem și la asta... după desert, interveni Callum, aruncându-i o privire blândă ducesei.

– Și ochiul tău, Malcom? Tot el ți l-a învinețit? întrebă Kimberly.

– Cam așa ceva, bolborosi Malcom.

– Și la tine la fel, William?

În loc să-i răspundă, acesta se înroși. Atunci Lachlan izbucni în râs și fu nevoie de 16 priviri mânioase pentru a se opri.

Ca de obicei, le ignoră privirile.

– Sunt impresionat, spuse el.

Îi cercetă și pe ceilalți, în timp ce se așezau. Patru dintre ei aveau ochii vineți, iar Jamie, chiar pe amândoi. Alții aveau buzele sparte și vântăi.

– Foarte impresionat, continuă Lachlan. Nu mi-aș dori ca fata mea să se mărite cu un bărbat care nu ar putea-o apăra, care s-ar intimidă numai din cauza unei priviri mai încruntate. Mie mi se pare chiar un atu faptul că el nu se teme de familia MacFearson.

– Nu îi este teamă, este prea prost pentru a se teme, sublinie Adam.

Lachlan încuviință precaut.

– Da, dar pe primul l-ați respecta, iar de al doilea ați râde, deci, oricum ar fi, tot sunt impresionat. Cred că și voi sunteți, deși bănuiesc că nu o să recunoașteți.

Se așternu liniștea. Lachlan chicoti din nou, dar râsul i se transformă în tuse când observă că femeile de la masă îl priveau încruntate.

– De dragul gazdei noastre, o să discutăm despre mâncarea delicioasă, despre aglomerația îngrozitoare din oraș și despre starea groaznică a drumurilor care duc aici.

– Trebuie? întrebă ducele scurt. Începuse să devină interesant.

Megan îi răspunse cu un zâmbet:

– Dacă nu ai fi stat la celălalt capăt al mesei, Devlin, ai fi tresărit de durere. Nu uita ce vârfuri ascuțite au noii mei pantofi!

Oricum, Devlin tresări. Celelalte persoane de la masă se relaxară. Servitorii începură să aducă felul întâi. Și, deși cele trei subiecte ale lui Lachlan nu fură discutate în timpul acelei lungi, dar delicioase cine, nici despre Lincoln Burnett nu se vorbi deloc.

După ce fu adus desertul, Devlin se ridică și anunță:

– Soția mea mi-a amintit – fără cuvinte, căci se pricepe de minune la asta – că nu vreau să mă implic în această problemă de familie. Așa că vă rog să ne scuzați, eu și Megan avem multe să ne spunem după absența mea îndelungată.

Câțiva dintre unchii ei se așteptau ca și Melissa să plece, dar ea își încrucișă brațele la piept și spuse cu încăpățânare:

– Eu rămân. Am auzit tot, deci să nu aveți nici o reținere. Nu o să mă stânjeniți vorbind despre mine, iar eu o să încerc să nu vă întrerup – ceea ce o să-mi fie oricum foarte ușor, având în vedere

că nu vorbesc cu nici unul dintre voi. Am auzit și cealaltă parte implicată, dar o să-l las pe Lincoln să vorbească. Cred însă că unchiul Dougi vrea să ne mărturisească totuși ceva ce o să se afle oricum după ce tata o să vorbească cu Lincoln, așa că sunt de părere că e mai bine să ne spună acum.

Afirmația îi făcu pe toți să-și îndrepte privirile spre Dougall, care părea confuz.

— Ce confesiune?

Melissa oftă.

— Ei bine, când o să-l auzi pe unchiul Ian Unu – presupun că el o să aibă cuvântul – spunând versiunea voastră a poveștii, o să-ți dai seama ce ar mai fi de adăugat. Nu zic mai mult.

Se opri și-l fixă cu privirea pe Ian Unu, care și își dresă vocea și luă cuvântul, adresându-se surorii și cumnatului său.

— În primul rând, de când am aflat cine este cel care o curtează pe Meli și am venit la Londra pentru a-l opri, am făcut câteva greșeli. L-am amenințat pe Linc să stea departe de ea, ceea ce a făcut până când a aflat că am omis să îi spunem și ei ce am plănuvit.

— Și de ce nu i-ați spus, când ea era cea curtată? întrebă Kimberly.

— Am avut două motive întemeiate – cel puțin așa le-am considerat în acel moment. Nu am crezut că era atât de atrasă de el, astfel încât ar fi putut cu ușurință să-l uite și să caute pe altcineva, fără să i se spună toate detaliile unei povești mai puțin fericite. Dar Linc i-a mărturisit tot.

— De aceea era supărată?

— Nu, a trecut peste asta, a spus că o să aștepte decizia ta și că până atunci nu o să-l mai întâlnească. Apoi a fost vina că nu le-am spus fraților mei suficient de repede care e decizia ei. Jumătate din ei și-au asumat responsabilitatea de a scăpa de Lincoln, având în vedere că era limpede că nu intenționa să ne dea ascultare.

— Să scăpați de el cum? întrebă Lachlan încruntat.

Ian îi povesti despre călătoria spre China și, înainte ca Lachlan să se enerveze din cauza asta – și arăta ca și cum avea să o facă în curând –, adăugă rapid că Lincoln reușise să se întoarcă singur în Londra.

— V-am trimis biletul înainte să aflu că s-a întors, când Melissa era atât de supărată, încât s-a încuiat în camera ei și nu a mai vorbit cu nimeni.

Kimberly îl privi mânioasă pe fratele ei.

– Și poți să o învinovățești?

– Nu, a fost o greșeală. Totuși, înainte să-i acuzați, trebuie aveți în vedere că, după părerea lor, Lincoln ne-a sfidat. Avea de gând să o curteze în continuare pe Meli, deși noi l-am avertizat să înceteze. Ei încă nu aflaseră că se ajunsese la un consens. S-au gândit că era mai bine să-l scoată afară din țară decât să-l bată. Au încercat să fie civilizați și să evite violența.

– După cum arată unii dintre voi, este evident că violența a fost evitată, spuse Lachlan rece.

– După ce s-a întors Linc în oraș, a încercat să ne facă să plecăm, spuse Ian Unu, explicând existența vânătailor. Nu a funcționat.

– S-a gândit că, dacă ne pune la pământ pe toți, totul se rezolvă, adăugă Adam.

Charles trase aer în piept.

– Ca și când asta ne-ar fi împiedicat să ne protejăm familia.

– A vrut să se bată cu toți? întrebă Lachlan neîncrezător.

– Nu a fost o idee atât de nebunească precum am crezut, recunoscu Ian Unu. Aproape că i-a ieșit. Dacă ar fi avut puțin noroc, chiar ar fi reușit.

– Ceea ce a fost nebunesc, adăugă Ian Trei, este că a fost rănit fără nici un motiv. A zis că nu o face din răzbunare pentru călătoria pe mare. A spus că o face pentru Meli și ca noi să nu ne mai amestecăm în relația lor. L-am asigurat că o să te lăsăm pe tine să decizi și că o să sosești în curând. Așa că nu mai avea nici un motiv să se bată cu noi. A fost doar un gest nebunesc.

Melissa vru să spună ceva, dar se opri. Ian Unu observă și îi zâmbi.

– Nu trebuie să te abții, Meli, doar pentru că ai spus că așa o să faci. Dacă tu știi vreun motiv pentru care Linc a insistat să se bată cu noi, deși nu mai avea de ce, aș fi bucuros să-l aflui.

Charles i-o luă înainte:

– A negat, dar singurul motiv real a fost răzbunarea.

Melissa clătină din cap.

– Nu avea nici un motiv să vă mintă. A fost pur și simplu modul lui de a-și lua revanșa. Vă așteptați la asta. Lincoln a refuzat. Asta spune multe despre el. Deși nu a fost mai mult de atât, ați încercat să-l țineți departe de ceea ce își dorește cu adevărat, numai că de data asta este capabil să vă înfrunte, nu ca în urmă cu nouăsprezece ani.

— Așadar, crezi că a fost doar o demonstrație? Să ne arate că acum este un bărbat de temut?

— Lasă-mă să te întreb ce te-a făcut să crezi că poți veni în oraș să-l ameninți, considerând că el pur și simplu o să bată în retragere și o să mă uite? Că nu o să se lupte pentru mine? Doar pentru că voi sunteți 16 și el este unul singur? La început, a stat deoparte deoarece a crezut că aveți dreptul să luați aceste decizii și că eu am fost de acord să vă dau ascultare. Ei bine, sunteți unchii mei și vă iubesc, și poate că într-o zi o să vă vorbesc din nou, dar nu aveți dreptul de a-mi decide soarta în locul meu. Poate că a vrut să vă arate că nu aveți nici dreptul să decideți soarta lui.

Frații îi aruncară câteva priviri vinovate și nimeni nu recunoscuse faptul că intenția lor fusese greșită. Ca bărbați, simțeau justificată atitudinea lor față de Lincoln.

— Înainte să mă amețiți și mai tare, spuse Lachlan nerăbdător, nu credeți că ar fi timpul să-mi spuneți despre ce vorbiți?

Capitolul 33

Avură nevoie de aproape o jumătate de oră pentru a-i povesti totul. Ian Unu începu povestea, dar frații lui o completară cu considerații personale. Chiar și Melissa află informații noi – o listă mai detaliată a rănilor lui Lincoln, despre care el îi spusese în treacăt, descriese acum în detaliu de cei care i le provocaseră.

Nu omiseră nimic – cum se împrieteniseră și apoi el se întorsese împotriva lor, provocând prima ceartă, dar și pe cele care i-au urmat. Spre sfârșitul poveștii, Melissa devenise palidă. Chiar și ea putea vedea acum mai limpede de ce nu și-l doreau în familie. Trăsese propriile concluzii, găsise propriile motive pentru a explica tot ce se întâmplase, dar dacă ei aveau dreptate, iar ea era cea care greșea? Dacă, într-adevăr, în acea perioadă se pierduse cu firea, dacă o făcea din nou?

Melissa se gândi la asta numai o clipă, apoi se mânie pe ea însăși pentru gândul ce-i trecuse prin minte. Ei îl știau așa cum fusese în trecut. Ea îl cunoștea cum era în prezent. În nouăsprezece ani, nu mai trecuse prin incidente similare. Orice i-ar fi declanșat acest comportament anormal în trecut, fusese o întâmplare izolată, care nu avea să se mai repete. De ce nu puteau înțelege și unchii ei asta?

Nu fu singura care se lăsă afectată de poveste. Și Dougall fu afectat când auzi pentru prima dată mare parte din poveste. Pe atunci, îi ascunseseră aceste detalii, având în vedere că el era cel pe care îl protejau.

– De ce nu mi-ai spus toate astea când s-au întâmplat? îl întrebă pe Ian Unu.

– Pentru că nu am vrut să ți se facă milă de el și să te împriete-nești iar cu el după tot ce ți-a făcut. Ești prea bun, Dougi.

– Dar nu mi-a făcut nimic, niciodată!

– Ți-a spart nasul, îi aminti William. Sângerai foarte rău.

– Atunci nu mi l-a spart, doar sângeram foarte mult. Știți cât de ușor sângerez.

— El a început cearta. Știa foarte bine că nu-l poți învinge, având în vedere că era mult mai dezvoltat decât tine.

Dougall se cufundă în scaun și spuse împăciuitor:

— Cred că eu am început-o.

— Pe naiba! ripostă Callum. Am fost acolo, îți amintești? Am auzit ce a zis.

— M-a insultat, da, dar îl cunosc și probabil doar mă tachina. Chiar și tu ai râs, din câte îmi amintesc. În alte circumstanțe, și eu aș fi râs, dar Charlie și Malcom râseseră de mine din același motiv în ziua respectivă, spunând cât de nepriceput eram la bătaie. Ei m-ar fi bătut măr dacă aș fi încercat să le dovedesc că se înșală, dar știam că Linc nu m-ar fi rănit prea rău dacă l-aș fi provocat.

— Vrei să spui că tot sângele ăla pe care l-ai vărsat nu a fost o rană serioasă? întrebă Callum.

— Nu înțelegi ce vreau să spun. Nu a început el cearta și nici nu mi-a provocat sângerarea. Oh, ce mă bucur să mă eliberez de povara asta! Mult timp m-am simțit prea stânjenit pentru a vă mărturisi asta, apoi, cu trecerea timpului, nu a mai contat, căci Linc a fost trimis de acasă. Dar da, nu el a făcut să-mi sângereze nasul, ci eu! Se opri, simțind cum i se înroșesc obraji, apoi recunosc, în cele din urmă: S-a întâmplat când m-am împiedicat și am căzut peste el.

— Și nu te-ai gândit să le spui lui William și lui Callum înainte să sară pe el? întrebă Adam.

— Au fost prea iuți, erau deja peste el, dar am încercat, zise Dougall. Dar ei erau atât de furioși, încât nu m-au auzit.

— Dumnezeu, Dougi! rosti William dezgustat. Mult timp m-am simțit prost pentru că l-am bătut atât de rău în ziua aia, iar acum îmi spui că nu ar fi trebuit să îl bat deloc? Îmi vine să-ți sparg nasul iar!

— Începutul nu anulează sfârșitul, le aminti Ian Unu. Mi-ar plăcea să spun că o face, dar asta nu schimbă cu nimic faptul că Linc a dovedit un comportament nebunesc. A fost rănit destul de grav, și totuși a încercat să treacă de noi ca să ajungă la Dougi.

— Probabil pentru a-i rupe gâtul, spuse Callum, aruncându-i o privire mânioasă lui Dougi.

— Voia să îi ceară scuze, interveni Melissa. Îmi pare rău, știu că am spus că nu vă voi întrerupe, dar asta a fost singurul lucru pe care și-l dorea Lincoln. Voia cu disperare să se împace cu Dougi, dar voi nu l-ați lăsat.

Dougall se înroși, vinovat. În încăpere se auziră înjurături. Izbucniră discuții în contradictoriu. Înainte ca discuția să se încingă prea tare, Lachlan se ridică și le atrase atenția:

— Ce încurcătură regretabilă, spuse el, privindu-i pe toți cei aflați în jurul mesei. El vă cunoaște și totuși vrea să devină parte din această familie — da, este un bărbat nebun!

— Noi ne protejăm familia, Lachlan, iar tu știi asta, zise Adam în apărarea lor.

— Da, și este un lucru demn de admirat, dar în cazul acesta protejați un prieten de alt prieten.

— Noi am văzut contrariul. Lincoln trădase prietenia lui Dougi sau cel puțin așa am crezut.

Încă o dată, Dougall fu străfulgerat de o privire furioasă.

Lachlan oftă.

— Acum nu mă prea interesează cine este de vină și cum a început totul, vreau să știu ce s-a întâmplat după aceea și dacă s-ar putea repeta. O să trimit vorbă ca Lincoln Burnett să vină aici mâine-dimineață, să aud ce are de spus în apărarea lui. Mi-ar plăcea să fiți și voi aici, Ian, adăugă el, îndreptându-și privirea spre Ian Unu. Vreau să fiu sigur că nu o să aud ceva ce mai târziu o să negați. S-a gândit vreunul dintre voi să-l întrebe pe băiat de ce era atât de hotărât să ajungă la fratele vostru?

— Era ca un fitil aprins, spuse Johnny. Nu am văzut în viața mea pe cineva mai furios. Și este dificil să vorbești cu cineva care aruncă pumni spre tine.

Lachlan oftă din nou.

— Da, probabil așa este.

Capitolul 34

Lincoln nu își putea aminti un alt moment în care să fi fost atât de emoționat. În acele zile petrecute pe mare, când nu avusese altceva de făcut decât să mediteze, realizase că istoria avea tendința de a se repeta și că încă o dată frații MacFearson se interpuneau între el și ceea ce își dorea cel mai mult. Realizase, de asemenea, că Melissa nu avea să fie numai soția ideală și că urma să îi dea un sens vieții lui, ci însemna mai mult de atât. Trebuia să fie a lui. Nu exista altă variantă.

Vedea însă foarte clar asemănările dintre situația prezentă și ultima dată când ceva devenise atât de important pentru el. Concluzia fusese că era pe punctul de a înnebuni. Din cauza golului din amintirile acelor evenimente, nici măcar nu putea nega. De atunci până în prezent, nimic nu mai reușise să-i ducă emoțiile la extrem, dar nu putea să nu simtă cum îi încolțea în suflet teama că avea să se întâmple iar. Ce avea să facă dacă îi interziceau relația cu Melissa?

Era tulburat deoarece știa că asta nu depindea de el. Fericirea lui avea să fie decisă de Lachlan MacGregor, care, la rândul lui, urma să fie influențat de frații MacFearson. Asigurările date de Melissa că părerea ei și cea a mamei sale avea să fie luată în considerare nu-l mai linișteau acum, când izbucnise scandalul. În final, tot tatăl ei avea ultimul cuvânt.

Stabiliseră întâlnirea la ora 10 dimineață. Ajunse cu punctualitate și intră imediat. O clipă mai târziu, Melissa alerga pe scări, pentru a-l întâmpina în hol.

- Ai venit, spuse ea pe nerăsuflăte.
- Credeai că nu o să vin?
- După ce ți-au făcut unchii mei, nu eram foarte sigură că mă mai vrei, recunoscu ea.

El îi zâmbi cu blândețe.

- Sigur că te doresc în continuare. Familia ta nu a reușit să mă facă să mă răzgândesc și nici nu o s-o facă, adăugă el plin de înțeles.

Îi zâmbi și ea.

— Ei te așteaptă în salon.

— Ei?

— Mama și fratele ei mai mare îl însoțesc pe tata, îl avertiză ea.

— Mă simt de parcă aș merge la judecată.

— Fii tu însuși!

— Tu nu vii?

— Nu, am stat aseară, pentru a auzi versiunea unchilor mei. Tata mi-a interzis să fiu prezentă azi la întâlnire. Dar nu îmi fac griji.

— Mincinoaso! zise el și îi zâmbi.

Ea nu-i răspunse, dar îl împinse spre ușa salonului. Lincoln inspiră adânc și intră.

Ian Unu era acolo. Părea serios, dar mic de înălțime pe lângă constituția lui Lachlan, care stătea lângă el, în fața șemineului. Mama Melisei se așezase pe canapea și turna ceai în cești când intră Lincoln.

Se ridică, îi zâmbi și se prezentă. Nu era așa cum și-o imaginase el, nu era deloc precum Melissa, care semăna mai mult cu tatăl ei. Era înaltă pentru o femeie, cu părul blond-închis și ochii verzi. Nu era o frumusețe și probabil că nu fusese niciodată, dar zâmbetul ei schimba totul și o făcea să radieze într-un fel anume, care îi dădea o altă mină.

Se întoarse spre Lachlan și spuse ceea ce era deja evident:

— Vreau să mă însor cu fiica dumneavoastră. Știți deja asta. De când am venit în Londra să o curtez, nimic nu a făcut ca dorința mea să se diminueze, nici măcar după ce am aflat cine sunt rudele ei.

Lincoln își îndreptă privirea spre Ian când spuse ultimele cuvinte. Cel mai mare dintre frații MacFearson îi întoarse privirea, deloc afectat de vorbele lui.

Lachlan își dresе vocea.

— Au apărut câteva probleme.

— Da, sunt convins de asta, răspunse Lincoln. Nu am crezut niciodată că poate să se dovedească a fi adevărată vorba aceea care spune că trecutul revine ca să te bântuie.

— Frații soției mele mi-au spus versiunea lor despre acel trecut, explică Lachlan, deși nu era necesar. Mi-ar plăcea să aud și varianta ta, dacă nu te deranjează.

Lincoln încuviință. Se așteptase să fie nevoit să-și deschidă sufletul în fața lor. Iar când un bărbat voia să o ia de soție pe fiica ta, nu puteai să-l lași singur cu demonii lui.

Cu calm, fără reținere, le spuse totul așa cum își amintea, tot ce îi spusese Melissei. Avu nevoie de aproape o oră, deoarece îl întreruseră cu întrebări. Chiar și Ian avu câteva întrebări.

Încheie prin:

— Ceea ce s-a întâmplat atunci a fost consecința unor circumstanțe mai bizare. Unele dintre ele erau legate de moartea tatălui meu. Nu l-am plâns așa cum se cuvine. Ca mulți băieți la vârsta aceea, credeam că plânsul nu este pentru bărbați. În schimb, am simțit multă furie pentru că nu mai era. Nici mama nu mai era – nu fizic, dar era același lucru, deoarece după moartea lui am văzut-o foarte rar. Așadar, i-am pierdut pe amândoi și nu am avut pe nimeni care să umple golul, nu aveam frați, nici alți copii de vârsta mea în apropiere, până când i-am întâlnit pe frații MacFearson, iar Dougi a devenit pentru mine fratele pe care nu l-am avut niciodată. Furia a revenit când l-am pierdut din cauza unei întâmplări prostești.

— Nu ne-a spus niciodată că s-a rănit când a căzut peste tine, zise Ian. Abia aseară ne-a mărturisit. Susține că pe atunci s-a simțit foarte jenat să ne spună, dar nici el nu a știut că tu voiai să-l revezi sau că noi te-am împiedicat.

— Presupun că nici unul dintre aceste aspecte nu are importanță pentru problema de față.

— Nu, furia ta – pe care o înțelegem acum, când știm totul – te-a înnebunit. Nu există alt cuvânt care să descrie faptul că un băiat atât de rănit încât abia se mai putea ține pe picioare, așa cum erai tu atunci, tot mai căuta revanșa. Ți s-a cerut să renunți, să o lași baltă. Chiar eu ți-am cerut asta cu singura ocazie când ai încercat să treci de mine. Ți amintești asta?

— Nu, oftă Lincoln. Mi-l amintesc pe William spunându-mi să merg acasă și, la un moment dat, m-am dezechilibrat, dar eram prea disperat să obțin iertarea lui Dougi pentru a-l asculta. Totuși, sunt conștient că amintirile mele sunt prea vagi, iar de unele întâlniri nu-mi amintesc deloc. Două lucruri mă controlau pe atunci – durerea și nevoia de a rezolva situația cu Dougi. Mi s-a spus că durerea a fost cea care mi-a determinat comportamentul irațional.

— Uiți al treilea lucru, furia ta, îi aminti Ian. La fiecare întâlnire, era acolo, clocotind. Era și durerea pe care o simțeai, dar furia a fost

cea care te-a aruncat în acele încăierări fără speranță pentru tine. Nu-ți păsa ce întâlneai în cale, Lincoln. Pentru a-ți atinge scopul, erai gata să dărâmi totul din calea ta – fără succes, este adevărat, dar asta doar pentru că erai prea rănit pentru a-i mai putea răni pe alții.

– Ian, știu ce gândești și te înșeli. Nu aş răni-o niciodată pe Melissa. Nici atunci nu cred că înnebunisem. Sunt de acord că m-am comportat irațional, da, orice ar fi cauzat asta – durerea, furia, o combinație între cele două, disperarea, orice ar fi fost –, nu am mai simțit niciodată după aceea. Asta arată că a fost o întâmplare nefericită, dar singulară.

– Poți spune sincer că nu o să se mai întâmple niciodată? întrebă Lachlan încet.

Lincoln ar fi confirmat imediat dacă nu ar fi fost acele goluri din memorie.

– Nu, recunosc el, știind că, spunând asta, își tăia singur craca de sub picioare.

– Atunci nu ți-o pot da pe fiica mea, zise Lachlan cu regret. Sincer, îmi pare rău!

Tulburat, Lincoln nu mai putu să spună nimic. Știa că ar fi fost posibil, dar chiar credea că nu avea să se întâmple. Oare ei credeau că totul în viață putea fi atât de previzibil?

Era atât de afectat, încât abia putu spune:

– Înțeleg. De fapt, nu înțeleg, dar presupun că nu contează. Vă doresc o zi bună!

Imediat ce Lincoln părăsi încăperea, Lachlan îi spuse soției lui, înainte de a se întoarce spre ea să-i observe privirea:

– Nu mă privi așa!

– Sunt de partea lui, ripostă ea. Nici eu nu înțeleg!

– L-ai auzit. Nu poate garanta că nu o să se piardă din nou cu firea.

– Nici eu nu pot garanta că într-o zi nu o să iau pistol ca să te împuşc, spuse ea furibundă. Ambele posibilități sunt destul de reduse. Și de când ne trăim viața la extreme?

– Niciodată în copilărie nu ai cumpărat acel pistol și nu ai tras cu el, Kimber. Dar el s-a pierdut cu firea în copilărie. În asta constă diferența, iar după părerea mea, este destul de importantă.

– Prostii! Ai face bine să-mi spui că doar l-ai pus la încercare, altfel o să-mi cumpăr un pistol!

– Te rog, Kimber, începu Lachlan.

Ian interveni:

— Ar trebui să fie pe jumătate mort dacă ar fi fost cu adevărat pus la încercare.

— Nici măcar să nu te gândești! De fapt, amândoi gândiți prea mult. Aici este problema. Încetați!

Meli aștepta pe hol. Lincoln și-ar fi dorit ca ea să nu fi făcut asta. Nu-l lăsa inima să-i spună. Dar nu trebui să o facă. Expresia feței ei trăda nerăbdarea, entuziasmul. Asta, până când îi întâlnește privirea.

Însă voia să audă.

— Te-a refuzat? Nu a fost de acord?

— Nu.

Melissa nu plânse, dar el își simți ochii în lacrimi. Ea nu blestemă, dar el simți că avea să explodeze.

Ea spuse doar atât:

— Atunci, ia-mă cu tine!

Nu se așteptase la asta, dar nici la faptul că avea să fie refuzat. Auzind-o spunând acele vorbe, putu respira din nou. Dar tot simți nevoia să o întrebe:

— Ești sigură?

— Da, deja m-am gândit la asta pentru situația în care aveau să decidă împotriva ta. Chiar i-am scris un bilet mamei, pentru a nu se îngrijora. Am crezut că o să fie nevoie să-l rup și să-l arunc, nu că o să fiu nevoită să îl las. Părinții mei vor înțelege după ce o să ne căsătorim. Așa că ia-mă cu tine și fă-o repede, înainte să iasă și să încerce să-mi explice de ce sunt atât de iraționali!

Capitolul 35

Melissa voia să se grăbească deoarece, credea ea, toate cuplurile care hotărâseră să fugă împreună se îndreptau spre Scoția pentru a se căsători, acolo unde nu exista nici un fel de piedică. Era vital să se grăbească, întrucât era sigură că familia ei avea să plece pe urmele lor, încercând să o împiedice să facă o greșeală, cum credeau ei, așa că era nevoie să pornească din timp.

Lincoln nu părea însă prea preocupat de viteză. Când părăsiră orașul, îndreptându-se spre sud, în loc să meargă spre nord, ea se gândi că probabil el cunoștea un drum care ducea spre Scoția, altul decât cel obișnuit. Apoi se gândi o clipă...

De când părăsiseră reședința, nu-i dăduse drumul la mână. Nu realizase asta în trăsură. Ea privea preocupată pe geam, până când îi simți buzele sărutându-i mâna. Se întoarse spre el, încercând să respire. În public, privirile trebuiau să fie discrete, dar în privirea lui din acea clipă nu era nici un strop de discreție. Era plină de o dorință evidentă. O trase spre el, până când trupurile lor se atinseră, iar inimile li se contopiră. Îi sărută fruntea, tâmpla și, în cele din urmă, buzele. Îi lipsise atât de mult, crezuse că îl pierduse pentru totdeauna! Sărutul acela purta toate sentimentele, dar și disperarea, deoarece încă nu erau căsătoriți și orice putea să-i împiedice.

Nu fu un sărut lung. Dacă ar fi fost altfel, ar fi devenit începutul a ceva nu mai putea fi oprit. Pe ea nu ar fi deranjat-o, dar îi cunoștea părerea în această privință, știa că el își dorea ca prima lor noapte de dragoste să fie perfectă. Însă nu îi dădu drumul, ținând-o strâns în brațe, posesiv. Era reconfortant și frustrant în același timp, dar se consola cu gândul că în câteva zile nu avea să mai existe nici un motiv pentru care să se abțină.

Când observă, câteva ore mai târziu, că se îndreptau tot spre sud, îl întrebă:

– Nu mergem în Scoția?

Îi zâmbi, mai degrabă viclean.

- Nu te supăra, Melissa, dar ai în familie 16 însetați de sânge, care sunt sigur că se vor împărți pentru a acoperi toate drumurile care duc spre nord. Vor ajunge în Scoția și vor sparge ușa fiecărei biserici înainte ca măcar să-i putem păși pragul.

- Atunci unde mergem?

- La moșia mea. Nu se vor gândi să caute acolo... Cel puțin nu suficient de repede, iar atunci când o vor face, o să fie prea târziu. Ne căsătorim mâine-dimineață.

Ea radie de fericire deoarece călătoria în Scoția dura mai mult și nu se aștepta să se căsătorească atât de repede.

- Ai o licență specială?

- Nu, un vicar special, ceea ce e același lucru, răspunse el.

- Cum?

El chicoti când văzu că era nedumerită.

- Este un scoțian get-beget. I-am construit o biserică pe domeniul meu în urmă cu mulți ani, unde trăiește fericit cu soția lui engleză. Este cam neortodox, cel puțin în ceea ce privește dezacordul lui față de amestecul unei țări în treburile Domnului prin reguli și legi. Având în vedere că a fost crescut în Scoția, una dintre nemulțumirile lui este citirea anunțului de căsătorie. Crede că, dacă oamenii vor să se căsătorească, ar trebui să o facă și să se laude cu asta după aceea, nu înainte.

- Dar este legal? În Anglia, adică?

- Dacă se ajunge la asta, sunt sigur că o să jure că a făcut acest lucru trei săptămâni la rând.

- Crezi că o să mintă în privința asta?

Lincoln tuși.

- O să-ți spună că încălците sunt căile Domnului.

Ea izbucni în râs și se relaxă... preț de vreo douăzeci de minute. Apoi tresări la gândul că într-adevăr a doua zi avea să se căsătorească.

Ajunseră acasă după-amiaza târziu, când încă nu se lăsase seara și putu vedea cât de frumoasă era moșia lui. Conacul era mare, nu la fel de mare precum castelul Kregora, dar la fel ca reședința familiei St. James din Londra. În spate erau grădini asemănătoare unor parcuri, cu un iaz mic pentru a patina pe timp de iarnă și unul mai mare mai departe - aproape cât un lac -, artificial și plin cu pește, deoarece atât Lincoln, cât și anteriorul Lord Cambury se delectau pescuind.

Grajdurile erau încăpătoare. Melissa se gândise deja să ceară să îi fie trimis calul. Asta, deoarece se gândea că aveau să trăiască acolo o perioadă. El avea și o moșie în Scoția, unde ea se aștepta să locuiască cel puțin o parte a anului.

După un tur al casei, fu condusă în camera ei pentru a se putea odihni înainte de cină, în timp ce Lincoln făcea aranjamentele pentru nuntă. Dar ea nu voia să se odihnească. Era prea agitată din cauza emoțiilor. În dimineața următoare, aveau să se căsătorească. Lincoln avea să fie al ei în cele din urmă, putea fi liberă să-l sărute oricând, să-l atingă, să facă dragoste cu el când își dorea... el. Nu, chiar și asta putea fi alegerea ei. Oare nu-și văzuse ea mama trăgându-l pe tatăl ei în dormitor în numeroase ocazii?

Curând, foarte curând, avea să știe și ea despre ce era vorba. Să aștepte încă o zi era un test de voință pe care nu era sigură că avea să-l treacă, dar nici nu voia să încerce. De ce trebuiau să aștepte, când oricum își asumaseră aceste riscuri?

Lincoln probabil că nu se gândea la asta. La urma urmelor, el fusese cel care se abținuse, deoarece nu voia să o compromită în cazul în care ceva avea să se interpună între ei. Asta fusese însă înainte ca ei să decidă să se căsătorească, indiferent cine s-ar fi împotrivit. Oare voia să aștepte chiar dacă ea i-ar fi sugerat că nu mai era cazul? Oare avea curajul să-i propună asta?

Nu trebuia să fie lăsată singură cu gândurile ei. Când coborî la cină, era deja extrem de agitată, dorindu-și să facă dragoste cu el în acea noapte, dar temându-se că el o putea considera prea îndrăzneată dacă îi spunea. Se părea însă că, de când îl întâlnise, tot ce făcea era să aștepte: ca el să apară în Londra, ca el să o curteze, așa cum spusese. Ceva – în mare parte, unchii ei – împiedicase relația să evolueze normal. Acum depășiseră momentul. Amândoi știau că erau făcuți unul pentru celălalt, știuseră asta de la început. Nimic nu avea să stea în calea lor. De aceea i se părea inutil să mai aștepte, chiar și numai o zi.

Fu o cină plăcută, agreabilă, numai ei doi așezați la capetele unei mese lungi, cu sfeșnice și servitori care le făceau pe plac fără să deranjeze. Melissa s-ar fi putut bucura mai mult de moment dacă ar fi încetat să se gândească la noaptea de amor. În schimb, își fixase privirea asupra gurii lui Lincoln în timp ce mânca, începând să vadă în fiecare expresie a feței lui conotații sexuale. Desigur, totul era în imaginația ei. De fapt, el părea mai discret ca niciodată, încercând

să-și ia ochii de la ea în cea mai mare parte a timpului. Oare avea și el aceeași problemă?

Când fu adus desertul, trebuia neapărat să găsească ceva care să le distragă atenția. În ciuda gândurilor ei scandaloase, de când ajunsese acolo, îi auzise pe servitori, inclusiv în timpul cinei, zicând Lady Henriette în sus, Lady Henriette în jos. Acea fusese casa lui Henriette și avea să fie mereu a ei, indiferent cu cine s-ar fi căsătorit actualul Lord Cambury. Cât timp locuia Henriette acolo, servitorii urmau instrucțiunile ei. Melissa voia să aibă casa ei, unde să nu simtă că ocupă locul altcuiva. La fel ar fi fost în casa lui din Scoția. Mama lui trăia acolo, așa că ar fi fost același lucru.

Ce neașteptat era să se gândească la asta chiar acum, dar măcar o ajuta să își abată gândul de la altele. Însă Melissa nu ezită să deschidă subiectul.

— O să locuim aici? Cu mătușa și verișoara ta?

— Este o casă mare, Meli, cu siguranță suficient de mare pentru a primi o familie numeroasă.

— Da, dar este casa mătușii tale. Dacă vreau o casă numai a mea?

— Vrei?

Se înroși, lăsând lăsa privirea în podea, jenată.

— Cred că da.

— Atunci presupun că trebui să-ți construim o casă numai a ta.

Îl privi mirată.

— Vorbești serios?

— Deși nu pare, te înțeleg. Da, vei avea casa ta, zece case, dacă asta îți dorești. Vreau să te fac fericită, Meli, cu orice preț!

Ea îi zâmbi.

— Una e suficientă, dar crezi că poate fi oriunde îmi doresc?

— Oriunde, în limita bunului-simț.

— În Scoția?

El își dădu ochii peste cap, apoi zâmbi.

— Nu pot spune că nu mă așteptam la asta. Foarte bine, în Scoția, atât timp cât nu se află aproape de... acea parte insuportabilă a familiei tale.

— De fapt, este o bucată de pământ foarte potrivită nu departe de Kregora, pe care, de când mă știu, nimeni nu a vrut-o. Tata se gândise să o cumpere cândva, dar nu cred că a găsit vreodată proprietarul.

— Nu m-ar surprinde să aflu că eu sunt acela.

— Nu ești sigur?

El ridică din umeri.

– Una dintre pasiunile tatălui meu era să cumpere proprietăți, vi-rane sau nu. Având o moșie însemnată lăsată de unchiul meu și ne-dorind să am de-a face cu mama, care administra moșia tatălui meu, nu am aflat niciodată până unde se extind proprietățile din Scoția. Îmi amintesc vag că mergeam cu tata, când aveam vreo patru ani, să căutăm o bucată de pământ pe care voia să o cumpere în apropiere de Kregora. Poate că nu este aceeași. Sunt totuși câteva zeci de kilo-metri între Kregora și casa tatălui meu.

– Dacă ar fi aceeași, ar fi perfect! spuse ea încântată.

El zâmbi.

– O să vedem.

Apoi, dintr-odată, Melissa îi zise:

– Ne putem căsători în noaptea asta, Lincoln?

Capitolul 36

Întrebarea Melissei îl luă prin surprindere pe Lincoln. Și pe ea. Nu voise să întrebe asta, dând posibilitatea să fie întrebată, la rândul ei, din ce motiv nu mai putea aștepta până dimineață. Se înroși imediat.

Începu prin a spune că nu contează. De fapt, era gata să alerge în camera ei, atât de rușinată se simțea. Răspunsul lui, binecuvântat fie, fu simplu și direct:

– Și eu m-am gândit la asta, recunosc eu. Dar l-am căutat pe vicar și mi-am amintit că aceasta este singura zi din săptămână când nu este niciodată acasă. E ziua în care îi vizitează pe cei bolnavi și răniți din parohie. Deoarece este o zi fixă, ei îl așteaptă. Lumea știe că, dacă este nevoie, vicarul își petrece cu unii dintre ei chiar și jumătate de noapte.

– Ei bine... La naiba! replică ea.

El tuși. Ea se îmbujoră și mai tare.

– Am vrut să spun... Nu contează. Nu o să înțelegi.

El se ridică, se duse în spatele ei și îi trase scaunul ca să se ridice.

– Nu ai dreptate, spuse el și o ridică pe brațe, ieșind cu ea din încăpere. Înțeleg perfect și sunt de acord pe deplin.

– Da? întrebă ea pe nerăsuflăte, plină de speranță.

– Meli, ai fost de acord să te măriți cu mine. Ești de acord să petrecem noaptea nunții înainte?

– Și eu am vrut să te întreb același lucru... Oricum, nu credeam că o să am curaj.

– Asta înseamnă că accepți?

Încuviință, ascunzându-și fața în scobitura umărului lui. O strânse și mai tare și grăbi pasul. O duse în camera lui, o încăpere mare, dar ea abia o observă, deoarece nu își putea lua ochii de la el după ce o așeză cu grijă pe marginea patului. Își dădu haina jos. Ea începu să se descalțe, dar el clătină din cap.

– Vreau să fac eu sta, îi spuse el. Dacă ai ști de câte ori te-am dezbrăcat în minte, ai ști deja cât de multă plăcere o să-mi facă să-ți scot hainele una câte una.

Ea se așeză pe spate, își puse mâinile sub cap și îi oferă un zâmbet în care se citea aprobarea.

– Iar tu dacă ai ști de câte ori mi te-am imaginat dezbrăcându-te... O să stau și o să te privesc, dacă nu te deranjează.

Nu-l deranja deloc, ba din contră, își încetini mișcările. Cu fiecare haină pe care și-o scotea și pe care o arunca pe scaun, respirația ei devenea și mai greoaie. Nu glumise. Își imaginase, într-adevăr, acest moment de atâtea ori, dar, pentru că nu experimentase nimic asemănător până atunci, îi era greu să creadă că era reală imaginea lui dezbrăcându-se.

Era mult mai musculos decât ar fi crezut ea. Hainele puteau fi atât de înșelătoare! Mâini ferme, păr negru ce îi acoperea pieptul, coborând ușor pe linia abdomenului. Nici una dintre rănile pe care le avusese în tinerețe nu-l afectase. Era perfect din toate punctele de vedere, în ciuda vânătăilor pe care le căpătase după încăierarea recentă cu unchiul ei.

Când își deschise pantalonii, ea se pierdu toată. Era ceva complet nou. Fascinată, nu închise ochii, deși o cuprinsese teama. Bărbăția lui, plină de dorință, era pur și simplu prea mare, după părerea ei. Nu credea că l-ar fi putut primi – sau cel puțin așa gândea.

E bănuie asta când îi văzu expresia, așa că îi spuse cu tandrețe:

– Ai fost făcută pentru mine, Melissa MacGregor. O să ne potrivim perfect, îți promit!

– Serios?

Se așeză pe pat lângă ea și o strânse în brațe, pentru a-i alunga teama.

– Serios. Bărbații au diverse mărimi, dacă nu ți-ai dat seama până acum. Dar trupul unei femei este ceva miraculos, făcut parcă să prevadă asta. Cu o pregătire potrivită...

– Ce fel de pregătire? îl întrerupse ea.

– Cea care o să te lase cu o dorință arzătoare de a mă avea cât mai repede înăuntrul tău, îi spuse el.

– Oh! Arată-mi! ceru ea înroșindu-se.

– Chiar asta voiam să fac, spuse el și începu să o sărute.

Era ciudat cum sărutul lui o putea face să simtă fiori în altă parte a trupului. O dorință de necontrolat o făcu să-și dorească să fie

dezbrăcată, să fie goală ca el. Dorința lui de a o scăpa de temeri era sinceră, iar faptul că îi putu simți mirosul, trupul o făcu să nu se mai gândească dacă aveau să se potrivească sau nu în momentul în care el se ridică să o dezbrace. În schimb, se întrebă cât mai dura până când aveau să facă asta.

Nu o dezbrăca pur și simplu. Tot ce făcea era extrem de senzual: o săruta pe pielea dezgolită, înlăturându-i hainele cu o tandrețe de parcă ar fi mângâiat-o. Abia apoi începu adevărata mângâiere, ceea ce o înnebuni de dorință, așa cum îi spusese. Buzele lui îi cuprindeau fiecare geamăt – și erau destule – în timp ce mâinile lui îi explorau trupul de sus până jos, oprindu-se în cele mai intime locuri.

Era mai mult decât pregătită când el se așeză deasupra ei. Era fierbinte, umedă, plină de dorință, gata ca el să o pătrundă cu ușurință. Apoi, el se opri brusc, iar ea se sperie. Lincoln mai făcuse asta. Avea să insiste din nou asupra acelei bucăți de hârtie, nu-i așa? Nu acum, când, în mintea ei, el era deja al ei!

Voia să-l întrebe, când îl auzi spunând ezitant:

– Acum o să te doară puțin. Nu, nu te încorda. Vrei să-ți explic?

– Nu, mama mi-a explicat. Numai că am uitat...

Se relaxă. În mintea ei, să mai aștepte, chiar și numai o zi, avea să fie mai rău decât durerea pe care urma să o simtă la prima ei experiență de acest fel.

Îi prinse capul în mâini și îl sărută.

– Mi-ai arătat atât de multe! Acum arată-mi restul!

– Te iubesc! spuse el tandru, inundându-i inima de bucurie, înainte să-i inunde corpul.

Nu avu timp să răspundă. Țipătul ei fu scurt, iar eliberarea care urmă, că nu fusese atât de rău, îi permise să se bucure mai mult de ceea ce o pătrundea. Era minunat sentimentul că acum erau într-adevăr uniți. Plăcerea pe care o simți când el începu să se miște înăuntrul ei o luă prin surprindere, dar se intensifică, apoi simți o explozie de tandrețe care o făcu să strige iar. Aproape imediat, urmă eliberarea lui.

Mulțumită, satisfăcută peste măsură, se ghemui și adormi în brațele lui. Dimineață, urmau a se căsători cu adevărat, dar în inima ei erau deja căsătoriți.

Capitolul 37

Lincoln se trezi cu același sentiment euforic cu care adormise. Melissa era a lui, indiferent ce s-ar fi întâmplat. Gândul acesta îl făcu să se simtă mult mai liniștit ca înainte. Fusesse o experiență incredibilă să facă dragoste cu ea, o trăire cum nu mai avusese parte. Nimic nu se compara cu satisfacerea unei nevoi – o experiență care putea fi uitată cu ușurință dacă nu era profundă –, cu plăcerea de a face dragoste cuprins de toate emoțiile, așa cum făcuse el noaptea trecută. Dar faptul că făcuse dragoste cu ea oricum era mai puțin important decât gândul că de acum înainte ea îi aparținea.

Îi declarase că o iubește, dar asta tot nu reușea să exprime sentimentele pe care le avea pentru ea. Ea îi umplea toate golurile pe care le simțise în viața lui. De acum, nu avea să se mai simtă singur.

Faptul că se trezise singur, cu locul de lângă el gol, îl îngrijoră. Nu visase că o adusese la el acasă și că făcuseră dragoste. Noaptea aceea avea să-i rămână mereu în amintire. Sigur era pe undeva, iar el nu trebuia decât să o găsească. Se ridică și se îmbracă repede.

Ultimul lucru la care se așteptase fusese să o vadă în capătul scărilor, cu genunchii strânși la piept, părând nefericită. Se sperie. Fu cuprins de o frică atât de puternică, încât aproape simți durere fizică.

Se așază lângă ea, își trecu brațul pe după umerii ei și o strânse atât de tare în brațe, încât ea gemu. Își mai slăbi îmbrățișarea, dar nu îi dădu drumul.

– Spune-mi ce s-a întâmplat, o rugă el.

Ea îi simți teama și îl liniști repede.

– Șșșt, nu este ceea ce crezi.

Se dădu în spate să o privească, dar nu reuși să își alunge teama.

– Atunci?

– Când m-am trezit și m-am îmbrăcat, m-a șocat gândul că la nuntă trebuie să port aceeași rochie obișnuită pe care am avut-o și ieri și că nu am nimic frumos de îmbrăcat pentru unul dintre cele mai importante evenimente din viața mea.

Oftă ușurat și îi spuse:

– Îmi vine să te omor că m-ai speriat atât de tare. Dar cred că asta nu-i tot, spuse el observând că ea nu-i zâmbește.

– Am o rochie deosebită de nuntă în Scoția. Este adorabilă! Tata a făcut comandă tocmai la Bruxelles pentru dantela aceea albă. A fost nevoie de câteva luni pentru a găsi satinul cel mai potrivit, atât de strălucitor încât, în contrast cu dantela albă, zici că este argint. Eu și mama ne-am petrecut săptămâni întregi să o creăm!

– Melissa, căsătoria nu are legătură cu îmbrăcămintea. Pentru mine, o să fii cea mai frumoasă mireasă chiar dacă o să porți un sac.

– Știu, dar...

– Dar?

– Nu pot face asta, Linc.

Panica reveni, de data asta mult mai intensă.

– Nu poți să faci asta? Am făcut dragoste. Te-am compromis, fără cale de întoarcere!

– Nu, m-ai înțeles greșit. Vreau mai mult ca orice să mă căsătoresc cu tine, dar în Scoția, la Kregora, acolo unde am visat mereu că o să se întâmple, având prietenii și familia alături. Am nevoie de binecuvântarea părinților mei. Vreau ca ei să fie de acord că tu ești bărbatul potrivit pentru mine.

– Am încercat asta, îi aminti el.

– Știu, dar trebuie să încercăm iar și iar, de câte ori o să fie nevoie. Pot fi încăpățânați, dar sunt niște oameni rezonabili.

– Îmi aruncă trecutul în față. Chiar crezi că este posibil să-i facem să se răzgândească?

– Cu siguranță! Tata i-a lăsat pe unchii mei să-i trezească instinctul protector, atâta tot. Totul o să se aranjeze după ce vor ajunge să te cunoască mai bine. Nu pot să suport gândul că în acest moment își fac atâtea griji pentru mine. Vreau ca ei să fie prezenți la nuntă, să-mi fie alături pentru a-mi împărtăși bucuria. Sunt prea apropiată de ei, Lincoln, pentru a-i priva de acest moment important din viața mea. Nu cred că poți înțelege cât de important este pentru mine acest lucru, având în vedere că tu nu ai fost atât de apropiat de părinții tăi.

El tresări, dar nu avea de gând să deschisă acel subiect. Fusese apropiat de părinții lui – înainte de moartea tatălui său. De aceea fusese atât de furios. Fuseseră prea apropiați. Ei însemnau totul pentru el, așa cum se pare că însemnau părinții ei pentru ea.

– Vrei să spui că îți dorești să ne întoarcem și să încercăm să rezolvăm problema înainte să ne căsătorim?

– Da. Ești dezamăgit? întrebă ea.

– Cu siguranță.

– Dar înțelegi?

– Da. O îmbrățișă din nou strâns, apoi recunosc: Mă tem că o să te pierd dacă facem asta.

– Nu! exclamă ea categoric. Nu, nu ai înțeles nimic, Lincoln. O să mă mărit cu tine indiferent ce ar fi! Dacă insiști, mă mărit cu tine chiar azi. Te las pe tine să decizi. Mi-ar plăcea însă să fii de acord să depunem puțin efort, care nu ar răni pe nimeni, pentru a-mi convinge părinții că, de fapt, căsătoria noastră este un motiv de sărbătoare atât pentru noi, cât și pentru ei. Nu pe mine trebuie să mă convingi că ești bărbatul potrivit, ci pe ei. Dacă nu vor renunța, o să fugim din nou. Să nu te îndoiești de asta!

Îi cuprinse obrazii în palme și o sărută tandru.

– Asta este tot ce îmi doresc să aud. Hai să mâncăm ceva, apoi plecăm.

– Vorbești serios?

– Meli, ți-am spus că intenționez să te fac fericită. Dacă mai întâi trebuie să facem asta, atunci o facem. Oricât m-ar costa, o să-l fac pe tatăl tău să mă placă.

– Oh, cred că deja te place!

Lincoln își dădu ochii peste cap.

– Știu, dar crede că sunt nebun.

Capitolul 38

Era după-amiaza devreme când ajunseră în Londra. Majordomul familiei St. James le spuse pe scurt cine se afla în reședință înainte să trimită un lacheu să o anunțe pe mama Melisei că se întorseseră.

Melissa intră în salon, dezamăgită că tatăl ei nu era casă. Sperase ca problema să se rezolve până la sfârșitul zilei. Era o speranță nerealistă, dar mai ales imposibilă acum, când tatăl ei nu era prezent.

Observându-i expresia, Lincoln spuse:

– Chiar credeai că nu o să bată țara în lung și în lat în căutarea ta?

Îl privi cu asprime, iar el se așteptase la asta.

– Având în vedere că am mulți unchi însetați de sânge, nu, nu m-am așteptat ca el să meargă să mă caute, ci m-am așteptat să fie aici și să o consoleze pe mama.

Își puse mâna pe umărul ei pentru a o liniști, amintindu-i:

– I-ai lăsat mamei tale un bilet, spunându-i să nu se îngrijoreze.

– Da, dar asta nu ar fi împiedicat-o să se îngrijoreze. Așa fac mamele.

– Unele presupun că da.

Tonul vocii lui o făcu să-l îmbrățișeze, de data asta ea fiind cea care îl consola:

– Ah, am spus-o fără să mă gândesc. Îmi pare rău!

– Să nu-ți pară rău, rosti el. Am sperat ca, înainte să mă însor, să scap de amărăciunea asta, recunosc el. De aceea am mers în Scoția.

– Și ai reușit?

– Nu, nici nu mai știu cât de multe resentimente au ieșit la suprafață doar văzând-o. Să nu crezi că trebuie să îți cântărești vorbele sau să eviți anumite subiecte doar pentru că ar putea deschide răni mai vechi. Să spui mereu ce gândești...

Conversația lor fu întreruptă brusc de zgomotul pașilor grăbiți. Nu avură timp decât să se depărteze unul de celălalt, căci Kimberly intră valvârtej în încăpere. Își îndreptă imediat privirea spre

Melissa, fixând-o pentru câteva clipe și cercetând-o din cap până în picioare.

– Da, știam că ești bine, nu m-am îndoit deloc, spuse în cele din urmă Kimberly.

Afirmația ei era contrazisă de graba cu care intrase, precum și de privirea atentă cu care o cercetase. Nici Lincoln, nici Melissa nu considerară că era nevoie să o contrazică.

– V-ați căsătorit? întrebă Melissa.

– Nu, răspunse Lincoln. Nu încă, adăugă el foarte serios.

– De ce nu?

Se vedea pe chipul lui Lincoln că nu se așteptase la această întrebare, cel puțin nu spusă atât de direct și cu un ton acuzator, ca și cum Kimberly ar fi vrut să spună: „Ar fi trebuit!”

Melissa se apropie de ea să-i explice.

– Voiam să ne căsătorim, am fi putut să o facem. Nimic nu ne-ar fi împiedicat, dar Lincoln și-a dat seama că fericirea mea nu ar fi completă fără ca familia și prietenii mei să nu fi prezenți la ceremonie. M-a adus acasă pentru a face lucrurile cum se cuvine, pentru că asta înseamnă mult pentru mine, iar fericirea mea înseamnă mult pentru el.

Kimberly încuviință din cap.

– Știam că am un motiv bun să-mi placă de el – în afara faptului că tu îl placi.

Lincoln nu se așteptase să audă asta.

– Deci dumneavoastră nu vă împotriviți relației noastre? întrebă el.

– Deloc. Sunt de partea voastră, am fost din momentul în care Meli mi-a spus că pe tine te vrea. Apoi, ți-am ascultat povestea impresionantă și te-am văzut plecând după ce ai primit o lovitură devastatoare, fără a manifesta nici un comportament anormal. În această privință, nu sunt de acord cu soțul meu.

– Vă sunt recunoscător pentru sprijin, spuse Lincoln.

– Nu trebuie. Se știe că Lachlan se încapățânează și mai tare când eu sunt împotriva lui, așa că în această situație părerea mea v-ar putea face mai mult rău decât bine.

– Ceea ce vrea să spună este că tatălui meu nu-i place să se certe cu mama, spuse Melissa.

– Oricum ar fi, apreciez încrederea pe care mi-o arată...

— Oprește-te! îl întrerupse Kimberly cu o privire aspră. Sprijin ideea ficei mele de a se mărita cu tine pentru că am încredere în instinctele și sentimentele ei față de tine și cred că ai reacționat admirabil în situații de stres. Să nu crezi că nu sunt indignată că ai fugit cu ea, dar totodată sunt încântată de motivele care te-au determinat să o aduci înapoi. Pur și simplu, nu te cunosc suficient de bine pentru a-mi forma o părere despre tine, una care să nu fie influențată de părerea ei. Pentru a merge mai departe, cred că ar trebui să facem ceva în acest sens. Știu că există șansa să-mi fac soțul să se răzgândească.

Lincoln încuviință din cap solemn, iar Melissa îi zâmbi încurajator.

— Nu este atât de rău precum sună.

— Știu. Familia ta nu mă cunoaște, îmi știe numai trecutul. Dacă trecutul nu ar fi fost așa și dacă aș fi rămas în Scoția, sunt convins că ne-am fi întâlnit mai devreme, poate chiar am fi fost prieteni în copilărie.

Tonul vocii lui o determină pe Melissa să-i spună:

— Oh, nu te amări și din cauza asta. Este la fel de posibil să nu ne fi întâlnit mai devreme, chiar dacă ai fi rămas acolo și ai fi fost în continuare prieten cu unchiul mei. Nu mi-au prezentat niciodată prea mulți dintre prietenii lor.

— Probabil pentru că nu prea au, în afară de faptul că se au unul pe celălalt.

Observația lui sarcastică o făcu să se încrunte, dar nu putea să-l contrazică în acel moment. Kimberly însă o făcu.

— Aveau prieteni, dar nu așa de apropiați. Când ai 16 frați, nu mai ai nevoie de alți oameni, presupun. Prietenia legată cu tine, Lincoln, este meritul tău. Ceea ce a urmat însă nu mai poate fi schimbat. Și totuși voi doi v-ați întâlnit. A fost mâna destinului!

— Da, așa este, spuse Melissa, dar mama ei încă nu încheiase.

— Acum, să ne întoarcem la problema noastră, spuse Kimberly. Este fiica mea compromisă în vreun fel?

Melissa simți cum i se înroșesc obraji. În drum spre Londra, ea și Lincoln discutaseră despre asta și decisese împreună să nu menționeze ce se întâmplase între ei, căci nu avea decât să îi stânjenească, așa cum se întâmpla în clipa aceea. Exista, de asemenea, posibilitatea ca asta să înrăutățească situația, fiindcă tatăl ei ar fi putut crede că Lincoln o făcuse pentru a forța căsătoria.

Lipsa unui răspuns imediat, precum și roșeața din obraji Melisei o făcură pe Kimberly să adauge:

— Înțeleg că este. Bine, nu o să-i spunem tatălui tău dacă putem evita asta. Să sperăm că nu întreabă, deoarece nu vă ajută cu nimic să negați, căci fețele voastre vă trădează.

— Când crezi că se întoarce? întrebă Melissa mai degrabă pentru a schimba subiectul.

— Nu știu, răspunse Kimberly.

Toți auziră însă vocea nervoasă a lui Lachlan din direcția ușii de la intrare.

— Unde este?

Presupuseră că majordomul îl informase deja de sosirea Melisei.

Kimberly adăugă:

— Cred că acum.

Capitolul 39

Lachlan intră valvârtej în salon. Era neîngrijit, prăfuit, obosit, dar, și mai important, furios. Un gigant gata de luptă era, într-adevăr, înfricoșător. Primele cuvinte pe care li le adresa nu dădură de înțeles că furia lui avea să fie ușor de domolit.

– Dă-mi un motiv suficient de bun pentru a nu-ți rupe gâtul! îi spuse el lui Lincoln.

Melissa răspunse prima:

– Pentru că mie îmi place cum arată la locul lui.

– Atunci dă-mi tu un motiv bun pentru care să nu te încui în camera ta pentru următorii zece ani sau până când nu o să-ți mai placă!

– Pentru că o s-o deschizi chiar tu după numai o zi, având în vedere că nu suportă gândul de a mă pedepsi.

– Pe lângă asta, bombăni el.

Melissa se apropie de Lincoln. Știa că nu avea de ce să se teamă de tatăl ei, dar deja se întorcea, instinctiv, spre Lincoln, pentru suport emoțional și protecție. Kimberly observă gestul ei, deși Melissa nu realizase asta.

– A adus-o înapoi, spuse Kimberly calmă. Este un motiv suficient de bun. Și nu s-au căsătorit. Ar fi putut să o facă, dar el a adus-o acasă...

– Acum nu o mai vrei? îl întrebă Lachlan pe Lincoln neîncrezător, gata să schimbe cursul discuției.

– Din contră, vreau ca ea să fie soția mea mai mult decât orice pe lume. Pentru mine, fericirea ei este mai importantă decât a mea, iar dacă înseamnă să obțin binecuvântarea voastră, de dragul ei, o să fac orice pentru a o obține.

– A fost decizia lui, sublinie Melissa. Eu m-aș fi măritat cu el oricum și încă aș face-o. Prefer însă să am nunta la care am visat întotdeauna, îmi doresc ca tu să mă duci la altar, ca toată familia mea să îmi împărtășească fericirea, iar el a ținut cont de asta. Știu că este

bărbatul potrivit pentru mine. Îmi doresc ca și voi să vă convingeți de asta.

– Aș putea spune că nu este alegerea potrivită și aș vrea ca și tu să realizezi asta. Te lași purtată de emoții.

– Ce înseamnă căsătoria dacă nu emoție? Dragostea chiar nu mai contează?

– Dacă o să te rănească, atunci nu, nu contează deloc.

Melissei i se tăie respirația.

– Nu-mi vine să cred că ai spus asta!

– Ești fiica mea, răspunse Lachlan. Siguranța ta este pe primul loc, chiar înaintea dorințelor și vrerilor tale. Ce mai rămâne de făcut dacă, într-un acces de furie, o să te lase moartă pe podea pentru că a distrus tot ce i-a ieșit în cale? O să spui că ai murit fericită?

– Nu ar...

– Știi că nu te-ar răni intenționat. Nu trebuie să mă convingi de asta, recunosc Lachlan. Eu de răul neintenționat mă tem.

– Ceri imposibilul. Este suficient că eu am încredere în sentimentele lui profunde, în faptul că își poate stăpâni furia dacă o să fie vreodată cazul, deși nu cred. Când a încercat să îi bată pe unchii mei, îi ura, era furios pe ei. Iată diferența și motivul pentru care nu o să mă rănească niciodată!

Lachlan clătină din cap.

– Nu a fost capabil să garanteze asta, Meli, și nici tu nu poți.

Melissa tăie aerul cu mâinile, frustrată.

– Încăpățânatul!

În plină dispută, Kimberly spuse rece:

– Dorește cineva ceai?

Era felul ei de a spune că discuția nu avea să-i ducă nicăieri și că trebuiau să se calmeze. Lachlan își trecu mâna peste față și se apropie de șemineu.

Kimberly încercă să schimbe subiectul, deși, din nefericire, alege unul nepotrivit, întrebându-l pe Lachlan:

– De ce te-ai întors așa devreme? Am crezut că mai stai o zi sau două.

– Am presimțit că s-a întors, căci îmi cunosc fata destul de bine și știu că nu ar suporta să ne facă să suferim prea mult.

Dojana din tonul lui o determină pe Melissa să adopte o atitudine defensivă:

– Este adevărat, tată, dar și eu te cunosc bine și de aceea nu înțeleg cum poți alunga cu atâta ușurință singurul lucru pe care mi-l doresc cel mai mult. Chiar nu te-ai gândit cât de mult m-ai face să sufăr?

– Este puțin nedrept, Meli, protestă Kimberly.

– Opriți-vă! spuse Lincoln nervos. Nu am adus-o acasă pentru a se certa cu voi. Spuneți lucruri pe care nu le credeți cu adevărat și o să regretați. Este inutil. Vreau să mă însor cu ea, ea vrea să se mărite cu mine, asta ar trebui să fie tot ce contează. Dar nu este așa, pentru că din cauza trecutului meu voi credeți că aş putea reprezenta un pericol pentru ea. Dacă există vreo modalitate prin care să vă dovedesc contrariul, aş face-o cu plăcere. Gândiți-vă la asta!

– Bine spus, remarcă Kimberly.

Își privi soțul de parcă i-ar fi spus: „Iată soluția, profită!“ Nu înțelese imediat intenția ei, dar apoi își dădu seama. Oftă și fu gata să facă această concesie pentru a menține pacea în familie.

– Foarte bine, o să-ți sugerez ceva, zise Lachlan. Dar să nu credeți că fac asta pentru a pleca mai repede din orașul ăsta pe care îl urăsc. Vino cu noi la Kregora! Fii oaspetele nostru o vreme, pentru a te cunoaște mai bine!

– Desigur, răspunse Lincoln.

– Asta nu înseamnă că părerea mea o să se schimbe, îl avertiză Lachlan când fiica și soția lui îi zâmbiră. Dar în acest moment nu cred că strică să te observăm și să vedem ce se întâmplă.

Capitolul 40

Călătoria înapoi în munții Scoției nu fu atât de tensionată și de incomfortabilă precum ar fi crezut. Plecară a doua zi, dimineța târziu. Nici unul dintre frații MacFearson nu se întorsese din căutarea cuplului fugit, dar fură înștiințați că totul era bine, iar familia MacGregor se afla în drum spre casă, împreună cu Melissa și cu pețitorul ei.

Lincoln își luă cu el propria trăsură pentru a-și căra bagajul, precum și calul, pe care ultima oară îl lăsase în urmă. Trăsura lui era folosită și pentru cea mai mare parte a bagajului Melissei, pentru a nu fi nevoie să ia cu ei a treia trăsură doar pentru asta. În fiecare dimineță și după-amiază, petrecea ore bune călărind alături de familia MacGregor. Nu avea sens să aștepte să ajungă în Scoția pentru a începe să se cunoască mai bine.

Tacit, se pusese de acord să nu menționeze trecutul, fuga lor eșuată sau orice altceva care ar fi putut să iște o dispută, cel puțin cât se aflau pe drum și erau obligați să stea împreună. Ba chiar fură câteva momente amuzante, nu multe, dar de bun augur. Nu există însă nici un moment de intimitate în care Melissa și Lincoln să poată discuta. Părinții ei nu își luau ochii de la ea, fie intenționat, fie din pricină că erau îngrijorați.

Șase dintre frații MacFearson îi prinseră din urmă. În loc să se întoarcă acasă acum, când totul era bine, ei nu credeau asta deloc. Ca niște paznici, mergeau în urma trăsurilor lor. După o discuție aprinsă cu Lachlan, cel puțin nu provocară nici o problemă.

Sosirea lor nu tensionă mai mult atmosfera, cel puțin nu mai mult decât era de așteptat din partea aceluia grup, cu eternele lor nemulțumiri la adresa lui Lincoln. Există însă o problemă serioasă care provoca destulă încordare. Melissa și Lincoln nu se gândiseră la asta. Gustând din fructul interzis, amândoi erau acum încercați de frustrarea că nu puteau avea parte de apropierea la care tânjeau.

Nu se puteau bucura nici măcar de o atingere nevinovată fără a fi priviți dezaprobat.

Situația era atât de serioasă, încât nici nu mai puteau să se privească, de teamă ca nu cumva să facă un gest care să distrugă toate eforturile lor ca familia ei să-l accepte. Cu siguranță, situația devenea stânjenitoare.

De fiecare dată când Lincoln se uita mai înflăcărat spre Melissa sau când ea era prinsă privindu-l plină de dorință, Kimberly, care ghicise deja care era problema, știind că își petrecuseră noaptea nunții înainte de căsătorie, îi distrăgea iute atenția lui Lincoln. În ultima zi petrecută pe drum, Lincoln, folosind drept scuză privarea de somn, se mută în propria trăsură.

Desigur, nu putu dormi. Se gândea în mod serios la un plan pentru a rămâne singur cu Melissa, chiar și numai un moment, fără a se compromite. Călătoria spre nord nu-i oferea însă nici o speranță. În fiecare noapte petrecută pe drum, se cazau în două camere la han, una pentru bărbați – ceea ce devenise un iad pentru el după ce frații MacFearson își făcuseră apariția –, iar cealaltă pentru Melissa și mama ei.

După ce o avusese pe Melissa, faptul că acum nu putea să o sărute și nici măcar să o atingă îl înnebunea. Își doriseră o dovadă că era instabil? Cu siguranță, urmau să o aibă dacă nu el nu găsea o modalitate de a rămâne singur cu ea în următoarele săptămâni.

Ajunseră în Scoția la timp, dar încă era drum lung până în munți, ceea ce însemna să rămână încă o noapte la han. Din nefericire, spre dimineață, încă unul dintre unchii Melisei îi ajunsese din urmă. Deși acum numărul lor necesita încă o cameră pentru a-i putea găzdui pe toți bărbații, hanul nu mai avea nici una liberă. Li se oferiră saltele, mai mulți dintre ei fiind nevoiți să doarmă pe podea.

Lincoln chiar încercase să doarmă, însă frații MacFearson erau la fel de zgometoși în somn din cauza sforăielilor, așa că fu nevoit să iasă din cameră. Plănuia să găsească în grajduri o câpiță de fân, dar nu ajunsese atât de departe. Coborând scările, se întâlni cu alt membru al familiei MacFearson, care însă nu aflase veștile.

– Așadar, aici vă ascundeți, spuse Charles furios înainte să-i pună piedică lui Lincoln și să se rostogolească amândoi pe scări.

Nici unul nu fu serios rănit în urma căzăturii, cu excepția unor cucuie și a unor vânătaii. Însă povestea nu se sfârși acolo. Charles era furios, nu dormise bine de câteva nopți, ceea ce-l împiedica

să gândească limpede, și era hotărât să-l pedepsească pe Lincoln pentru că fugise cu Melissa după ce aceasta îi fusese refuzată. Se părea că voia să se ocupe singur de asta și nu avea de gând să asculte scuzele lui Lincoln.

Răfuiala deveni o luptă. Pur și simplu, la capătul scărilor nu exista suficient spațiu ca, în sfârșit, cei doi să se poată ridica. Charles îl imobilizase pe Lincoln, având un avantaj. De fiecare dată când Lincoln voia să-i dea un pumn, cotul lui se lovea de perete sau de podea. Iar de fiecare dată când încercă să-l facă pe Charles să renunțe, era întrerupt de altă lovitură.

Se luaseră serios la bătaie, fiecare încercând să dea cea mai bună lovitură. În cele din urmă, Lincoln îl luă prin surprindere pe Charles. Asta îl liniști câteva clipe, suficient cât să-i permită lui Lincoln să se desprindă din încăierare:

— Da, este aici, dar părinții ei sunt tot aici, precum și o bună parte dintre frații tăi. Merg la Kregora în calitate de oaspete.

Asta ar fi trebuit să calmeze spiritele. Cel puțin Lincoln asta sperase, așa că începu să se ridice. În schimb, fu din nou pus la pământ.

— Dracu' să te ia! De parcă te-aș crede! spuse Charles bombănind, apoi porni din nou încăierarea.

Nici Neill nu putuse dormi și auzise zgomotul făcut de cei doi când se rostogoliseră pe scări. Ieșind să vadă ce se întâmplă, hotărî să își trezească frații înainte să acționeze. Acum erau toți adunați în capătul scărilor, cei mai mulți distrându-se pe seama încăierării.

În cele din urmă, Neill îi spuse unuia dintre frații care îi stăteau alături:

— Nu ar trebui să intervenim și să-l ajutăm?

— Pe cine? întrebă Malcom, arătând spre vânătaia pe care încă o avea la ochiul stâng. Nu cred că Charlie merită, dar nu aș vrea să îl ajut pe Linc.

— Măcar i-am putea opri, sugeră Jamie.

— Și să fim acuzați că ne-am băgat din nou? spuse Ian Patru ironic.

— Hangiul o să fie nemulțumit, sublinie Neill.

Adam era prea amuzat pentru a se abține să nu râdă.

— De ce? Îi șterg podeaua de praf.

— Taci, Neill, este prea amuzat ca să-i întrerupem, adăugă Ian Trei, zâmbind și el. Se vor potoli îndată.

Însă nu fu așa. Charles era prea încăpățânat și nu părea suficient de rănit ca să renunțe, lucru pe care Lincoln încercă să-l facă, până când își pierdu răbdarea. Enervat și cu câteva vânătași în plus, deși era o ocazie excelentă pentru a se descărca, era prea obosit să facă asta.

– Suficient, îi strigă lui Charles. Așa nu o să ajungem nicăieri!

– Te-ai scrântit, omule? Nu vezi că eu câștig?

– Dacă e așa, tontule, ridică-te! îl provocă Lincoln.

Încă întins pe podea, deși se afla deasupra lui Lincoln, Charles era imobilizat de brațul acestuia, care i se încolăcise în jurul gâtului. Strânsoarea îl împiedica să se ridice. Totuși, din acea poziție, Charles putea vedea capătul scărilor și, deși singura lumină era o lumânare dintr-un sfeșnic, putu zări cu precizie audiența.

– Oh, spuse el, de ce nu mi-ai zis că sunt și ei aici?

Lincoln se ridică suficient ca să-i poată vedea, apoi își lăsă capul să se lovească de podea, spunându-i:

– Ți-am zis, idiotule!

Imediat se ridicară amândoi în picioare. Conștient de gafa lui, Charles bolborosi:

– Nu-mi voi cere scuze. La urma urmei, ai fugit cu Meli și ai meritat-o, dacă nu ai încasat-o până acum de la alții.

– Nimeni nu a făcut asta, și fii sigur că nici tu, îi spuse Lincoln, scuturându-se de praf.

În stilul său caracteristic, Charles îi răspunse bombănind. Lincoln îi ignoră și privi spre capătul scărilor:

– Presupun că trebuie să vă mulțumesc că nu ați participat la tâmpenia asta.

Adam ridică din umeri.

– Ți-ai expus recent punctul de vedere, omule. Acum nu mai suntem copii și nici dezavantajați fizic. Dacă Charlie nu se descurcă prea bine, este vina lui că nu a învățat mai mult – sau a ta pentru că te-ai apărat prea bine.

Lincoln îi primi complimentul stângaci cu o mișcare a capului, prea enervat, iar acum stânjenit pentru a-l aprecia.

– Dacă îmi permiteți, o să-mi continui drumul spre grajduri, în speranța că o să pot dormi în noaptea asta, ceea ce îmi doream să fac, având în vedere că voi, cei din familia MacFearson, nu numai că vă comportați ca niște sălbatici, dar și sforăți ca ei.

– Are dreptate, remarcă Lachlan, aflat în spatele lor, care asistase în liniște la cele întâmplate. Chiar sforăiți!

Capitolul 41

Sosirea lor imediată fusese anunțată la castel. Camerele fuseseră aranjate, o masă generoasă era pregătită pentru seară – o masă mare, având în vedere că frații MacFearson aveau să rămână la Kregora. Se părea că intenționau să rămână acolo pe durata vizitei lui Lincoln, până când aveau să îi facă pe toți să realizeze că era o pierdere de timp și până când acesta avea să fie trimis înapoi în Anglia, fără neputa lor.

Nu avea să funcționeze. Ar fi mers dacă frații MacFearson s-ar fi îndreptat spre casă, iar Lincoln ar fi trebuit să îi facă față numai lui Lachlan. Melissa știuse că dacă avea să pună iar piciorul în casa lor, urma să fie testat. Și cine altcineva să îl testeze dacă nu cei mai aprigi dușmani ai lui?

Poate că ar fi reușit să facă față adversității pe care o întâlnea la fiecare pas, dacă voința lui nu ar fi fost deja pusă la încercare până la extrem. De aceea, știa și el că nu avea să funcționeze. Era atât de frustrat că nu se putea apropia de Melissa, încât nu mai era mult până când avea să își piardă cumpătul. Exact asta așteptau și sperau toți să se întâmple. Iar el știa. Deși era conștient de acest lucru, nu credea că putea face ceva pentru a evita acea situație.

Fu dus în camera lui, unde avea să rămână pe perioada vizitei. Era o cameră impresionantă, cum de altfel era întreg domeniul Kregora. Pe dinafară, arăta ca o construcție antică, dar interiorul era foarte modern, pereții reci din piatră erau lambrisați, ferestrele mărite, geamurile schimbate, toaletele decente, mobilierul confortabil.

Cuferele lui fuseseră puse la capătul patului uriaș în care avea să doarmă... singur. Nu le deschise. Urmărea razele de soare care intrau prin cele trei ferestre înalte situate pe un singur perete, când o voce îl întrerupse, făcându-l să se întoarcă spre colțul unde era ascunsă în umbră, deoarece soarele lumina mijlocul camerei.

– Nu te poți ascunde aici, îi spuse Ian Șase. Asta nu o să ajute cu nimic.

- De unde dracu' ai apărut? Nu am auzit ușa.

- Pentru că eram deja aici. Erai atât de distras, încât nu m-ai observat.

- Dacă îmi spui că trebuie să împărțim camera, jur că te omor!

Ian Șase râse cu poftă.

- Atunci mă bucur să-ți spun că o să stau în camera de la capătul culoarului. Kimberly nu are muștrări de conștiință când își îngrămădește câte doi frați în aceeași cameră - în plus, are câte două paturi mari în fiecare cameră pentru asta -, dar ar fi îngrozită de gândul că trebuie să-și instaleze oaspeții cu noi în cameră. Din fericire, Kregora este suficient de mare pentru a nu fi pusă în situația asta. Ți s-a oferit camera tatălui meu, o onoare având în vedere că este, fără îndoială, cea mai bună cameră de oaspeți. Bănuiam că o să te instaleze aici, de aceea am ajuns înaintea ta în cameră.

- Și legendarul tău tată unde o să stea dacă vrea să pună în practică zicala „cu cât mai mulți, cu atât mai bine“?

În cuvintele lui sarcastice se simți neliniștea. Ian Șase îi răspunse:

- Nu o să apară. Nu mai pleacă departe de casă. În ultima vreme, au început să i se umfle picioarele dacă merge prea mult, așa că rămâne aproape de casă. Dar presupun că o să-l întâlnești destul de curând. Nu te gândi la el ca la o legendă, omule! Este bunicul lui Meli și este suficient dacă știi asta despre el.

Lincoln nu se putu abține și îi puse o întrebare care îl tot măcinase:

- De ce nu mi-ai permis să-l întâlnesc?

Ian zâmbi.

- Pentru că noi, copiii lui, eram toți mândri de „legendă“ și am încercat să-i păstrăm imaginea intactă. Dacă l-ai fi întâlnit, ai fi văzut că este un bărbat ca oricare altul, singuratic, într-adevăr, arțăgos pe vremea aia, dar un om normal.

Lincoln pufni auzind răspunsul lui. Ian râse și se așeză și mai comod pe scaunul din colț. Văzând că se face și mai confortabil în loc să plece, Lincoln îl privi mânios.

- Ce faci aici, MacFearson, în afara faptului că mă enervezi?

- Oh, ce agresiv ești! Poate că sunt aici ca să facem pace.

- Puțin probabil.

- De fapt...

- De fapt, i-o tăie Lincoln, am nevoie de intimitate în casa asta...

- Castel, îl corectă Ian.

– Mă rog, continuă Lincoln. Un spațiu în care tu și frații tăi nu aveți loc. Să considerați camera asta ca pe un sanctuar – al meu –, al cărui prag nu trebuie trecut, care nu trebuie violat sau călcat de vreunul dintre sălbaticii care îți poartă numele!

– Ne-ai scuti pe amândoi dacă ai face liniște o clipă și ai asculta ce am de spus.

Lincoln se îndreptă spre pat și se așeză dezarmat. Își duse mâna la ochi, numără până la zece, apoi până la douăzeci. Avea nevoie de mai multe mâini, căci, numărând în continuare, Ian era tot acolo.

– Meli nu îmi este numai nepoată, îmi este și prietenă. Și lasă-mă să-ți spun de ce, pentru a înțelege ce o să-ți povestesc.

– Ce-ar fi să te abții și să-ți păstrezi părerile pentru tine? bombăni Lincoln.

Ian Șase îl ignoră, iar el încercă să-l ignore pe Ian, însă fără succes.

– Nu știu dacă ți s-a spus vreodată, dar mama a murit la aproximativ un an de la nașterea mea, înainte chiar de a putea avea o amintire cu ea.

– Nu știam asta, spuse Lincoln stânjenit.

Ian încuviință din cap, apoi continuă:

– Îți spun asta pentru a-ți explica de ce, atunci când a apărut sora noastră, imediat după plecarea ta, ea fiind mai mare decât noi toți, am văzut-o mai degrabă ca pe mama pe care nu am avut-o. De atunci, am stat mai mult la Kregora decât acasă, mai ales după ce s-a născut Meli. Toți frații mei au avut frați mai mici, dar eu, fiind cel mai tânăr, nu am fost niciodată mai apropiat de vreunul dintre ei, astfel încât am fost pur și simplu fascinat de copilul lui Kimber.

– Ajungi odată la subiect?

– Ce vreau să spun este că o înțeleg pe Melissa mai bine decât frații mei deoarece noi doi am devenit prieteni. Așa cum se întâmplă cu prietenii, îi înțeleg sentimentele, uneori chiar înainte ca ea să le conștientizeze.

– Deci?

– Deci știu că voi doi aveți o legătură încă din ziua în care v-ați întâlnit. Nu era dragoste, dar era... ceva. După o singură întâlnire, ea știa că vrea să se mărite cu tine. Știai și tu asta, de aceea ai venit chiar a doua zi să ceri permisiunea de a o curta. Am observat și am ascultat. În drum spre Londra, a vorbit numai despre tine. Oricare ar fi fost natura legăturii, era prea puternică pentru a dispărea, chiar

și atunci când tu nu ai reușit să îți faci apariția la timp, chiar și atunci când ea începuse să creadă că nu o vei mai face.

Lincoln se ridică și-l privi încruntat pe Ian.

– Nu-mi spui nimic din ce nu știi.

– Ceea ce vreau să-ți spun este că și eu știu. Și vreau să te asigur că și eu îmi doresc să te văd însurat cu ea la fel de mult ca tine. Dintr-un motiv anume, amândoi ați știut de la început că sunteți făcuți unul pentru celălalt... din instinct sau ce o fi fost. Am permis ca părerea mea despre tine să umbrească acest fapt. Îți spun, omule, sunt de partea ei, deci și a ta! Ea este sora mea. Îți spun că nu ești singur împotriva tuturor. Așadar, nu-ți pierde speranța și nu-i lăsa să te învingă!

– Îți dai seama că, având în vedere circumstanțele, nu mai pot avea încredere în tine?

Ian oftă.

– Da, mi-am imaginat că așa o să fie. Dar, când o să crezi că nu poți să treci peste obstacole, gândește-te la asta: poți! Și află nu sunt împotriva ta toți frații mei. Da, știu că nici asta nu crezi. Unii cred că o să eșuezi și că o să clachezi din nou, dar alții speră că o să demonstrezi că se înșală.

Lincoln se abținu să nu râdă. Nu era sigur de intențiile lui Ian cu aceste încurajări, poate spera că avea să lase garda jos. Nici o șansă! Se simțea cumva încurajat și, deși nu-i mulțumi lui Ian pentru asta, era exact ce avea nevoie. Era capabil să mai facă față măcar câteva zile.

Capitolul 42

– Crezi că a fost înțelept din partea ta să-l așezi acolo, cu ei toți? îi șopti Lachlan soției lui în acea seară, la cină.

– Nu am făcut-o eu, îi șopti Kimberly, fiind evident deranjată de subiect. Dacă nu ai observat, frații mei s-au asigurat că intră primii în salon și au început să ocupe strategic locurile din acest capăt, ca Lincoln să nu poată ocupa decât un loc cât mai îndepărtat de noi și înconjurat de ei. Mi-aș dori să vorbești cu ei. Iau lucrurile prea în serios și nu mă ascultă dacă le spun să-i dea pace.

– Nici o șansă, dragă! îi răspunse el. Nu vreau să-l lase singur, deși omul ar trebui lăsat să mănânce liniștit.

– Doar o excepție? spuse ea. La naiba, ești la fel de rău ca ei!

– Nu, ei fac în locul meu ceea ce mi se pare mie dificil să fac!

– Jocul cu scaunele?

Se strâmbă la răspunsul ei, deși era mai degrabă amuzat văzându-i frații care tot trăgeau scaunele de lângă Lincoln, până când acesta realizează ce făceau și, cu demnitate, se mută în capătul mesei.

– Trebuie provocat, Kimber, și știi asta, răspunse Lachlan. Trebuie să-l vedem pierzându-și controlul și reacția lui când o s-o facă. Cum altfel aș putea trece peste această neliniște în privința comportamentului din trecut?

– Ai putea să crezi în instinctul ficei tale, așa cum o fac eu, se răsti ea. Ea nu este îngrijorată de așa-zisul lui temperament.

– Pentru că încă nu l-a văzut, sublinie el. Recunosc că băiatul a dat dovadă de o răbdare remarcabilă, cel puțin până acum. Chiar și când Charles l-a atacat aseară la han, Lincoln s-a arătat doar exasperat, nu furios.

– Un exemplu excelent...

– Dar nu definitiv.

Îl privi încruntată.

– Cât de mult vrei să-l mai faci să sufere?

– Oh, nu o face să sune de parcă l-am tortura! se plânse el.

– Cât de mult?

Oftă.

– Cât o să fie nevoie. Și nu te enerva pe mine, draga mea. Deși tu nu crezi, aș vrea să ai dreptate. Pe de altă parte, gândește-te că, dacă greșești, dacă explodează și începe să lovească în tot ce-i iese în cale, cum te-ai simți? Atunci ai mai avea încredere că fiica noastră o să fie în siguranță cu el?

Muștruluiala ei nu încetă.

– Nu o să fim niciodată martorii unui astfel de moment.

– Atunci, încetează să mă cerți. Lasă-mă să-mi găsesc liniștea. Nu-l cunoaștem, Kimber, îi spuse el. Nici Meli nu-l cunoaște cu adevărat. Dorința ei se bazează doar pe sentimente, nu pe fapte. Îi ofer șansa să ne arate cine este cu adevărat, dar, dacă o să fie lăsat singur, nu o să dovedească nimic, căci nu o să aibă ocazia să reacționeze.

– Să-ți amintesc că nu-l cunoșteai nici când i-ai dat permisiunea să o curteze?

– Nu te prosti! o dojeni el. Nici pe tinerii pe care i-a întâlnit în Londra nu-i cunoșteam, dar am trimis-o să găsească pe cineva pe placul ei. Megan le-ar fi închis ușa acelora pe care i-ar fi considerat nepotriviti. Când l-am cunoscut pe Lincoln, l-am judecat superficial, așa cum ar face orice bărbat. S-a prezentat corespunzător, iar sentimentele lui erau evidente. Era suficient, căci nu exista nici un amănunt care să-l discrediteze. Dar acum cunoaștem amănunte care nu pot fi ignorate, oricât de mult ne-am dori.

– Să nu crezi că pe mine nu mă deranjează ce a făcut când a fost copil. La fel ca Meli, tind să cred că a fost un episod izolat, care nu o să se repete și că, orice l-a cauzat, a trecut.

– Atunci de ce te temi? I se oferă șansa de a ne dovedi și nouă asta.

– Mă tem pentru că, asmuțindu-i pe frații mei – și să nu crezi că nu știu ce ai făcut –, nu este foarte frumos din partea ta.

El îi zâmbi larg.

– Sunt frații tăi, Kimber. Nu le-am spus eu să-l provoace. Doar că nu le-am spus să nu o facă.

– Ceea ce este același lucru cu a le da permisiunea.

Lachlan ridică din umeri.

– Dacă băiatul vede lucrurile astfel, foarte bine. Eu am ales să le văd ca pe un mod acceptabil de a rezolva situația. Sau îți dorești

ca perioada în care vrem să îl cunoaştem să se prelungească la nesfârşit, fără să tragem o concluzie?

– Am înţeles, bombăni ea.

Se aplecă spre ea şi o sărută pe obraz.

– Renunţi cu atâta graţie, draga mea!

– Oh, mai taci!

La capătul celălalt al mesei, Lincoln era prea încordat pentru a putea aprecia masa foarte bogată întinsă în faţa lui. Părea delicioasă. Nu avea însă poftă să mănânce. Încerca, pe de o parte, să se concentreze astfel încât să-şi ia ochii de la Melissa, care stătea aproape de părinţii ei, foarte departe de el, iar pe de altă parte, se întreba când aveau să renunţe unchii ei la planul lor.

Până în clipa aceea, nu îi adresaseră nici un cuvânt. Însă glumele pe care le făceau atunci când intra el în încăpere îl determinau să creadă că aveau anumite intenţii. Puseseră exact 20 de scaune, iar lui îi lăsaseră numai unul. Puteau fi mai multe. Într-o cameră de asemenea dimensiuni încăpeau o masă mai lungă şi mai multe scaune aliniate la perete pe ambele părţi, care puteau fi trase la masă dacă era nevoie, ori se puteau aduce încă o masă sau chiar două.

Când unul dintre fraţi i se adresă în cele din urmă, se simţi uşurat şi surprinzător de calm, deşi se aşteptase să se enerveze imediat.

– Eşti aici pentru a fi răsfăţat, Linc, îi spuse Johnny. Stătea la trei scaune distanţă, aşa că majoritatea celor din capătul mesei îl putură auzi. Mâncarea este franţuzească şi nu presupune înecarea unei bucăţi de carne în apă, aşa cum faceţi voi, englezii.

– Gusturile nu se discută, îi răspunse el.

– Serios? Mie mi se pare foarte simplist. Dar, de regulă, cei lipsiţi de inteligenţă fac astfel de alegeri.

Lincoln se rezemă de spătarul scaunului şi chiar zâmbi.

– Încerci să mă insulti insultându-i pe englezi? Ai uitat cumva unde m-am născut?

– De parcă ar mai conta. Te-ai potrivit acolo ca peştele în apă, comentă Charles. Ai căpătat chiar şi accentul lor. Asta arată cu cine te asemeni.

– Nu, asta arată cât de mult dispreţuiesc englezii alt accent, mai ales copiii englezi. Dar lucrul ăsta poate fi spus despre copii de oriunde.

Încercară să găsească ceva ofensator în răspunsul lui calm, dar nu reușiră, astfel că Ian Patru continuă subiectul:

– Cât de mult ți-a luat să cedezi în fața batjocurii?

– Doi ani, 14 bătăi și trei suspendări de la școală. Asta nu a rezolvat nimic, dar nu puteam să mă bat și cu profesorii. Chiar și când îmi mai pierdusem accentul, refuzau să înțeleagă ce le spuneam și își pierdeau răbdarea din cauză că alți copii din clasă întrerupeau ora pentru că râdeau de mine. După multe plângeri, unchiul meu a fost nevoit să angajeze un profesor care să mă învețe engleza de la început.

– Ai câștigat vreo confruntare? întrebă Neill cu o curiozitate sinceră.

– Probabil jumătate dintre ele, răspunse Lincoln. Nu prea le-am ținut șirul.

– Atunci ai învățat să lupți murdar? întrebă Malcom.

Întrebuse fără sarcasm, așa că Lincoln îi răspunse la fel:

– Nu, deja terminasem școala, apoi am căutat câteva mijloace de a mă proteja. Când eram tânăr, nici nu mă gândisem la asta. În plus, ultimii mei ani de școală au fost mai degrabă plăcuți, așa că nu a fost nevoie.

– Atunci de ce?

Lincoln ridică din umeri.

– Am fost atras într-un grup... oarecum indisciplinat, când aveam vreo 20 de ani. Având în vedere locurile rău famate în care ajungeam, părea un lucru înțelept.

Câțiva dintre ei încuviințară, fiind de acord cu el. Realiză, odată cu ei, că purtau o conversație oarecum normală, dar era sigur că ei nu intenționaseră să facă asta. Ian Cinci avu grijă să-i demonstreze.

– Este nevoie de ceva aptitudini pentru a lupta corect. Desigur, dacă nu ai norocul să deții aceste aptitudini din cauza stângăciei sau chiar a prostiei, atunci, da, singura opțiune pare aceea de a apela la trucuri.

– Stai jos, Linc, îi spuse Callum când se ridică brusc. Dacă nu poți accepta câteva insulte, atunci nu o vrei cu adevărat pe Meli.

– Ce legătură are una cu cealaltă, idiotule? După ce o să mă însor cu ea – și o s-o fac –, nu o să vă mai accept grosolăniile.

– Dacă reușești să te căsătorești cu ea, nu mai trebuie să faci asta, remarcă Adam. O să devii un membru al familiei, iar noi îi protejăm pe ai noștri.

Johanna Lindsey

- Scutește-mă de acest titlu dubios, dacă nu ți-e cu supărare, spuse Lincoln. Plec pentru că nu mi-e foame și, în loc să jignesc pe vreunul din voi, o să mă duc în camera mea să râd de încercările voastre patetice de a mă insulta. Vă doresc o seară bună, domnilor!

Capitolul 43

Melissa merse la culcare foarte supărată pe tatăl ei. Începuse să se simtă prizonieră, deși știa de ce făcea el asta. Deși nu pusese un paznic la ușa ei pentru a se asigura că nu avea să iasă din dormitor în timpul nopții, ea așa se simțea.

Când se retrăsese, el zăbovea pe holul din fața camerei ei. Deoarece nu putu să adoarmă imediat, decise să meargă până în bucătărie, o oră mai târziu, și îl găsi stând în hol și vorbind cu una dintre rudele lor. Închise ușa înainte să fie văzută.

În cele din urmă, reuși să adoarmă, în ciuda nervilor, dar avu un somn neliniștit, plin de vise zbuciumate și chiar un coșmar care o trezi brusc spre dimineață. Nu era nimic nou în acel coșmar. Îl avusesse de mai multe ori, într-o formă sau alta, cu lacul și dragonul pe care îl adăpostea în străfundurile lui. De obicei, se trezea înainte să fie mâncată. De data aceasta, se trezi înainte ca Lincoln să fie mâncat.

De când îl întâlnise, nu mai visase lacul și era prima dată când îl regăsea într-unul din coșmarurile ei. Totuși, nu i se părea ciudat. De-a lungul timpului, mulți dintre prietenii și membrii familiei apăruseră în coșmarurile ei și fuseseră înghițiți de dragon, căci nu reușea mereu să se trezească înainte ca bestia să iasă victorioasă. Era un efort eroic, dar inutil, pentru că, în final, dragonul câștiga de fiecare dată.

Încercă să alunge coșmarul, ca de obicei. Acele vise nu o țineau trează mult timp, cel puțin cât fusese copil. Nu erau premoniții și nu făceau rău nimănui, mai puțin propriei sale liniștii. Se obișnuise cu ele și nu o mai deranjau, doar că o mai enervau puțin, deși acum nu mai era copil.

Trează în mijlocul nopții, se lăsă cuprinsă de curiozitate și deschise ușa. Cum era de așteptat, unul din clan stătea pe o băncuță, aproape de perete, și citea o carte la lumina lumânării. Voia să iasă din cameră și să meargă să vadă ce făcea, chiar dacă avea să o avertizeze că trebuia să se întoarcă sau că urma să-i anunțe

tatăl. Era însă evident ce făcea, căci nu avea nici un alt motiv să se afle acolo.

În mod ironic, nici nu-i trecuse prin cap să meargă să-l vadă pe Lincoln singur, în timpul nopții, până în acel moment, când realizează că tatăl ei chiar se gândise la asta. Ea însă plănuia să-l găsească singur în timpul zilei și intenționa să aibă câteva ore doar pentru ei în dimineața următoare.

Ian Șase avea să o ia cu el la călărie, iar ea voia să îl invite și pe Lincoln. Atât timp cât erau însoțiți, părinții ei nu puteau să se opună. Le promisese că aveau să-i lase să vorbească singuri, dar, așa cum subliniaseră, numai asta aveau voie să facă.

Iar ea numai la asta se gândise. Avea nevoie de acest lucru, având în vedere că nu mai purtasera o conversație din timpul călătoriei — cel puțin, nimic personal. Nimeni nu se aștepta să nu își vorbească deloc, dar nu puteau să-și spună ce aveau pe inimă când erau înconju-rați de atâtea urechi atente la tot ce ziceau.

Era îngrijorată că Lincoln avea să se sature și să se întoarcă în Londra fără ea, fără să își dea seama ce victorie importantă ar fi fost pentru el cucerirea familiei ei. Nici ea nu realizase, deoarece se gândise că părinții ei aveau să îi acorde imediat prezumția de nevinovăție.

Călătoria spre casă ar fi trebuit să fie plăcută. Având în vedere cât de înghesuiți fuseseră, trebuia să fie o ocazie excelentă pentru părinții ei să afle mai multe despre Lincoln și să-și alunge îndoiele. Însă, din cauza apariției unchilor ei și a animozităților dintre ei, el nu spusese prea multe. Cu o seară în urmă, la cină fusese limpede că nu aveau să-i dea pace.

Iar ea fusese prea ocupată, încercând să nu se holbeze la el în timpul cinei, pentru a realiza că era provocat fără milă la celălalt capăt al mesei. I se păruse că tot ce făceau era să poarte o conversație normală. Observase însă că, în timp ce toți ceilalți mâncau, el nu o făcea. Apoi se ridicase de la masă fără să guste nimic.

Furia lui era evidentă, chiar dacă nu era vocală și era foarte bine ținută în frâu. Și furia ei era evidentă din cauza faptului că el fusese provocat. Dar ea nu avea să tacă.

Tatăl ei i-o luă înainte și îi muștrului aspru pe unchii ei, îndată ce Lincoln ieși din cameră. Lachlan era gurmând și credea că toți oamenii erau la fel, astfel încât nu avea să tolereze ca oaspetele lui

să fie deranjat în timpul mesei. În orice alt moment al zilei, i se părea corect să o facă.

Melissa se grăbi spre grajduri, bucuria ei crescând cu fiecare pas. Nu se aștepta la nimic de natură sexuală. Nu la asta râvnea inima ei. Se așteptase însă ca Lincoln să o ia în brațe și să capete curaj pentru a se întoarce la Kregora, convinși amândoi că, în final, totul avea să fie bine.

Aveau nevoie de asta – cel puțin ea –, având în vedere că amânarea căsătoriei fusese ideea ei, una pe care spera să nu o regrete. Dacă petreceau puțin timp împreună, aveau să fie capabili să înfrunte orice, era sigură de asta.

Ian Șase se afla deja la grajduri, pregătind caii. Era singur, cu numai doi cai.

– Nu a ajuns încă? întrebă ea.

El nu o privi, încercând parcă să o evite.

– Ei bine?

– Nu vine.

– Poftim?! De ce?

Se opri din ceea ce făcea, se așeză pe un coș și încă evita să o privească în ochi.

– Este vina mea.

Ea oftă.

– Ce ai făcut?

– Mai degrabă ce nu am făcut, explică el. Am sperat că o să aibă încredere în mine, așa că nu i-am spus că vei veni și tu cu noi. I-am spus că o să se bucure de plimbarea călare când l-am invitat. Am repetat că o să se bucure foarte mult. A fost un indiciu evident, care să-l pună pe gânduri.

Ea își duse mâna la gură.

– De ce ar avea încredere în tine sau în frații tăi, când toți ați fost atât de răutăcioși cu el?

În sfârșit, își ridică privirea spre ea.

– Pentru că deja l-am asigurat că sunt de partea lui.

– Ești?

– Da, spuse el cumva spăsit. Știu că am fost reticent la început și că am sperat că o să găsești pe altcineva. Am văzut însă suficient pentru a fi de acord cu tine. Nu cred că o să-și mai piardă controlul așa cum a făcut-o când era copil. Apoi, nu putem să trecem peste faptul

că tu îl iubești, iar dragostea nu cred că este ceva ce putem controla. Trebuie să credem că tot răul este spre bine. Nu avem de ales.

Se aplecă și-l sărută pe obraz.

– Îți mulțumesc! Să înțeleg că nu te-a crezut?

Ian oftă.

– Nu. Bine, poate că în dimineața asta are alte planuri sau nu crede că te-ar putea avea singură un moment. Vrei să renunțăm la planul nostru?

– Nu, vreau doar ca el să ne însoțească, spuse Melissa. Mă voi ocupa de asta, adăugă ea pe un ton hotărât.

Capitolul 44

Melissa se îndreaptă spre castel, se opri în capătul scărilor și începu să strige:

– Lincoln Ross Burnett? Mă faci să aștept zadarnic? Ai întârziat! Caii sunt înșeuși și așteaptă!

Toți ieșiră imediat din camere pe hol, vrând să afle de ce striga – servitori și membrii familiei. Trei dintre unchii ei împreună cu tatăl său ajunseră imediat în salonul unde se servea micul dejun. Unchii erau încruntați, iar tatăl părea mai degrabă curios.

– Unde mergeți, de ce strigi așa? întrebă Lachlan.

– Să călărim, îi spuse ea. Ian Șase ne-a invitat. S-a gândit că ne-ar prinde bine puțin timp departe de ochii și urechile care ne spionează.

– Este înțelept? întrebă Malcom.

– Ce legătură are asta cu înțelepciunea? ripostă Melissa. De când m-a adus înapoi la Londra, nu am mai reușit să vorbesc cu el în privat.

– Așa și trebuie, răsă Charles.

– Puteam fi căsătoriți chiar în acest moment, unchiule Charles. Oferă-ne puțină încredere, căci încercăm să facem totul corect, ca toată lumea să fie fericită pentru noi – sau cel puțin liniștită. Nu fugim nicăieri. Mergem să călărim împreună cu Ian.

– Ian nu este un însoțitor bun. Este prea apropiat de tine și o să-ți permită să faci ce vrei.

Melissa își dădu ochii peste cap.

– Încerci să îmi umpli capul cu idei greșite, unchiule Charles?

El se înroși și bolborosi ceva pentru sine. Lachlan răsă. Nu-l îngrijora o ieșire nevinovată, așa că nu obiectă. Ea se gândise că, dacă era sinceră, reușea să facă lucrurile mai ușoare.

Lincoln încă nu își făcuse apariția, ceea ce o determină pe Melissa să ridice tonul, adresându-se tuturor, retoric:

– Credeți că m-a auzit?

– Toți ceilalți te-au auzit. Cum ar putea să nu te audă? îi răspunse Lachlan.

– Poate că l-ai închis în beci. Este sus, da? Nu ar rata...

Nu avu timp să încheie. Lincoln – sau altcineva – se auzea venind în grabă pe culoar.

El și se opri în capătul scărilor o clipă, puțin ezitant la vederea mulțimii care se adunase la baza scărilor. Imediat ce o zări pe Melissa, se grăbi să li se alăture.

Melissa zâmbi.

– Deci, nu mă lași să aștept degeaba? Încă mergem să călărim, da?

– Sigur!

Îi zâmbi pentru că intrase în jocul ei fără să o întrebe despre ce era vorba. Îl luă imediat de mână și-l trase afară. Îi salută pe tatăl și pe unchii ei și ieși.

– Ne întoarcem într-o oră, poate două sau trei, promise ea. Sau cel târziu înainte de prânz.

– Știu, draga mea, spuse Lachlan. Nu o să mă faci să mă îngrijorez.

– Oh, bombăni ea imediat ce ieșiră. Trebuia să zică asta.

– Ce pui la cale? întrebă Lincoln.

– Mergem să călărim, așa cum a sugerat Ian, desigur, și mă întrebam de ce nu ai vrut să ne însoțești.

– Să vă însoțesc? Nu mi-a spus că vii și tu.

– Ți-a sugerat că o să vin și eu.

– Pe naiba!

– Nu ți-a spus că o să-ți placă?

– Ei bine... să-l ia naiba, de ce nu a fost mai direct, în loc să mă lase să ghicesc ce e în mintea lui?

– Deoarece vrea să ai încredere în el. Să știi că poți să ai încredere. Vrea ca totul să fie bine pentru noi. A fost ideea lui să ne însoțească la călărie, pentru a avea puțin timp pentru noi.

Lincoln oftă.

– Preciez asta mai mult decât pot spune, dar mă îndoiesc că o să ajung vreodată să am încredere în vreunul dintre frații MacFearson.

– O să ai.

– Când ei încă fac tot posibilul să mă țină departe de ce-mi doresc mai mult pe lume?

Melissa se opri, se întoarse spre el și-l asigură:

– Dacă nu aş crede că există o şansă să îi facem să se răzgândească, ți-aş sugera să plecăm chiar acum.

— Dumnezeule, aş vrea să fiu la fel de sigur ca tine, Melissa! Astfel, nu aş mai fi pe cale să înnebunesc.

— Oh, asta este singurul lucru pe care nu ni-l putem permite, îl dojeni ea. Suntem aici să le dovedim că se înşală.

O privi mirat.

— Mă cerţi?

— Ai dubii?

Îi zâmbi, o luă de mână şi îşi continuă drumul. Ian avea cei trei armăsari gata şi îi aştepta la grajd.

Singura lui întrebare fu:

— Tatăl tău nu a avut nimic de obiectat?

— Nu, de ce ar fi avut? Este ceva normal. Atât timp cât nu încercăm să-i ascundem ceva, nu are nici un motiv să ne impună limite.

Ian încuviinţă şi încălecă.

— Atunci să pornim!

Planul era să călărească până la lac, căci oferea o privelişte minunată, dar, având în vedere coşmarul încă proaspăt în gând, Melissa le sugera să călărească pe coastă. Nu era foarte departe. O oră până acolo, alta înapoi, având timp să se întoarcă până la prânz.

Ian călărea în spatele lor pentru a nu fi nevoit să-şi tot întoarcă privirea. Voia să le ofere spaţiu pentru a discuta în linişte, dar îşi lua în continuare rolul în serios, astfel încât să nu-i scape din ochi.

Avură parte de soare, dar nu pentru mult timp. Vremea era încă frumoasă, fiindcă nu ploua, iar ei nu se grăbeau să ajungă undeva anume. Călăreau unul lângă celălalt la galop, suficient de repede ca să poată discuta, deşi încă nu vorbeau, ci mai degrabă îşi petreceau timpul privindu-se, mai ales că acum nu mai era nimeni care să le strice bucuria. Subiectele pe care le aveau de discutat nu erau la fel de plăcute.

Melissa se aşteptase ca el să se plângă. Sigur lui Lincoln nu îi era uşor. Deschise subiectul după ce ajunseră pe coastă. Se opriră pe un deal mai înalt, de pe care vedeau oceanul şi ţarmul. Ian descălecă pentru a verifica dacă era uşor să coboare la mal sau dacă era nevoie să mai călărească puţin.

— Cum rezisti? întrebă ea. Încă nu simţi că vrei să omori pe cineva?

— Nu ştiu. Aproape că am înnebunit acum două zile.

— Mă tachinezi.

— Dacă aş fi vrut să fac asta, ţi-aş fi răspuns „da“.

Ea oftă, descălecă și se îndreptă spre marginea piscului. Fusta ei fu înfioată de o pală de vânt atât de puternică încât fu nevoită să și-o țină. Iar părul ei era cauză pierdută, ciufulit după ce călărise.

Privea apa gri și norii și mai gri de deasupra.

— Îmi pare rău.

— Nu este vina ta că te tragi dintr-un neam de sălbatici, auzi în spatele ei.

Se întoarse spre el respirând greu și-l găsi aproape de ea, zâmbindu-i. Vântul făcea ravagii și în părul lui, șuvițele negre acoperindu-i fața. Uitase cât de puternic și de rece era vântul pe coastă.

Îi puse mâinile pe umerii ei și o trase aproape. Vocea lui Ian îi despărți.

— E un drum pe aici, strigă Ian, apropiindu-se de ei. Mi-am amintit de el că obișnuiam să vin aici cu ani în urmă.

— De ce veneai? întrebă ea.

— S-a întâmplat cu mult timp în urmă. Eu, Charlie și Neill ne bucuram să venim aici și călăream pe coastă preț de cinci ore. Am găsit chiar câteva peșteri. Mă rog, așa le-am numit noi, deși erau doar niște fisuri vechi de secole săpate de apa oceanului care dansa în jur.

— Devii poet la vârsta asta, Ian? îl tachină ea.

— Eh, nu, dar mi s-a părut că sună mai bine decât să le numesc niște găuri în peretele stâncii. Să lăsăm caii aici! Drumul este cam îngust pentru ei.

— Ce sens are să coborâm la mal? întrebă Lincoln.

— În afara faptului că este interesant? Nu, în afara faptului că o să mă țină ocupat cât timp vorbiți voi.

— Atunci, să mergem!

Era doar o fâșie îngustă de pietre pe mal, între stânci. Era pitoresc, ca un golfuleț, cu oceanul care lovea stânca și bloca drumul, pe care se putea înainta doar înotând. Asta făcea ca locul să fie foarte intim. Melissa și Lincoln își doreau ca Ian să nu fi fost cu ei când ajunseră la capăt și văzură ce retrasă era zona.

— Peșterile tale sunt aici, Ian?

— Una da. E ascunsă după bolovanul ăsta mare.

Merseră să vadă. Cum era de așteptat, erau mult pământ și roci acoperite de mușchi. Ar fi trebuit să se târască pentru a intra.

— Crezi că se află ceva înăuntru?

— În afară de arici de arici de mare și păienjeni?

Ea zâmbi.

– Lucrurile pe care le explorează tinerii. Eu m-aș mulțumi cu aerul rece și... Oh, de unde a apărut asta?

Ploaia atinge suprafața oceanului atât de iute încât nici unul nu se așteptase la asta. Acum nici nu se mai punea problema să exploreze golful. Se grăbiră toți să intre în peșteră. Nu găsiră decât o cavități erodată în peretele stâncii în care abia încăpeau două persoane înghesuite, cu atât mai puțin trei. Ian, ultimul care intră, fu udat până la piele până ce reuși să se strecoare înăuntru. Era destul de uscat în interior, iar pereții erau dintr-un amestec de piatră și pământ, nefiind atât de întuneric, căci lumina zilei reușea să pătrundă. Nu existau nici păienjeni, cel puțin nici unul care să să-i întâmpine pe cei care dăduseră buzna.

După câteva minute, ploaia se mai domoli, transformându-se mai degrabă în burniță. Cu Lincoln stând atât de aproape de ea, Melissa începu să se gândească la alte lucruri. Îl privi pe Ian suficient de insistenț încât, în cele din urmă, acesta înțelese mesajul.

– Oh, draga mea, ai milă, se plânse el. Plouă cu găleata!

– Ba tu să ai milă, îi răspunse ea. Iar ploaia pe cale să se oprească. Dă-mi cinci minute singură cu el! Ești deja ud. Ce crezi că putem face în cinci minute?

– Îmi rămâi datoare, bombăni el în timp ce își strângea haina deja udă.

– Îți sunt deja datoare. Îi zâmbi. Primul meu copil o să poarte numele tău.

– Doamne ferește! zise el în timp ce ieșea.

Nici nu se îndepărtă bine, că Lincoln o luă în brațe.

– Mai întâi ar fi trebuit să ne căsătorim și apoi să te aduc acasă și să ne căsătorim încă o dată de dragul lor. Mi-ar fi fost mult mai ușor să trec peste asta dacă ai fi fost deja a mea, îi șopti el la ureche.

– Dar sunt deja a ta. Crezi că m-aș fi dăruit ție dacă nu aș fi fost sigură că o să fiu a ta pentru totdeauna?

El rânji.

– Îmi doresc atât de mult să fac dragoste cu tine, încât abia mă pot abține!

– Și eu îmi doresc asta, dar o să se întoarcă în câteva minute, îi răspunse ea plină de dorință.

– Atunci lasă-mă să-ți simt gustul cât încă pot!

O strânse în brațe. Sărutul era răscolitor și purta dorința pe care și-o înăbușise atât de mult. O strânse și mai tare. Ei părea să nu-i

pese. Îl trăgea de păr foarte tare, dar nu își dădea seama. Nici el nu simțea. Dumnezeu, iubea să-l sărute! Ea nu-i putea simți mirosul – izul de pământ umed din acel loc era prea puternic –, dar îi putea simți gustul, dorindu-și mai mult...

– Ieși!

Lincoln fu cel care strigă. Fu atât de surprinsă, încât nu putu să reacționeze imediat. Nu auzise sunetul pietrișului care cădea în jurul lor. Deși acum auzea, el o trase imediat afară, printr-un impuls brusc, violent.

Nici nu reuși să iasă din grotă că el o luă în brațe, strângând-o atât de tare încât nu mai putea respira.

– Ești bine? Spune-mi că ești bine!

– Sunt bine, Linc, serios, îl asigură ea. N-au fost decât niște pietre care se rostogoleau.

Făcu un pas în spate, își puse o mână la ochi și încercă să își revină. Era încă destul de agitat, deși nu-i mai tremura vocea.

– Știu. Îmi pare rău că am exagerat. Dar tatăl meu a murit astfel. A supraviețuit numai câteva zile, suficient cât să-l scoatem de acolo și să-l ducem acasă. Asta mi-a amintit de acel moment.

– Taci, nu trebuie să-ți ceri scuze.

– Mă întreb dacă trecutul o să înceteze vreodată să mă bântuie.

– O să înceteze, îi spuse Melissa, iar acum ea era cea care îl strângea în brațe cu toată forța. Când o să ne căsătorim, nu o să mai ai timp să te gândești la trecut. În trusoul meu, se găsesc numai zâmbete și zile senine.

Se aplecă să-i vadă fața și îi zâmbi.

– Îmi promiți, Meli?

– Da, îți promit!

Ian veni în fugă spre ei.

– Ce s-a întâmplat?

– Nu suntem în siguranță aici, spuse Melissa. Pereții au început să se prăbușească.

– Atunci haideți să mergem acasă și să sperăm că nu ne îmbolnăvim pe vremea asta.

Ușor de zis, greu de făcut. Speriați de primele tunete, caii lor fugiseră.

Capitolul 45

Îi găsiră târziu spre amiază, la jumătatea distanței de casă, traversând un câmp deschis. Călăreții veneau în spatele lor dinspre coastă, căci nu-i văzuseră când trecuseră prima dată, probabil când se adăpostiseră sub ruinele arse ale unui case abandonate după ce începuse să plouă iar cu găleata.

Erau 23 de călăreți. Păreau ca o armată pe urmele lor, sau un grup cu gânduri criminale. Vremea urâtă sigur nu-i ajutase să se tempereze, iar Lachlan își pierduse și el cumpătul în urmă cu câteva ore din cauza îngrijorării.

– Nu mai ieșiți din casă până când nu reușim să dăm de cap acestei situații, fu primul lucru pe care i-l spuse Melisei. Încerci să faci din asta o situație normală, dar este departe de a fi. Gata!

Melisa oftă.

– Chiar nu vrei să întrebi ce s-a întâmplat? Sau crezi că ne distrăm alergând prin ploaie?

– V-ați pierdut caii, îi răspunse Adam. Știm deja asta.

– Calul tău și al lui Ian s-au întors la grajd, iar atunci am pornit să vă căutăm, adăugă Ian Patru.

– Calul lui Lincoln încă nu s-a familiarizat cu împrejurimile. Probabil rătăcește pe undeva și trebuie să-i dăm de urmă, spuse Johnny. Merg împreună cu câțiva dintre frații mei și o să încercăm să-l găsim înainte de lăsarea serii, se offeri el.

– Ar fi trebuit să vă întoarceți acasă când ați văzut că stă să plouă, îi dojeni Lachlan.

Lui Lincoln nu-i venea să creadă că stăteau acolo certându-se din cauza asta, când Melissa tremura.

– A răcit, spuse el scurt. Nu aveți decât să ne dojeniți într-un loc cald!

Nu îl ajută faptul că, prin vorbele lui, îl critică pe Lachlan. MacGregor se aplecă și o urcă pe Melissa pe calul lui, apoi porni fără să mai

spună nimic. Ar fi fost prea mult să spere că unul dintre ei i-ar fi putut oferi un cal pentru a o duce chiar el acasă.

Lincoln nu ar fi fost deloc surprins dacă l-ar fi lăsat să se întoarcă pe jos. Fu însă mirat când Ian Unu se oferă să-l ia cu el pe cal și să pornească în urma lui Lachlan.

– Te îmbunezi la bătrânețe, MacFearson, spuse Lincoln când calul lui Ian Unu încetini după câteva minute.

Ian zâmbi.

– Așa crezi? Atunci, lasă-mă să-ți spun cum văd eu lucrurile. Când Dougi a mărturisit că într-un fel el a fost cel care a provocat totul, mi-am schimbat puțin punctul de vedere.

– Pe dracu'! Încă ești împotriva căsătoriei mele cu Melissa.

– Da, dar acum am un singur motiv. Înainte de confesiunea aia, erau mai multe – faptul că l-ai trădat pe Dougi și că ai pornit atâtea certuri. Dacă nu ai fi luat-o razna, eu și frații mei ți-am fi datorat multe scuze.

– Să înțeleg că nu crezi că sunteți vinovați pentru că m-am pierdut cu firea?

– Serios, ne învinuiești pentru asta?

– Având în vedere că eu nu cred că mi-am pierdut mințile atunci, nu. Însă vă învinuiesc că nu ați vrut niciodată să știți ce s-a întâmplat cu adevărat și că ați crezut că faptele mele sunt rezultatul faptului că am înnebunit. Eram instabil emoțional din cauză că îmi pierdusem cel mai bun prieten și nu puteam rezolva problema direct cu el. Tu și frații tăi nici măcar nu ați vrut să mă lăsați să încerc. Pentru asta vă învinuiesc, Ian.

– Da, acum nimic nu mai poate schimba asta și nici nu o să schimb faptul că te-ai comportat ciudat. Și fără vreun alt motiv pe care să-l invoci...

– Deja ți-am oferit suficiente motive.

– Da, disperarea, durerea, furia, o combinație nefericită și totuși insuficientă pentru a justifica pierderea controlului și iresponsabilitatea față de propria persoană. Vrei să o vezi pe Melissa, pe care spui că o iubești, pusă într-o astfel de situație?

– Acum îmi spui că îi pun viața în pericol pentru că o iubesc? Nu îți dai seama ce greșit este modul tău de a gândi, Ian, având în vedere că nu mi s-a mai întâmplat așa ceva de atunci? Au trecut nouăsprezece ani și nu a existat nici măcar un incident care să sugereze

că în interiorul meu sălășluiește o nebunie care ar putea pune stăpânire pe mine în orice moment.

— Dar s-a întâmplat, îi aminti Ian. Și ceea ce se întâmplă o dată...

— Scutește-mă! îl întrerupse Lincoln dezgustat. Lasă-mă să-ți spun părerea mea. Toți sunteți prea vinovați pentru propriile acțiuni de atunci pentru a recunoaște că ați greșit.

Ian oftă.

— Dacă așa vezi lucrurile, omule, fie! Noi vrem doar ca nepoata noastră să fie fericită și în siguranță cu cel pe care o să-l aleagă drept soț. Nu vrem să ne petrecem restul zilelor făcându-ne griji pentru ea. Până acum nu s-a întâmplat nimic care să-ți dovedească punctul de vedere.

— Nu, ceea ce vreți voi este ca punctul vostru de vedere să se confirme. Asta însă nu o să se întâmple. N-aveți decât să mă provocați până când o să rămâneți fără idei și tot nu o să se întâmple, pentru că nu sunt nebun. Îți jur, dacă cineva poate înnebuni pe cineva, aceia sunteți voi, cei din familia MacFearson.

Ian râse.

— Așa crezi, băiete? Asta ar merge bine cu legenda.

Lincoln râse și el și nu mai spuse nimic. Începu din nou să plouă. Până să ajungă la zidurile Kregorei, amândoi strănutau deja.

Îngrijorarea lui Lachlan ar fi trebuit să se mai domolească, însă, dimpotrivă, se accentuă. Melissa nu încerca să-l facă să-i ceară scuze pentru că se gândise la ce era mai rău. Nu spunea nimic. Nu era ceva normal ca fiica lui să fie atât de tăcută.

O înfășură în mantia lui groasă, care era puțin mai uscată decât a ei, deși nu foarte mult. Când ajunseseră pe coastă, fuseseră și ei prinși de ploaia torențială înainte să se întoarcă.

— Cât de rău ai răcit, draga mea? o întrebă el.

— Nu foarte rău, deși am puțină febră, îi răspunse.

Abia o putea auzi.

— Mama ta o să te îngrijească îndată ce ajungem acasă.

— Știu, îi răspunse ea oftând. Dar cine o să aibă grijă de Lincoln dacă o să se îmbolnăvească și el? Nu are pe nimeni aici care să-i poarte de grijă, în afară de mine.

— Voi avea eu, îi spuse Lachlan fără tragere de inimă.

— Promiți, tată?

Nu-i plăcea faptul că, deși era bolnavă, grija ei nu se îndrepta asupra propriei persoane, ci a bărbatului pe care îl iubea. Dumnezeuule,

cât de mult își dorea să fi avut încredere în acest bărbat și să-i poată oferi ceea ce ea își dorea, binecuvântarea lui! Niciodată nu-i refuzase nimic. Desigur, niciodată ea nu-i ceruse ceva care ar fi putut să o pună în pericol.

Capitolul 46

Mai bine de jumătate dintre frații MacFearson răciseră în ziua aceea. În ziua următoare, aproape toți cei din Kregora strănutau. Nu fusese o răceală gravă, dar unii fuseseră mai afectați decât alții. Dureri de cap, febră și o stare generală proastă. Imediat ce unul dintre ei se simțea mai bine, altul strănuta în direcția lui și o lua de la început.

Febra Melissei fusese mai mare decât lăsase ea să se vadă, iar Kimberly insistase ca fiica ei să mai stea câteva zile în pat. Kimberly luă răceala de la ea și fu și ea ținută la pat, la insistențele lui Lachlan, care trebuia acum să se asigure că ambele își luau medicamentele la timp și se odihneau. Dar, în ce o privea pe soția lui, nu era o sarcină ușoară. El nu luă răceala.

Din fericire, răceala lui Lincoln fu ușoară, fără febră, și îi trecu în câteva zile, astfel încât Lachlan nu fu nevoit să-l îngrijească și pe el, așa cum îi promisese Melissei.

De aceea, două zile mai târziu, sfârșiră prin a lua cina împreună, singuri. Nimeni altcineva nu se simțea suficient de bine ca să vină la masă. Lincoln aproape că nu mai vru să intre în salon când își dădu seama că aveau să fie numai ei doi.

Lachlan îi observă ezitarea și spuse:

– Nu te îngrijora. O să discutăm numai despre ce îți face plăcere sau nu vorbim deloc. Îmi iubesc prea mult stomacul pentru a-l deranja cu discuții dezagreabile la masă.

Lincoln încuviință și ocupă locul de lângă el.

– Fără cumnații dumneavoastră, care îmi analizează fiecare vorbă, încercând să vâneze vreo insultă pentru a mă provoca, o conversație normală cred că ar fi bine-venită.

Lachlan zâmbi.

– Știi că te-am plăcut de prima dată când te-am întâlnit. Obiecțiile mele privind mariajul vostru nu au nici o legătură cu asta.

– Știu. Cum se simte Melissa?

Lui Lachlan îi veni să rădă din nou, căci Lincoln îl întreba asta de fiecare dată când îl vedea, dar se obișnuise cu grija lui excesivă. La urma urmei, nu întreba și Melissa același lucru de fiecare dată când se ducea să o vadă? Cei doi nu își puteau lua gândul unul de la celălalt.

– Febra a început să scadă, cred că deja i-a trecut. În fine, este destul de bine, deci probabil că o să se ridice din pat cel târziu mâine la amiază.

– Dacă nu, o pot vedea?

– Da, dacă ești de acord să o vezi din ușă, răspunse Lachlan. Asta nu are nici o legătură cu ce s-a întâmplat, ci doar încerc să evit transmiterea bolii, îl asigură el.

– Am înțeles.

– Bine. Acum, spune-mi despre tine ceva ce nu știu.

Lincoln se gândi puțin, apoi îi zise:

– Îmi place să pescuiesc. Și unchiului meu îi plăcea atât de mult încât și-a construit un iaz în propria curte. M-a învățat să pescuiesc la puțin timp după ce m-am mutat în Londra.

– Oh, da, este un sport frumos! Și mie îmi place.

– Cum să nu vă placă dacă aveți un lac așa de încântător în spațele casei?

– Așa este.

– Mi se pare unul dintre cele mai relaxante moduri de a-ți petrece timpul.

– Cred că îți lipsește, îi spuse Lachlan. Am un set de undițe. Poți împrumuta una cât timp ești aici.

– Vă mulțumesc, sigur voi accepta oferta, răspunse Lincoln. Dar sunt convins că nu astfel de informații încercați să pescuiți.

Lachlan izbucni în râs la această aluzie.

– Sunt atât de previzibil?

– Când vine vorba de fiica dumneavoastră, da. Este totuși ceva ce poate vi s-ar părea interesant în ceea ce mă privește.

– Da?

– Poate că vă întrebați de ce vorbesc ca un englez, începu Lincoln.

– Ne-ai explicat deja asta, ai spus că profesorii tăi au fost responsabili.

– Nu a fost chiar cea mai corectă explicație, ci doar cea mai scurtă.

– Și versiunea lungă?

– O persoană nu uită limba pe care o învață încă de la naștere, iar eu mi-am petrecut primii zece ani din viață nu departe de aici. Există încă în mine, la fel de puternică.

– Nu sunt sigur că înțeleg.

– Ceea ce m-a adus aici a fost disciplina. Unchiul meu mi-a găsit un receptor excelent. Tratat engleza ca pe o nouă limbă, în loc să o consider aceeași limbă, dar cu accente diferite, am fost capabil să vorbesc precum cei din jurul meu. Unchiul meu era mulțumit, receptorul era mulțumit, profesorii erau mulțumiți. Eu nu eram, dar asta nu conta.

– Lăudabil, dar cred că tot nu ai ajuns la subiect.

Lincoln zâmbi.

– Cred că și eu sunt la fel de previzibil. Deoarece încă prefer limba pe care am învățat-o de mic, fiecare cuvânt pe care îl pronunț este o alegere conștientă.

– Nu este o greșală din neatenție?

– Nu.

– Imposibil.

– Nu, de fapt este dificil, dar posibil datorită disciplinei pe care mi-am dezvoltat-o.

Lachlan se încrunță.

– Vrei să-mi spui că disciplina ți-a folosit și în alte aspecte ale vieții? Precum temperamentul tău?

– Într-adevăr.

– Nu, nici un bărbat nu-și poate controla emoțiile tot timpul, insistă Lachlan.

– Nu spun că nu mă enfurii, replică Lincoln. Totuși, cred că am simțit emoțiile cu mai multă intensitate în ultima lună, de când frații MacFearson au reintrat în viața mea, decât mi s-a întâmplat în ultimii zece ani. Ce vreau să spun este că, dacă mă enervez, probabil nu vă dați seama.

Lachlan răsle la auzul acelor vorbe, dar se opri imediat când își dădu seama ce voia Lincoln să spună.

– Așadar, nu poți fi provocat? Nu există nici o modalitate de a recrea trecutul pentru a vedea dacă se repetă? Asta vrei să-mi spui?

– Mulțumesc, dar trecutul are multe părți pe care nu mai vreau să le rețrăiesc. Ca să fiu mai clar, durerea. Furia mea nu a mai atins același punct niciodată. Disperarea însă este aproape să o facă.

Lachlan zâmbi înțelegător.

- Văd că tu crezi cu toată ființa ta ceea ce spui. Dar eu sunt genul de om care crede că orice persoană are punctele ei sensibile. Tu ai dovedit-o cu ani în urmă, când erai doar un copil, iar de atunci ai învățat să-ți stăpânești emoțiile, pentru a nu ți se mai întâmpla asta. Pe de o parte, mi se pare foarte liniștitor. Pe de altă parte, mă face să-mi fie și mai greu să iau o decizie.

Lincoln oftă.

- Nu există nici o modalitate de a dovedi că sunt la fel de sănătos ca dumneavoastră.

Lachlan oftă și el.

- Încep să realizez asta. Dar nu-ți pierde speranța, băiete! Trebuie să mă gândesc bine.

Capitolul 47

Melissa era nervoasă pe ea însăși și mai ales pe corpul ei, pentru că nu se refăcea după o simplă răceală fel de repede ca de obicei. Nu mai avusese de mulți ani febră atât mare și, așa cum se întâmpla de obicei, temperatura îi creștea peste noapte.

Din nefericire, asta însemna că și visele ei erau afectate, iar în fiecare noapte când febra era mai mare, avea coșmaruri cu lacul din spatele casei. Unele dintre ele fuseseră de-a dreptul groaznice, trezindu-se plină de sudoare.

Mai rău, aproape toți se recuperaseră, dar ea încă trebuia să stea în pat patru zile. Îi ajunsesse! Avea să păstreze distanța față de toți, pentru a nu-i îmbolnăvi, dar nu mai voia să stea în pat.

Poate că ar fi avut mai multă răbdare dacă cei din familia ei ar fi recunoscut că se înșelaseră în privința lui Lincoln. Nu ar fi deranjat-o să nu poată ieși din cameră dacă și-ar fi putut planifica nunta în timp ce se afla în pat, în loc să stea să se întrebe dacă avea să aibă o nuntă așa cum visase.

Fuga încă era o posibilitate. Era însă dezamăgitor numai să se gândească la asta. Avea încredere în familia ei. Dacă nu ar fi avut, niciodată nu i-ar fi sugerat lui Lincoln să se întoarcă.

Trebuia să stea de vorbă deschis cu tatăl ei. Nu, de fapt trebuia să vorbească mai întâi cu mama ei. Kimberly știa dacă Lachlan era aproape de luarea unei decizii.

Înainte de asta, Melissa trebuia să afle ce se mai întâmplase cât timp ea zăcuse în pat și cum rezistase Lincoln. Se temuse tot timpul că, fără prezența ei care să-i dea curaj, din cauza animozităților care veneau din toate părțile, el s-ar fi putut gândi să renunțe.

Se duse să-l caute, dar mulți dintre cei pe care îi întrebase despre el nu-l văzuseră în acea dimineață. În final, unul dintre ei știa și îi spuse că plecase la pescuit.

– Unde? întrebă ea.

– Unde altundeva?

Își mușcă buza. Lacul era numai bun pentru pescuit. Desigur, nu exista nici un dragon acolo. Nu o deranjase niciodată când familia ei mergea cu bărcile pe lac. O deranja însă atunci când mergea tatăl ei, dar el știa despre visele Melissei și încerca să nu îi spună când avea chef de pescuit.

Era o zi numai bună pentru pescuit. Soarele strălucea blând. Vremea era perfectă pentru sfârșitul verii, deși ea încă simțea fiori reci din cauza febrei de care nu reușise să scape complet.

Spera ca Lincoln să pescuiască pe mal. Erau foarte multe locuri potrivite pentru asta, precum și la capătul micului debarcader, unde erau legate toate bărcile de pescuit.

Malcom și Charles se îndreptaseră și ei către lac când auziseră că Lincoln plecase la pescuit. Ian Șase îi însoțea, pentru a avea grijă ca lucrurile să nu scape de sub control, dacă asta ar fi fost posibil. Știa că frații lui voiau să provoace probleme, mai ales Charles. Era un instigator înăscut. Nu avea nevoie de Lincoln pentru a demonstra cât de ticălos putea fi, căci se descurca de minune și singur.

În ceea ce îl privea pe Lincoln, Charlie chiar avea pentru el o listă de insulte pe care o consulta frecvent – atunci când credea că nu-l vedea nimeni –, tăindu-le pe rând pe cele care nu-l făceau pe Lincoln să reacționeze. Era foarte hotărât să devină eroul familiei, cel care avea să-l aducă pe Lincoln la capătul răbdării, făcându-l să-și arate instabilitatea, dacă ar fi existat.

Ajunseră însă târziu. Lincoln se afla deja pe lac, într-una din bărcile de pescuit. Rămaseră însă prin preajmă o vreme, pentru situația în care avea să se întoarcă mai devreme, hoinărind pe la debarcader până când ajunseră într-un loc umbros și se așezară să se relaxeze. La debarcader, soarele strălucea atât de tare, încât le era imposibil să vadă pe lac. Însă locul ierbos și umbros pe care îl găsiseră le oferea o vedere clară.

– Mă întreb cine a fost atât de tâmpit să îi spună că a plecat la pescuit? întrebă Ian Șase.

– Să-i spună cui? întrebă Charles.

– Lui Meli. Vine spre debarcader, răspunse Ian, privind în acea direcție.

– De ce tâmpit? întrebă Malcom curios, uitându-se și el în aceeași direcție.

– Nu știi? zise Ian mirat.

– Aș mai fi întrebat acum dacă aș fi știut?

– Pentru că se teme foarte tare de lac, îi explică Ian. De ce crezi că nu a mai intrat din momentul acela în care era să se înece, când era copilă?

– Nu și-ar mai aminti asta, spuse Charles ironic. Abia ieșise din scutece când s-a întâmplat. Nu se teme să înoate. Mereu și-a dus verișoarele la iazul din apropierea casei.

– Se teme de lac, neghiobule, nu de înotat, replică Ian. Odată, mi-a mărturisit că ea crede că pe fundul lacului se află... un pește foarte mare, atât de mare încât ar putea înghiți o persoană cu totul.

– Pește? se încruntă Charles.

– Pește? chicoti Malcom.

Ian îi privi mânios pe amândoi.

– Bine, un dragon, al dracului de mare, pentru a fi mai exact.

Charles se rostogolea pe iarbă de râs, dar Malcom spuse serios:

– Nu glumești, așa-i?

– Da.

– Pare un lucru copilăresc de care trebuia să scape, zise Malcom.

– Da, știe și ea asta. Pur și simplu este ceva de care nu poate scăpa, o frică profundă pe care nu o poate controla, așa că stă departe de lac.

– Atunci ce face la debarcader, făcându-i cu mâna ticălosului? întrebă Charles.

– Poate că încearcă să-i atragă atenția, spuse Malcom cu asprime.

Și chiar reușise. Lincoln îi făcea și el cu mâna. Evident, ea nu putea vedea. Încă îl striga și îi făcea cu mâna, deși nici el nu o putea auzi. Probabil el își dăduse seama că nu îl putea vedea, căci se ridica-se în barca lui mică pentru a-i face semn că o observase.

– Trebuie să fii englez pentru a fi atât de prost, remarcă Charles laconic în timp ce priveau cum barca lui Lincoln începu să se clatine nesigur pe apă.

– Sau să fii un bărbat atât de îndrăgostit care ar pune pe primul loc mai degrabă liniștea femeii iubite decât siguranța lui.

– Prostii! exclamă Charles batjocoritor. Când ai devenit apărătorul lui?

– Nu sunt apărătorul lui, dar nu cred că este nebun, iar asta este singurul lucru care i se mai impută și îi împiedică mariajul cu fata. Și, chiar de-ar fi, în 99% din timp este foarte sănătos sau cel puțin în toată perioada în care noi am fost prezenți de când ea a început să nutrească astfel de sentimente pentru el. Îl iubește...

– Prostii, așa crede. Curând, o să găsească pe altcineva, odată ce Lachlan pune capăt trăgănelii ăsteia și îl dă afară.

– Ți-a spus cineva ce nenorocit ești, Charlie? îi replică Ian.

Charles vru să îi dea un pumn lui Ian, dar acesta era foarte iute și se dădu într-o parte. Charles decise să nu își ia revanșa și-și aranjă haina pe el nervos. Râsul lui însă sugera că avea să-și revanșa mai târziu.

– Tu și Meli sunteți foarte apropiați, sublinie Charles cu răceală. Cum poți să te gândești să-l lași pe Linc să o aibă?

– Pui greșit întrebarea, îi răspunse Ian.

– Luminează-mă!

– Scutește-ne! i-o tăie Ian. Mintea ta nu e făcută pentru a fi luminată.

De data asta, Charles se aruncă asupra lui Ian. Se rostogoliră pe iarbă câțiva metri buni înainte ca Malcom să-i poată despărți. Amândoi își aranjară cu furie hainele de data asta.

Malcom îi opri și reveni la subiect.

– Deci, care este întrebarea corectă?

– Charles nu ar fi capabil să înțeleagă...

– Eu sunt cel care întreabă acum, nu Charlie, i-o tăie Malcom.

– Foarte bine. M-a întrebat de ce îi permit lui Linc să se apropie de ea. Întrebarea corectă ar fi cum de m-aș putea gândi să-l împiedic când inima ei insistă să-l aibă?

– Nu-mi poți demonstra că îl iubește atât de mult, ripostă Charles, iar în voce i se simți furia. Femeile sunt foarte capricioase.

– Vrei să spui că Lachlan este un capriciu pentru Kimberly?

– Kimber face excepție, bombăni Charles.

– Kimber a crescut-o pe Meli.

– Regret să vă întrerup acest schimb de absurdități, îi întrerupse Malcom din nou. Dar de ce țipă Meli?

Cei doi frați mai tineri își îndreptară privirile spre lac și spre debarcader. Lincoln, așa cum bănuiseră, căzuse în apă, deși barca lui era încă dreaptă, plutind lângă el. Melissa țipa înspăimântată pe marginea debarcaderului. Deși nu puteau auzi ce striga din cauza distanței, era clar că striga după ajutor.

– Crede că se înecă, spuse Ian.

– Să sperăm!

– Nu este amuzant, Charles. Ar fi mai bine să mergem să o liniștim. Nu cred că poate vedea că este bine și că încearcă să ajungă

la barcă. Soarele strălucește prea puternic pe lac, iar de acolo de unde se află, nu-l poate vedea. Probabil că nu reușește să vadă decât barca goală.

– O să se urce în barcă înainte să ajungem noi la ea, spuse Malcom.

– Chiar și așa, o să se liniștească atunci când o să vadă că venim să o ajutăm.

– Nu cred că mai apucă să facă asta. A sărit!

– La dracu', spuse Ian disperat. Înnoată spre el, vrea să-l salveze singură! Este îngrozită de lac, dar îl iubește atât de mult încât s-a aruncat în lac după el. Vezi, Charlie? Voiai o dovadă, ai primit-o!

Charles nu-i răspunse. În schimb, zise:

– S-a scufundat!

Ian sări în picioare și nu o mai putu vedea pe Meli în apă.

– Înnoată pe sub apă, spuse el panicat, de parcă ar fi încercat să se convingă de asta. Asta trebuie să fie.

– Nu, s-a scufundat, de parcă ceva ar fi tras-o la fund.

Ian nu auzi ultima parte. Alerga deja pe mal, spre debarcader, urmându-l pe Malcom, care pornise înaintea lui. Nici unul dintre ei nu reuși să ajungă la timp. Erau amândoi prea departe.

Capitolul 48

Kregora era învăluită într-o liniște deplină. Nimeni nu râdea, iar servitorii erau și ei tăcuți. Toate conversațiile erau șoptite. Nimeni nu voia să tulburea liniștea apăsătoare.

Lachlan stătea într-un colț în camera fiicei lui, cu capul în mâini. Obrajii îi erau umezi, căci lacrimile curgeau neîncetat. Niciodată în viața lui nu se simțise atât de neputincios. Nu putuse să-și ajute fiica. Iar acum nu-și putea ajuta nici soția, ale cărei eforturi de a o aduce pe Melissa înapoi îi frângeau inima.

Kimberly îngenunchease la patul Melissei, vorbindu-i de parcă aceasta ar fi putut-o auzi. Ochii Melissei erau deschiși, dar fără viață. Erau pustii, goi.

Kimberly se opri un moment din încercarea de a o trezi pe Melissa și veni să plângă în brațele lui Lachlan. În sfârșit, putea face și el ceva pentru ea. Suspinele ei însă îl distrugau. Nu suporta să o vadă atât de îndurerată.

– Este absentă! Are ochii deschiși, dar nu mă poate auzi!

– Doctorul spune că poate să-și revină!

Spusese, de asemenea, că era posibil să nu-și revină, dar asta îi mărturisise doar lui Lachlan.

– E din cauza fricii foarte puternice. A fugit de ea și nu se mai întoarce. Au fost toate coșmarurile ei la un loc. Lac nenorocit! Ar fi trebuit să-l secăm!

– Nu, ar fi trebuit să o băgăm înapoi în lac de prima dată când s-a speriat, în loc să fim atât de indulgenți și să o ținem departe de el.

Lincoln o salvase. Fusesse singurul suficient de aproape pentru a face asta, capabil să înoate până la ea și să o găsească sub apă înainte ca unchiul ei să ajungă pentru a-i ajuta. O trăsese la mal. Crezuseră că murise. Nu respira. Însă eliminase apa din plămâni. În același timp, ochii ei se deschiseseră, iar de atunci, nu se mai închiseseră. Nu era cu adevărat acolo, nu vedea nimic. Era ca și cum era inconștientă.

Doctorul spusese că era din cauza șocului, dar nu avea suficient de multă experiență cu astfel de cazuri pentru a le sugera cum să o vindece. Le vorbise despre câțiva doctori care puteau ști mai multe, deși nu părea prea optimist nici în această privință. Îi sfătuisese doar să o țină la caldură, confortabil, pentru că altceva nu puteau face. Ea însă nu era trează cu adevărat pentru a putea fi îngrijită, hrănită. Dacă nu ieșea din starea asta, sigur avea să piară...

Nu auziră bătaia din ușă. În cele din urmă, Lincoln deschise ușa, neștiind dacă trebuia să atragă sau nu atenția părinților Melissei. Probabil că părea și el la fel de distrus ca ei. I se spusese și lui verdictul doctorului. Se simțea amorțit. Era prea greu să accepte că Melissa putea să nu își mai revină, era inacceptabil. Nici nu înțelegea care era problema și de ce se retrăsese în ea, de ce erau toți atât de speriați din cauza ei.

Unchii ei, care așteptau afară împreună cu el, îi povestiseră despre frica ei de lac și de ce nu mai intrase niciodată. Un monstru al lacului. Era ceva la care se gândeau copiii, dar gândul acela pe ea nu o părăsise niciodată. Pentru ea, era adevărat. Dacă intra în lac, cu siguranță murea. Ceea ce făcuse pentru Lincoln îi uimise, iar unii dintre ei își reevaluau părerea despre el.

Orele treceau veghind-o, iar părinții ei păreau să-l ignore. Unchii ei credeau că el nu-i putea auzi atunci când șușoteau. Lincoln reuși însă să prindă frânturi din ce discutau – ca de obicei, despre el.

– Îl iubește cu adevărat.

– A fost mereu o fată sensibilă. Probabil că a văzut în el ceva ce noi nu am putut vedea.

– La început, nu l-a iubit, dar a fost ceva la acea primă întâlnire care i-a făcut pe amândoi să știe că vor să se căsătorească unul cu celălalt. Ea era sigură de asta. El a venit chiar a doua zi să ceară permisiunea de a o curta. Pe atunci, nu era dragoste, era numai atracție. Ce vă spune asta? Știau – fie că a fost soarta sau vreo legătură inexplicabilă –, știau că erau făcuți unul pentru celălalt.

– Ca și cum, dacă nu ar fi fost trimis în Anglia, s-ar fi întâlnit oricum și ar fi curtat-o în condiții normale?

– Da, exact. Legătura exista, numai că s-au găsit mai târziu.

Lincoln nu avea mari speranțe că ei urmau să își amintească prea multe din această conversație după ce Melissa avea să-și revină. Pentru că el știa că urma să își revină. Dacă ar fi avut vreo îndoială, probabil că până acum și-ar fi ieșit din minți.

— Pot să o văd? îl întrebă pe Lachlan. Vă rog!

Bărbatul încuviință din cap, dar nu se mișcă. După o clipă, Lincoln adăugă:

— Singur?

Trecu aproape un minut până când Lachlan încuviință din nou. Se ridică și o ajută și pe soția lui să se ridice și, cu o mână în jurul ei, ieșiră din cameră. Fusese prea distrasă pentru a-l observa. Ușa se închise în urma lor. Lincoln nu se așteptase la atât de multă intimitate.

Melissa era palidă, dar nu din cauza luminii slabe din încăpere. Chiar era palidă, palidă ca un mort...

Hainele ei ude fuseseră scoase, iar acum purta o cămașă de noapte albă, cu mâneci lungi și cu guler, dar care părea confortabilă, dintr-un material moale. Părul îi era uscat și desprins, acoperind perna, deși o șuviță castanie cârlionțată trecea peste pătura albastră, cu care era acoperită până la gât.

Era atât de frumoasă, chiar și așa, palidă! Era însă ciudat faptul că ochii ei erau deschiși. Când o adusese înapoi la castel, îl făcuseră să creadă că se simțea bine, fiind doar puțin speriată. Dar erau goi, fără viață.

Se așează pe marginea patului. Unul din brațe era afară, peste pătură. O luă de mână și îi duse palma pe obrazul lui, ținând-o acolo. Mâna ei era rece, iar degetele, amorțite. Dacă nu ar fi văzut mișcarea pieptului ei în timp ce respira, ar fi crezut că era moartă. Îl făcu să simtă fiori reci în tot corpul.

— Melissa?

Nici o reacție.

— O să consider că mă auzi, așa că o să-ți spun câteva lucruri care ți se vor părea interesante. Dragonul a murit.

Nici o reacție. Chiar credea că asta avea să ajute, contase pe ea. Era motivul pentru care mintea ei decisese să se retragă. Poate trebuia să fie mai clar.

— Chiar eu l-am ucis — nu am avut încredere în nimeni altcineva. Nu a fost ușor, dar l-am trimis pe fundul lacului, acolo unde o să putrezească și de unde nu o să te mai deranjeze vreodată. Ai auzit, Meli? Acum ești în siguranță! Chiar credeai că îi voi permite dragonului să te rănească?

Nici o mișcare, nici o clipire. Probabil nu se ascundea de dragon, așa cum credeau cei mai mulți. Reușise să trăiască mult timp

cu dragonul. Poate că nu avea un motiv suficient de bun să se întoarcă. I-ar fi putut da cel puțin unul.

— Meli, este timpul să te întorci pentru a ne putea căsători. Părinții tăi nu se mai opun. Nu fusese suficient de convingător. Am primit binecuvântarea lor. Ne putem căsători îndată ce ești pregătită.

Degetul ei se mișcă pe tâmpla lui. Inima lui tresări de entuziasm, dar la fel de repede se liniște. Ochiul ei încă priveau tavanul, în gol. Fusese numai o mișcare involuntară a mușchilor. Simțea că moare, dar își controlează dezamăgirea.

Îi sărută interiorul palmei. Mâna ei se încălzise într-a lui.

— Serios?

O privi în ochi. Vocea ei era slăbită, răgușită, dar și ea îl privea. Se întorsese. Nu știa dacă trebuia să plângă sau să râdă, căci simțea că voia să le facă pe ambele. În schimb, strigă de bucurie:

— Da!

Ușa se deschise brusc în spatele lui. Jumătate din membrii familiei intrară. Ascultaseră la ușă, dar nu se așteptaseră ca Lachlan să o deschidă imediat la auzul strigătului lui Lincoln.

În timp ce Kimberly veni în grabă și o îmbrățișă pe Melissa, plângând de fericire, Lachlan îl trase pe Lincoln deoparte și-l întrebă:

— Cum ai făcut asta?

— Am mințit-o, spuse Lincoln, iar în tonul vocii lui nu se simțea nici o urmă de regret pentru fapta sa. I-am spus că am primit binecuvântarea voastră pentru a ne căsători.

Lachlan se opri un moment pentru a înțelege mai bine, apoi izbucni în râs:

— Nu este o minciună, băiete! Nu am avut nevoie de altă dovadă decât faptul că a intrat în lac pentru tine. Nu pot să neg dragostea voastră. Orice ar fi, fiica mea trebuie să se simtă împlinită!

Lincoln fu fericit să audă asta în cele din urmă, dar nu însemna nimic pe lângă ușurarea că Melissa era din nou printre ei, cu mintea intactă. Nu voise să accepte că se putea ca ea să nu își revină, refuzase chiar să se gândească la asta. Și totuși, existase acea posibilitate.

Se strecură printre cei care se adunaseră la patul Melissei chiar la timp pentru a-l auzi pe Adam întrebând:

— Ce-i cu vocea asta, scumpa mea?

— Cred că din cauza faptului că am strigat prea mult după ajutor. Este doar puțin răgușită, asta-i tot. Mi-ar prinde bine niște apă.

— Cred că pentru azi ai avut parte de suficient de multă apă, zise Johnny. Ce-ai zice de o gură de whisky?

— Eu cred că o cauți cu lumânarea, Johnny, îl avertiză Kimberly pe fratele ei. Mergi și spune-i bucătăresei că avem nevoie de niște ceai cu miere. O să-i facă bine.

Plecă fără tragere de inimă, dar găsi imediat un servitor căruia să-i dea sarcina, așa că se întoarse și-i anunță:

— Băutura este pe drum!

— Deci, ce s-a întâmplat? întrebă Adam. Înști bine. De ce te-ai scufundat în apă?

Melissa se înroși. Culoarea în obraji îi revenise.

— Am simțit ceva care îmi atingea picioarele. Probabil că era fusta, dar mintea mea îmi spunea altceva. Toate coșmarurile mele au fost readuse la viață, au părut reale. Cred că am leșinat.

— Apa nu este un loc potrivit în care să leșini, la dracu'! se plânse Ian Șase.

Din cauza fricii, probabil îmbătrânise câțiva ani. Alergase spre Melissa, deși știa că nu putea să ajungă la timp. Apoi faptul că ea nu își revenise imediat...

— Presupun că nu, zise ea și îi zâmbi.

— Ți se pare amuzant?

Îi prinse mâna și i-o strânse.

— Sunt atât de ușurată că dragonul nu mai există sau că nu ne-a băgat în seamă, încât acum totul mi se pare amuzant.

— Tu crezi în continuare că se află acolo? întrebă Ian Patru mirat.

— Știu că nu există nici un dragon. Logic, cu mintea de adult, știu asta. Însă copilul din mine refuză să creadă asta. Dar acum glumesc. Știu că nu mai există. Linc al meu l-a alungat pentru totdeauna.

Lachlan nu fusese unul dintre cei care stătuseră cu urechea lipită de ușă, așa că întrebă:

— Și cum a făcut asta?

— Mi-a zis că l-a omorât.

— Tu îl crezi?

— Da.

Lachlan o privi neîncrezător, iar ea îi zâmbi.

— Depinde ce vrei să crezi, tată. De acum încolo, voi avea în minte imaginea dragonului scufundându-se mort în apă, pentru a se odihni pe fundul lacului. Deși știu că nu a existat niciodată, acum știe și copilul din mine.

Capitolul 49

Era foarte ciudat să se afle printre frații MacFearson fără ca ei să-l privească încruntați. I se părea chiar și mai ciudat că nici măcar unul nu-l provoca. Lui Lincoln situația i se oprea deranjantă și confuză, mai ales că problema nu se rezolvase. Aveau ei oare să permită sentimentelor Melisei să câștige în fața temerilor lor asupra fricilor lor, așa cum părea?

Mulți dintre frații MacFearson se întorseseră acasă acum, când Lachlan îi anunțase pe toți că îi dăduse binecuvântarea lui Lincoln. O parte din ei rămăseseră însă la Kregora și probabil aveau să rămână acolo până după nuntă. Oare pentru că încă nu aveau încredere în el? Sau pentru că nu aveau soții sau iubite la care să se întoarcă, iar atmosfera era mai antrenantă la Kregora?

Lincoln nu spuse nimic despre schimbarea atitudinii lor, dar se părea că deja îl acceptaseră în familie, exact așa cum spusese că avea să se întâmple dacă se însura cu nepoata lor. Nu se căsătoriseră încă, dar, având binecuvântarea lui MacGregor, în ochii lor așa părea. Așadar, de acum era unul de-ai lor. Ce noroc!

Ranchiuna lui nu avea să fie însă uitată cu ușurință. Era convins de asta. El fusese bătut mai rău, nu ei. El își pierduse cel mai bun prieten, nu ei. Din punctul lui de vedere, ei scăpaseră de o pacoste. El își pierduse prietenul, casa, mama.

Nu, era sigur că nu avea să uite ori să ierte asta. Apoi, după ce câteva zile mai târziu Dougall îl abordă, nu mai fu atât de sigur.

Era pentru prima dată când se afla numai el cu vechiul lui prieten din copilărie. Înainte să se retragă în camera lui, avusese o discuție în salon cu Lachlan. Acesta îi povestise despre planurile de nuntă pe care Melissa și mama ei le făceau, înainte de a merge și el la culcare.

Melisei i se ordonase să rămână în pat toată ziua. Deși coborâse de câteva ori, efortul o obosise. Era încă slăbită din cauza episodului care o adusese atât de aproape de moarte.

Când observă că era obosită, Lachlan o trimisese direct în pat, spre supărarea ei. Astfel, Lincoln nu avea prea multe ocazii să-i vorbească. Părinții ei nu aveau să accepte să intre în camera ei, așa cum făcuseră, în mod excepțional, în ziua în care fusese aproape de moarte, nu până ce nu aveau să se căsătorească.

Lincoln bău un coniac înainte să meargă și el în camera lui. Răceala revenise după baia din lac. Acum însă îi trecuse. Bău coniacul înainte de culcare pentru a fi sigur că avea să adoarmă imediat, astfel încât să fie suficient de odihnit pentru ce avea să urmeze.

Dougall apără în salon imediat după ce Lachlan ieși, ca și cum ar fi așteptat în apropiere pentru acest moment. Stătea în ușă, nefiind probabil foarte convins dacă trebuia să-l abordeze sau nu. Lincoln aproape că văzu cum devenea din ce în ce mai sigur pe el în timp ce se îndrepta spre șemineul lângă care stătea. Oricum avea în minte, era foarte hotărât.

– Mă întreb dacă putem fi prieteni din nou, spuse Dougall, fără nici un fel de introducere.

– Nu.

Dougall se întoarse, fiind vizibil dezamăgit. Apoi îl întrebă:

– Crezi că te vei putea răzgândi vreodată?

– Nu.

Dougall oftă și se întoarse să iasă.

Lincoln spuse tare:

– Tu chiar crezi tot ce ți se spune?

Dougall se întoarse iar spre el, zâmbind larg.

– Râzi de mine?

– Sigur că nu.

– Oh, ești la fel de rău! Niciodată nu am știut când să te cred.

– Ba știi, răspunse Lincoln. Îți lipsește doar antrenamentul.

– Voiam să te felicit. Nu există domnișoară mai frumoasă decât Meli a noastră. Nici nu știi cât de norocos ești că s-a îndrăgostit de tine!

– Și eu am ajuns la concluzia asta cu ceva vreme în urmă. Lincoln îi zâmbi. Te-ai însurat?

– Nu, numai câțiva dintre frații mei au făcut-o. În ceea ce mă privește, nu pot găsi o fată care să-mi suporte familia sau pe mine mai mult de câteva zile, zise Dougall zâmbind. Am însă un fiu.

Lincoln păru mirat.

– Urmezi exemplul tatălui tău?

- Nu chiar. Nici nu sunt sigur că este al meu, deși m-ar plăcea să cred că da. Seamănă cu mine.

- Ce are de spus mama lui în privința asta? îl întreabă Lincoln.

- Neagă.

- Dar tu te îndoiești de ea? De ce?

- Deoarece mă urăște. Și era deja măritată atunci când noi...

Lincoln, ridică o sprânceană.

- Seduci femeii măritate, Dougi?

- Nu, nu știam că deja era măritată, insistă Dougall, înroșindu-se puțin. Când mă interesează o fată, cumva aflu lucrurile astea. Dar ea a fost cea care a început totul. Și nu mă laud, îl asigură Dougall zâmbind. A fost singura fată care m-a privit astfel. Nu am fizicul pe care cei mai mulți dintre frații mei îl au. Eu mai degrabă semăn cu mama decât cu MacFearson.

În comparație cu restul sălbaticilor, Dougall părea un bărbat obișnuit. Iar dacă nu era asemuit cu ei, era un atrăgător în felul lui. Totuși, în acea zonă din Highlands, avea să fie comparat cu ei. Pur și simplu era inevitabil pentru că existau prea mulți MacFearson cu care să fie comparat, iar în situația asta el era mereu dezavantajat.

- S-a întâmplat la o petrecere dată de MacGregor, continuă Dougall. Organizează de câteva ori niște petreceri de neuitat. Iar ea locuiește aici, adăugă el în șoaptă, ca și cum ar fi crezut că stătea și asculta la ușă. În acea noapte, toată lumea era puțin amețită.

Dougall îi explică în detaliu acea noapte păcătoasă petrecută cu o femeie măritată. Era ca și cum își petrecuse ultimii nouăsprezece ani fără să se confeseze cuiva, ceea ce putea fi adevărat. Frații lui îl protejau cu îndârjire, dar nu fusese apropiat de nici unul dintre ei.

Își petrecură jumătate de noapte punându-se la curent cu ce se petrecuse în viața lor, așa cum făceau prietenii vechi. Diferența era că prietenia lor fusese întreruptă mai degrabă violent. Dar pe Lincoln îl aștepta acum atât de multă fericire în viață, încât putea să ignore rănilor din trecut.

Capitolul 50

Este o problemă serioasă să fii singurul copil la părinți. În cazul Melissei, cel mai mic semn de boală era exagerat de părinții ei, care nu aveau alt copil pe care să-l cocoloșească și pentru care să-și facă griji. Nu era prima dată când fusese obligată să stea în convalescență mai mult decât trebuia. Spera că avea să fie ultima oară și că Lincoln nu își luase notițe de la părinții ei despre cum să aibă grijă de ea.

I se spusese de multe ori că era un pacient dezagreabil. Probabil că era din cauza faptului că o enerva să fie cocoloșită. Acum nu mai exista nimic în viața ei care să o supere, iar toate problemele se rezolvaseră de la sine sau aveau să se rezolve îndată ce se căsătorea.

Putea să-i poarte pică tatălui ei pentru că trebuise să fie aproape de moarte ca el să-și schimbe părerea. Totuși, nu îl pizmuia. Era prea fericită că familia ei îl acceptase pe Lincoln pentru a mai analiza ceea ce făcuseră. Își dorea ca ei să-și găsească, în cele din urmă, liniștea.

Cedaseră cu eleganță, dar neîncrezători. Cu toate acestea, avea sentimentul că mereu îl priveau pe Lincoln cu mai multă atenție decât era necesar. În cele din urmă, el avea să observe și să le poarte pică.

Era ursuză și nu mai scăpa de această stare, având un amalgam de sentimente din cauza lipsei de experiență. Nunta ei urma să aibă loc peste patru săptămâni, prea târziu având în vedere că ea își dorea deja să împartă patul cu Lincoln. De fiecare dată când îl găsea singur, nici nu apuca să se apropie de el că apărea cineva. Erau prea mulți oameni în Kregora. Se simțea frustrată.

De fiecare dată când o vedea, tatăl ei îi pipăia fruntea. Îi îndepărta mâna imediat, dar asta nu-l făcea decât să o trimită pe Kimberly să se asigure că nu mai avea febră. Iar mâna unei mame îngrijorate nu o poți înlătura.

Melissa primi scrisoarea în acea dimineață. Îi oferii o scuză suficient de bună pentru a-l căuta pe Lincoln. Acum însă nu mai avea nevoie de scuze, deși încă nu li se îngăduia să aibă parte de intimitate.

Ea nu avea un însoțitor oficial, dar, dacă nu se aflau mereu în vizorul cuiva, tatăl ei ar fi vrut să știe de ce. Puteau însă vorbi în privat atât timp cât nu ar fi încercat să se furișeze undeva pentru asta.

Îl găsi la grajduri. Calul lui fusese găsit și adus înapoi în urmă cu câteva zile, dar era puțin cam greu de stăpânit după ce hoinărise aiurea. Băieții care lucrau la grajduri ezitau să se apropie de armăsar, căci părea să se repeadă la oricine se apropia de el, așa că Lincoln trebuia să îl liniștească.

Rămase acolo câteva minute privindu-l, înainte ca el să-i remarce prezența. Ian Trei era și el la grajduri, având grijă de calul lui. O salută când o văzu intrând, dar nu se apropie. Avea să-i ignore sau cel puțin așa îi dădu de înțeles. Oricum ar fi fost, era suficient de departe pentru a nu le auzi conversația.

Lincoln încă nu-i observase prezența, iar ea se bucura să-l privească. Își dăduse haina jos și își suflecăse mânecile până la coate. Sudoarea îi se prelingea pe tâmpile, apoi cădea pe cămașa albă. Avea nevoie să se tundă. Începuse să i se onduleze părul pe la umeri.

Nu-l văzuse niciodată atât de... scoțian. Tatăl ei nu ar fi ezitat niciodată să pună osul la treabă și să se murdărească alături de muncitori. Lorzii englezi nu ar fi făcut asta.

– Ai mai făcut asta înainte? Întrebă ea în cele din urmă. Am crezut că un lord ca tine ar lăsa asta pe mâna grăjdarilor.

Pe fața lui citi încântarea la vederea ei. Îi zâmbi, continuând să-și facă treaba. Își șterse fruntea cu brațul pentru a îndepărta sudoarea. Având mânecile suflecate, nu făcu decât să o întindă.

– Îmi plac caii, iar pe acesta îl am de mulți ani, îi spuse el. Acasă am câțiva grăjdari obișnuți cu el și cu toanele lui, iar când nu sunt ei, da, eu devin responsabil. Și nu mă deranjează. Mai degrabă mă relaxează.

Ea își așază coatele pe un par al boxei unde se afla el, și-l întrebă:

– Și de ce îți plac armăsarii?

Ridică din umeri și continuă să perie animalul.

– Nu știu. Poate pentru că îmi place să-i testez voința și să văd cine pe cine domină.

– Știe cine este stăpânul?

Lincoln îi zâmbi.

– Îmi place să cred că știe. Uneori, sunt sigur că doar mă tolerează. Acum spune-mi, ce te aduce la grajduri?

— Oh, era să uit. Am o scrisoare de la mătușa ta Henriette, în care te anunță că mama ta s-a întors acasă. Nu știu de ce mi-a trimis-o mie, și nu ție.

Îi observă imediat schimbarea de atitudine. Lumina din ochii lui dispăru. Gura i se încheștă, iar expresia îi deveni dură. Tonul vocii lui, atunci când îi răspunse, fu aproape glacial.

— Poate pentru că știe că nu-mi pasă câtuși de puțin, îi sugerează el.

Melissa alese să-i ignore schimbarea de atitudine și remarcă simplu:

— Hm, poate crede că acum, că suntem ca și căsătoriți, mi s-ar părea interesantă vestea.

— De ce?

— În cazul în care aș vrea să o vizitez.

— Nu o vei face.

Enervată, își puse mâinile în șolduri.

— Nu-mi spune ce să fac!

O privi mirat.

— O să avem prima noastră ceartă de proaspăt căsătoriți chiar înainte de a ne căsători?

În loc să-i răspundă, ea abordă direct subiectul:

— Credeai că nu trebuie să vorbim niciodată despre asta, având în vedere că o să fie soacra mea? Parcă voiai să lași în urmă resentimentele, îi aminti ea. Spuneai că de asta ai venit în Scoția.

— Nu a funcționat. A fost și mai rău când am văzut-o. Acum, că te am pe tine, oricum nu mai contează.

— Pentru mine contează.

— De ce?

— Pentru că o să fie un membru al familiei mele, spuse ea, subliniind ceva ce era de altfel evident.

— În cazul ei, ai putea să faci abstracție.

— Să fac abstracție de una dintre bunicile copiilor mei? Nu prea cred. Lincoln păru deranjat și surprins în același timp.

— Deja te gândești la copii?

— Desigur!

— Și cam la câți te gândești?

Ea râse, ghicindu-i gândurile.

— Cu siguranță, nu la 16. Trei sau patru ar fi însă suficient. Și nu schimba subiectul! Mama ta o să fie invitată la întâlnirile de familie. Dacă nu o s-o invit eu, o s-o facă mama. Acestea sunt momente de

bucurie și de distracție. Dacă o să participe la ele, o să te deranjeze de fiecare dată?

Tonul lui deveni iar glacial:

– Evident, unele lucruri nu pot fi evitate. O să supraviețuiesc.

– I-ai dat vreodată ocazia să-ți ceară scuze? Întrebă ea.

– De curând, a avut destul de multe ocazii.

– Oare? Dacă ai fost atât de dur și de inabordabil ca acum, n-aș prea zice.

El oftă.

– Ce vrei să fac? Să o iert că m-a abandonat? M-a alungat, Melissa.

Efectiv m-a dat fratelui ei să mă crească.

– Ea știe ce părere ai despre asta?

– Știe că o disprețuiesc.

– Asta este problema, Linc. Nu o disprețuiești deloc. O iubești atât de mult! De aceea te doare așa de tare. Asta este durerea de care trebuie să te eliberezi.

Capitolul 51

Melissa nu se lăsă până ce nu-l convinse pe Lincoln să-și întâlnească mama. Fu nevoie de câteva ore bune până când îl făcu să renunțe la încăpățănare. De asemenea, trebui să-i promită că avea să meargă cu el. Asta însă presupunea încă un însoțitor.

Jamie se oferi să meargă cu ei. La fel și Neill. Plecară imediat după prânz. Deși Melissa mergea cu el, nu știa exact ce ar fi putut face pentru a-l ajuta. Problema trebuia rezolvată între mamă și fiu. Și trebuia să existe o cale pentru a-și vindeca aceste răni.

Melissa nu știa exact la ce spera. Desigur, Lincoln avea un motiv întemeiat să fie supărat. Însă un simplu „îmi pare rău!” ar fi putut face minuni. Asta presupunând că mama lui regreta, ceea ce însemna mult. Dacă nu regreta, această călătorie, care se voia a fi una a împăcării, avea să fie în van. Eleanor Ross nu părea însă o mamă nepăsătoare. În puținele ocazii în care Melissa o întâlnise, păruse liniștită, modestă, purtând în ea multă suferință.

Era pentru prima dată când Melissa vedea locul unde se născuse Lincoln. Era o casă obișnuită, deși foarte mare, iar detaliile atente trădau un proprietar înstărit. Probabil că odată fusese un loc fericit. Acum poate doar imaginația ei o făcuse să-i pară un loc de doliu.

Se opriă pe un deal din fața casei pentru a-l aștepta pe Jamie, care rămăsese în urmă. Neill părea mai degrabă neliniștit privind spre casa din fața lui.

– Eu și Jamie nu trebuie să ne întâlnim cu mama ta, nu, Linc? întrebă el.

– Nu, puteți aștepta afară. Mă îndoiesc că o să dureze prea mult. Melissa însă nu avea să lase lucrurile astfel.

– De ce nu vreți să o întâlniți?

– Ultima oară când am văzut-o, părea nebună de legat, strigând ca o vrăjitoare. Iartă-mă, Linc, dar noi, cei care am văzut-o așa, ne-am gândit că este o boală în familie, că și ea era la fel de nebună ca tine.

Lincoln îl privi nedumerit. Melissa era nervoasă pentru că aflate asta abia acum, când mai aveau puțin și ajungeau.

— Despre ce naiba vorbești? Când s-a întâmplat asta?

— După ce l-am bătut pe Linc a doua oară, cred. A dat năvală în casa noastră și a început să strige la tata. El nu știa cum să reacționeze, pentru că nu aflate de întâmplarea cu Linc. Dar știi cum e, reacționează mai greu. Faptul că stătea acolo holbându-se la ea a îndârjit-o și mai tare. L-a acuzat că era cel mai rău tată de pe pământ, că nu știuse să crească niște sălbatici.

Melissa își îndreptă privirea spre Lincoln. Pe fața lui nu se citea însă nimic. El nu avea să-l întrebe pe Neill despre asta. Însă ea își aminti că una dintre nemulțumirile lui fusese că mama lui nu făcuse nimic pentru a opri conflictul. Se părea că încercase, dar fără rezultat.

Bunicului ei nu îi picase bine să fie acuzat în propria casă. Nu suportase niciodată ca fiii lui să fie criticați. Se întreba însă de ce nu aflaseră asta până atunci.

— Ce a făcut bunicul?

— A făcut ce i s-a cerut.

— Serios?

— Da, probabil din cauza lacrimilor, spuse Neill. Înainte să fugă spre casă, a început să plângă. Ne-a spus tuturor să stăm departe de Linc.

— Dar nu ați făcut asta.

— Meli, nici unul dintre noi nu l-a căutat pe Linc pentru a-i face rău. De fiecare dată, el era cel care venea la noi. Și, după ce ne-a avertizat tata să stăm departe de el, noi chiar am încercat să facem asta. Oricum, decisese să îl evităm. Faptul că mama lui a venit la noi nu a schimbat lucrurile. Tot ce s-a întâmplat după asta a fost din vina lui Linc. Pur și simplu, nu putea renunța.

— Suficient! spuse Lincoln pe un ton glacial. A trecut. Hai să terminăm odată cu asta!

Coborî dealul fără să-i aștepte. Melissa oftă și le spuse lui Neill și lui Jamie, care îi ajunse din urmă:

— Nu-l luați în seamă. În tot timpul acesta, el a crezut că, dacă mama lui l-ar fi înfruntat pe tatăl vostru, totul s-ar fi rezolvat. Nu știa că ea a încercat să facă asta.

— Adevărat, dar oricum nu a rezolvat nimic, răspunse Neill.

— Exact.

Îl urmărea pe Lincoln către casă, Melissa simțindu-se puțin emoționată. Dacă Lincoln se înșelase în privința eforturilor mamei sale de a-l proteja, oare în ce altă privință se mai înșelase? Oare îl forțase să vină acolo și să descopere că în tot timpul acesta el învinovățise persoana greșită?

Lincoln aștepta deja în salon. Neill rămase afară. Jamie o însoți pe Melissa și se tot plimba pe hol, dar plecă imediat ce Eleanor apărui.

Lincoln se tot învătea în fața șemineului. Nervos? Sau nerăbdător?

– O să fie bine! Încearca Melissa să-l convingă, deși acum nici ea nu mai credea asta.

El nu-i răspunse, apoi Eleanor intră în încăpere. Părea pregătită, de parcă ar fi știut de ce veniseră.

Totuși, îi zâmbi Melissei, dacă mișcarea aceea imperceptibilă a buzelor putea fi numită zâmbet.

– Ce surpriză plăcută! Ați stabilit deja data?

– Da, răspunse Melissa. Într-o lună. Veți veni, sper!

– Cu siguranță, dacă nu-l deranjează pe Lincoln.

Iată problema înfățișându-se! Eleanor nu voise să deschidă subiectul și păli ușor din cauza faptului că fusese atât de directă. Și Lincoln fu surprins de vorbele ei. Pur și simplu, o fixă cu privirea.

Eleanor se așeză.

– Nu am vrut să spun asta.

Lincoln nu avea să-i permită să treacă peste acel subiect.

– Atunci ce? Dacă o să ai timp? Dacă nu ai altceva de făcut, atunci vii? Sau pur și simplu nu ai avut timp suficient pentru a refuza invitația?

– De ce anume mă acuzi?

– De lipsa interesului. La urma urmei, este nunta unicului tău fiu, un fiu pentru care ți-ai pierdut interesul cu mult timp în urmă.

Apoi se întoarse și nu văzu cât de șocată era Eleanor. Dar și el suferea și cu greu rostise acele cuvinte. Melissa nu putea suporta. Se temea că totul avea să se sfârșească mai rău decât fusese. Și era vina ei pentru că îl convinsese să vină acolo pentru a o confrunța.

Era gata să sugereze să plece, când Eleanor spuse cu durere în glas:

– Niciodată nu am încetat să te iubesc, Lincoln. Dacă asta ai crezut, atunci te-ai înșelat.

El se întoarse brusc și mârâi:

- La naiba, ce altceva puteam să cred? Nu m-ai luat, m-ai dat! M-ai alungat departe de casă și de tine.

- Nu am avut altă soluție.

- Ai fi putut veni cu mine.

- Nu, nu aș fi putut.

- De ce?

- Eu... nu pot să-ți spun.

- De ce?

- Am făcut o promisiune.

- Prostii! Dumnezeu, ar fi trebuit să știu că nu o să primesc nici un răspuns de la tine.

Se îndreaptă spre ușă. Eleanor strigă:

- Așteaptă! Așază-te! Este timpul să afli totul.

Lincoln se opri, dar nu se așază. Rămase în ușă, plin de atâta furie și durere încât Eleanor trebui să privească în altă parte pentru a putea continua.

- Când frații MacFearson te-au adus acasă, bătut și inconștient, și mi-au spus ce s-a întâmplat, mi-au zis că asta a fost tot. Nu am avut nici un motiv să nu îi cred. Am trimis după doctor. Aveai câteva oase rupte, câteva tăieturi serioase și prea multe vânătăi pentru a le putea număra. Din cauza loviturii puternice pe care ai încasat-o, nu ai putut auzi o vreme cu urechea stângă.

- Nu-mi spui nimic din ce nu știu, în afara faptului că frații MacFearson m-au adus acasă după prima bătaie. Nu am știut nicio dată cum am ajuns acasă.

- Nu-ți amintești că nu mi-ai dat ascultare? Ți-am ordonat să stai departe de ei, dar te tot furișai și mergeai la ei. Nici măcar faptul că te-am încuiat în casă nu a funcționat. Nu te mai puteam controla.

- Deci pentru nu mă puteai controla trebuia să scapi de mine? îi spuse el.

- Nu! Te omorai singur. De fiecare dată când veneai acasă, erai și mai grav rănit, iar eu nu reușeam nicum să rezolv situația. Acum știu că din cauza febrei te comportai așa de ciudat, dar atunci...

- Ce febră?

- Ai avut o infecție, de fapt, mai multe. Urechea era cel mai grav afectată. În a treia zi, ai avut o febră îngrozitoare. Doctorul a încercat diferite medicamente, dar nimic nu a reușit să o scadă. Ai suferit prea mult și nu te-ai putut odihni pentru a-ți reveni. Nici măcar tratamentul împotriva durerii nu a funcționat în totalitate, ci te-a făcut

să crezi că ești suficient de bine încât să ieși afară. Ți-a întunecat judecata. În jumătate din timp, ai delirat.

Melissa se holba la Eleanor. O febră. Un lucru atât de simplu, dar nimeni nu ghicise.

- Ca și cum ar fi fost nebun? spuse ea.

- Nu-mi place acest cuvânt, spuse Eleanor încruntată.

- Nici mie nu îmi place, dar l-au acuzat că atunci era nebun.

Înseamnă că febra l-a făcut să se comporte astfel?

- Asta și multe medicamente care nu aveau efect și care nu ar fi trebuit să-i fi fost date în același timp. Era să-l împușc pe doctor când am realizat că îl trata pe Lincoln cu medicamente care încă nu fuseseră aprobate, ca și cum ar fi făcut experimente pe el. Faptul că, până la urmă, febra l-a băgat pe Lincoln în comă a fost aproape o binecuvântare. Mă înspăimânta, în același timp, dar l-am lăsat să se vindece natural.

- Deci, nu i-ai dat somnifere pentru a-l ține în pat aproape o lună?

- Dumnezeuule, nu! Am încercat, însă nu au avut efect. Durerea era prea puternică, iar eu am refuzat să-l las pe doctor să folosească doze mai mari.

- Cât timp a fost inconștient?

- Aproximativ trei săptămâni. În tot acel timp, am ținut legătura cu fratele meu, Richard. A fost de acord să-l ia la el pe Lincoln, pentru un an sau doi.

- Așa numești tu timpul pe care l-am petrecut acolo?

Vocea lui Lincoln se mai calmase, dar tot era plină de amărăciune. Ar fi trebuit să fie ușurat, i se confirmase, în sfârșit, că nu fusese nebun, ci că de vină fusese o febră obișnuită. Melissa, cu siguranță, se simțea ușurată. Asta avea să-i liniștească definitiv familia.

- Atât ar fi trebuit să dureze șederea ta în Anglia, îi răspunse Eleanor. Apoi Richard a descoperit că nu mai poate avea copii și mi-a spus că voia să fii moștenitorul lui. M-a convins că avea să fie mai bine pentru tine să rămâi acolo. Nu a făcut-o în mod deliberat, a fost foarte subtil. Nici nu cred că realizase cât de egoiste erau motivele lui. Ținea la tine foarte mult, îți dorea numai binele și credea că te poate crește mai bine decât aș fi făcut-o eu. În această privință, avea dreptate. Eram prea izolați aici, iar fără tatăl tău... Aveai nevoie de un bărbat în viața ta care să te îndrume.

– Dar ce te-a determinat să mă trimiți la el? Faptul că nu ți-am dat ascultare când aveam febră?

– Lincoln, tu chiar nu-ți amintești cum erai înainte de asta? Îl întrebă Eleanor. După moartea tatălui tău, erai de nestăpânit. Încălcai regulile chiar înainte de acea febră.

– De unde știi? Îi răspunse el aspru. Stăteai mereu închisă în camera ta, nu erai niciodată acolo pentru mine.

– Știu că nu te mai puteam controla, îi spuse ea. Acea febră nu a făcut decât să îmi confirme asta. Știam, de asemenea, că era vina mea, pentru că nu aveam suficient timp pentru tine. Știu că nu am nici un drept să-ți cer să mă ierți. Atunci, chiar am crezut că pentru tine cel mai bine era să locuiești cu unchiul tău, deși aș fi preferat să rămâi aici, cu mine. Mi-am ignorat propriile dorințe pentru a face ce era mai bine pentru tine.

– Dar nu a fost așa. Când tata a murit, era ca și cum ai fi murit și tu, atât de puțină atenție îmi ofereai.

Eleanor începu să plângă.

– A trebuit să fac o alegere, Lincoln, una dintre cele mai grele. A trebuit să aleg între tine și tatăl tău.

– Ca să poți să-l plângi fără să fii deranjată? Îi spuse el ironic.

– Ca să pot avea grijă de el.

Lincoln încremeni.

– Despre ce naiba vorbești?

– M-a pus să-i promit că nu o să-ți spun niciodată ție sau altcuiva, și nu am făcut-o cât a fost în viață, dar... el nu a murit atunci, Lincoln. A murit în urmă cu doi ani.

Capitolul 52

Lincoln se așează. Era în stare de șoc. Iar Melissa era uluită. Niciodată nu se gândise că asemenea secrete negre aveau să fie dezvăluite. Aproape că se temea să audă mai mult, se temea pentru Lincoln. Lumea lui se întorsese cu susul în jos. În toți anii aceștia, tatăl lui fusese în viață? Probabil că era devastat la gândul că i se ascunsese un asemenea lucru atâta vreme. Și chiar așa părea, devastat peste măsură.

– De ce? întrebă el în cele din urmă. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce?

Eleanor plângea.

– Accidentul i-a distrus trupul și mintea. Fusese zdrobit de-a dreptul. A rămas paralizat de la gât în jos și nu a mai putut să meargă niciodată. Nici măcar nu-și putea ridica mâna pentru a se hrăni singur.

– Un motiv în plus ca toată familia să-i stea alături.

– El nu a văzut lucrurile astfel, Lincoln. A fost decizia lui. Când a realizat cât de grav fusese rănit, și-a dorit să moară, m-a implorat să îl omor. Nu am putut să o fac. L-am iubit atât de mult, și am fost egoistă, nu voiam să-l pierd definitiv. El a acceptat asta, dar, în schimb, m-a pus să-i promit că o să anunț moartea lui, că o să organizez chiar și o înmormântare.

– Ce vrei să spui?

– Rănille de la cap îi furaseră chiar și identitatea, îi explică ea. Avea scurte perioade când era cu adevărat conștient, când putea vorbi, când amintirile lui erau intacte. Într-unul dintre aceste momente, a insistat să-ți spun că a murit. Dar în restul timpului – cea mai mare parte a timpului –, nu avea nici o amintire, absolut nici una.

– Amnezie? întrebă Melissa.

– Nu chiar.

– Atunci nu și-a creat o nouă identitate? spuse Melissa.

– Nu, mi-aș fi dorit atât de mult să o fi făcut, dar când nu era el însuși, nu recunoștea practic nimic. Era ca și cum ar fi fost permanent ameteit. Putea să deschidă ochii, să mestece mâncarea dacă i-o băgam în gură. Nu știa însă cine eram, nici cine era el. Doctorul spunea că, atunci când era în starea aceea, nu avea nici un gând activ. Nu vorbea. Era ca și cum nu știa cum să o facă.

– Tot nu înțeleg de ce a vrut ca pentru restul lumii să fie mort, spuse Lincoln.

– Nu pentru lume. Nu-i păsa dacă alții aflau că fusese schilodit. Nu voia ca tu să știi, iar singura cale să facă asta era ca și ceilalți să creadă că murise.

– Dar de ce?

– Nu suporta să-l vezi astfel. A fost un bărbat mândru. Voia să ți-l amintești așa cum fusese, nu cum devenise.

– Deci m-a privat de el complet, pentru totdeauna? Întrebă Lincoln, cu durere în glas.

– Încearcă să înțelegi, Lincoln. A luat această decizie imediat după accident, când avea dureri cumplite. Realizase însă cât de afectată îi fusese mintea, că urmau să fie perioade când nu avea să fie el însuși. Se gândise că oricum nu avea să fie acolo pentru tine. Și cumva, a avut dreptate. Perioadele în care era el însuși erau atât de scurte încât, dacă nu m-aș fi aflat în cameră lângă el atunci când se întâmpla, le ratam.

Lincoln pâli când își dădu seama:

– De aceea erai mereu închisă în camera ta? Era acolo?

– Da! Numai două persoane știau că el era încă în viață, doctorul și valetul, care i-au fost atât de devotați încât au rămas să mă ajute să-l îngrijesc.

– Dar atât de mulți ani... L-ai ținut departe de mine mai bine de jumătate din viața mea!

– Am încercat de multe ori să-l fac să se răzgândească. Însă, de-a lungul anilor, situația lui s-a înrăutățit. Momentele în care era lucid deveniseră din ce în ce mai scurte. Astfel, și-a păstrat decizia, niciodată nu a vrut să se răzgândească. Nu aveai să îl vezi niciodată astfel, nici măcar să știi că se afla în starea aia. În cele din urmă, s-a dus. Dacă nu ar fi fost de la început un bărbat atât de puternic, niciodată nu ar fi rezistat atât de mult timp.

– De ce nu mi-ai spus acum doi ani, când a murit?

– Deoarece promisiunea pe care i-am făcut-o trebuia să fie pentru totdeauna, îi răspunse Eleanor. Nu aş fi încălcat-o nici acum dacă... A fost o promisiune pe care nu ar fi trebuit să o fac niciodată. Nu am fost niciodată de acord cu ea, dar a trebuit să-i respect dorinţele.

– De aceea m-ai trimis departe? vru el să ştie. Pentru a nu afla?

– Ai devenit foarte curios, voiai să ştii de îmi încuiam uşa. Te-am prins de mai multe ori pe holuri, cercetând. Dar acesta a fost doar un motiv. Am hotărât să plec în special din cauza lipsei tale de disciplină, pentru că deveniseşi foarte greu de controlat. Era vina mea, deoarece nu puteam să petrec mai mult timp cu tine. Îţi lipsea îndrumarea unui bărbat, de aceea am crezut că Richard te-ar putea ajuta, cel puţin câţiva ani, şi de aceea discutaserăm această posibilitate înainte să ai probleme cu fraţii MacFearson. Episodul acela doar mi-a confirmat că aveai nevoie de prezenţa unui bărbat în viaţa ta.

– Ai fi putut găsi mai mult timp pentru mine, îi reproşă Lincoln.

– Asta este decizia pe care am luat-o, îi răspunse Eleanor cu tristeţe. Tu sau tatăl tău. Când era lucid, trebuia să fiu acolo, eram tot ce avea.

– Iar tu erai tot ce eu aveam!

– Ştiu. Eleanor începu să plângă iar. Nu crezi că regret? Mai este un motiv pentru care te-am trimis la Richard. El avea timp pentru tine. Te voia. Ai devenit ca un fiu pentru el. După câţiva ani, am încercat să te recuperez, chiar dacă asta ar fi însemnat să distrug progresul pe care l-ai făcut acolo. Am fost egoistă. Îmi lipseai atât de mult! Dar atunci, nu ai mai vrut să vii acasă.

– Nu am vrut? Pentru ce era să vin? Să lipseşti din nou? Să mă ignori?

– Lincoln, nu ar fi putut fi altfel. Nu înţelegi? Tatăl tău era lucid numai câteva minute pe zi sau pe săptămână. Uneori trecea chiar o lună până îşi revenea, dar de cele mai multe ori reuşea să spună câteva lucruri, apoi dispărea din nou. Dacă nu aş fi fost acolo, permanent, aş fi ratat cele mai multe dintre aceste momente. L-am iubi atât de mult! Mi se rupea inima de fiecare dată când era lucid şi vorbea, deoarece ştiam că nu dura mult, că în curând aveam să-l pierd iar. Şi totuşi, doar asta mai rămăsese din el. Chiar şi așa, am venit în Anglia să te văd, deşi ştiam că nu o să fiu lângă el când o să se trezească din starea lui. Am venit cât de des am putut. Rar te-am găsit, iar când te vedeam, era limpede că nu voiai să-mi vorbeşti. Eram neajutorată,

incapabilă să-ți explic motivul adevărat pentru care făceam asta și nu puteam să ajung la tine. Era la fel de dureros să te văd pe cât era să nu te văd. Înțelege? Mă poți ierta?

El nu spuse nimic. Trecură câteva clipe, iar el tot nu vorbi. În cele din urmă, zise:

– Te pot ierta că l-ai iubit pe tata mai presus de toate. Nu sunt sigur însă că te pot ierta că nu mi-ai spus toate astea când contau. Dar mă îndoiesc că o să fiu capabil să mă iert pe mine însumi.

Capitolul 53

Lincoln plecă. Tonul vocii lui fu glacial, dar numai pentru a masca durerea pe care o simțea. Totuși, ceea ce spusese... Melissa presimțea altceva. Acum se învinuia pe el însuși, dar nu știa sigur pentru ce anume. Se temuse că asta s-ar fi putut întâmpla. Nimic din ceea ce sperase nu se întâmplase la acea întâlnire. Nu rezolvaseră nimic, nu se apropiaseră. El însă aflase lucruri care ar fi fost mai bine să rămână secrete.

Nici nu-și putea imagina cât de rănit se simțea la gândul că tatăl lui își dorise să fie mort pentru el. Nici nu voia să își imagineze cum fusese pentru Donald Ross să aibă restul vieții numărat în minute, nu ani, deoarece el asta avusese, câteva minute când era conștient, când știa cine era și cine îl înconjura. Pe de altă parte, Eleanor își trăise anii vrând atât de mult să fie alături de soțul ei, încât renunțase la o viață normală, renunțase la propriul copil. Ce groaznic!

Eleanor era de compătimit. Sfârșitul lui Donald așa cum îl știaau toți fusese accidentul, dar Eleanor făcuse alegerile. Bune sau rele, alegerile ei îi afectaseră pe alții și trebuia să suporte consecințele. Iar acum Lincoln trebuia să se gândească la tot ce făcuse mama lui, la motivele ei...

– Îmi pare rău, spuse Melissa, deși știa că erau niște cuvinte nepotrivite în acele circumstanțe.

– Te rog, nu-ți cere scuze, îi răspunse Eleanor sfârșită. Știam că, dacă o să afle, nu o să mă ierte niciodată, de aceea nu am încercat să-i spun mai de mult. Când l-am lăsat prima dată să plece, am sperat că o să-l pot recupera, dar cu trecerea anilor, am știut că nu o să fie așa. Avea prea multe resentimente, credea că l-am abandonat.

– Nu i-ai spus că nu a fost așa?

– Desigur că i-am spus, dar nu m-a crezut. Părea atât de mândru, încât era aproape imposibil să-i vorbesc. Furia nu l-a părăsit niciodată.

– Uneori, furia este singura apărare împotriva suferinței, re-marcă Melissa.

– Și eu am crezut asta, recunosc Eleanor. Dar nu am reușit să-l fac să treacă peste asta în rarele ocazii în care l-am văzut.

– Poate că își dorea să te rănească la fel de mult precum l-ai rănit tu.

Eleanor zâmbi trist.

– Este în natura omului, nu?

– Natura omului care adesea este foarte violentă, îi spuse Melissa. Nu poți răni o persoană pe care o iubești fără să fii și tu rănit. Cred că Linc a primit această lovitură. O să aibă nevoie de timp pentru a asimila ce i-ai spus.

Eleanor se apropie și îi strânse încet mâna.

– Apreciez ce încerci să spui, dar pentru mine și Lincoln este prea târziu. Mi-am pierdut fiul atunci când l-am trimis la fratele meu. Anii aceia au trecut și nu-i pot lua înapoi. Avea dreptate. L-am abandonat. Motivele nu mai contează.

– Ba da!

Eleanor scutură din cap dezaprobat.

– Lincoln nu o să vadă astfel lucrurile. A fost o greșeală, iar acum știu asta. Cred că și Donald a regretat spre sfârșitul vieții faptul că și-a refuzat sieși să-și revadă fiul. Ar fi trebuit să îndrept lucrurile, dar nu am făcut-o. Am respectat dorințele lui Donald deoarece nu am putut suporta gândul că puținul timp pe care îl avea fiind el în-suși și-l petrecea supărat. Nu l-am contrazis niciodată când ar fi trebuit, mai ales când era vorba de Lincoln.

Melissa realizează că Eleanor renunța și acum, așa cum o făcuse cu mult timp în urmă. Nici ea nu putea înțelege motivul. Familia însă era vitală pentru ea, iar Lincoln era deja parte din familia ei, așa cum era și Eleanor. Așa că nu ezită să-i spună:

– Nu este niciodată prea târziu. Nu mai face aceeași greșeală crezând asta!

Melissa se întoarce acasă cu inima grea. Se temea că trebuia să-i spună același lucru lui Lincoln, dar cu el nu avea să fie atât de ușor. Lumea lui se dărâmasese. Era nevoit să reclădească totul. Pe cine putea învinui acum? Eleanor era, în cele din urmă, de vină. Ar fi putut să-i mărturisească totul lui Lincoln când acest lucru mai conta. Ar fi trebuit să insiste să reintre în viața lui, în loc să-l lase să o îndepărteze și să creadă că nu-l dorește.

Când se întoarse cu unchii ei, el nu era la Kregora. Nici nu spera-se că avea să fie, gândindu-se că avea nevoie de puțin timp singur. Absența lui îi lăsa timp să spună familiei ce aflate.

– Febră? spuse Lachlan. Dumnezeu, este minunat... nu că a avut-o, dar...

– Știm ce ai vrut să spui. Acum ține-ți gura! îl dojeni cu răceală Kimberly.

Zâmbi, îi făcu cu ochiul soției lui și își îmbrățișă fiica.

– Știam că nu e nebun!

– Prostii, bombăni Kimberly.

– Atunci nu mai există nici un motiv să amânăm nunta atât de mult, adăugă el. O să facem totul îndată ce ajung invitații.

– Așadar, tu ai stabilit data atât de târziu, tată? întrebă Melissa îmbufnată.

– Nu te supăra, draga mea, voiam doar mai mult timp să mă obișnuiesc cu el, atâta tot.

Unchii ei avură altă reacție când auziră povestea. Când își dădură seama că provocaseră suferință unui băiat grav bolnav de febră din cauza bățăilor pe care i le administraseră, bătaii care nu ar fi trebuit să aibă loc, și probabil erau responsabili pentru faptul că se sălbătici-se, ceea ce o determinase pe mama lui să-l trimită de acasă, cei nouă care erau prezenți se luară la bătaie.

Cel puțin se încăierară afară, căci știau că nu aveau voie să se ia la bătaie în casa surorii lor, dacă puteau evita asta. Lachlan nu mișcă un deget să-i despartă, stând cu brațele încrucișate și privindu-i cum se loveau.

Nici Kimberly nu voia să intervină, deși, când bătaia nu părea să se încheie înainte ca unul dintre ei să nu fie serios rănit, le ordonă servitorilor să arunce găleți cu apă peste ei. În acea seară, la cină, cinci dintre ei aveau ochii vineți.

Lincoln nu fu prezent la masă. Încă nu se întorsese. Deoarece Melissa începuse să se îngrijoreze pentru că trecuse prea mult timp, Lachlan trimise oamenii să-l caute. Nu-l găsiră pe Lincoln, dar găsiră un călăreț care se pierduse încercând să găsească Kregora după lăsarea nopții. Avea o scrisoare pentru Melissa. Era de la Lincoln.

O citi, se așeză și începu să plângă.

– Nu o să se însoare cu mine.

– La naiba cu el dacă nu o face! spuse Kimberly.

– Spune că merit ceva mai bun decât el.

Capitolul 54

Era cel mai dureros lucru să-ți vezi visurile spulberate și să știi că tu erai vinovat pentru asta. Lincoln se simțea foarte amărât. Călări spre Londra, oprindu-se numai pentru a schimba caii la primul han pe care îl întâlnește în cale și pentru a-i trimite acel bilet Melissei.

Ar fi trebuit să-și petreacă noaptea acolo. Dimineața poate că ar fi avut o altă perspectivă. Se temuse însă că, fiind atât de aproape de Melissa, era suficient de egoist pentru a se răzgândi și a se întoarce la ea.

Suferea de moarte să se despartă de ea. Nu fusese copleșit doar de gândul că ea merita pe cineva mai bun, ci și de faptul el simțea că nu o merită. Era un bărbat care îi rănise pe oamenii care îl iubișeră cel mai mult. Nu avea cum să dea timpul înapoi în ceea ce o privea pe mama lui, putea doar să se revanșeze față de ea, însă o putea proteja pe Melissa de un ticălos ca el.

Acum își amintea mai multe din tinerețe, toate lucrurile pe care mintea lui le blocase pentru că îi arătau că el era vinovatul. Își dorise atât de mult să fie acceptat de frații MacFearson, încât încercase să-i imite! Păreau de capul lor, puteau face tot ce își doreau, nu aveau pe nimeni căruia să-i dea ascultare, dar, de fapt, ei doar fuseseră crescuți altfel decât el, mult mai libertini. Faptul că tatăl lor îi amenințase cu pedeapsa dacă mai provocau necazuri demonstra că și în cazul lor existaseră disciplină și consecințe.

Așadar, devenise neascultător, iar mama lui încercase să-l aducă pe calea cea dreaptă oferindu-i o figură paternă, pe unchiul Richard. În loc să recunoască faptul că fusese vina lui, el o învinovățise și continuase să facă asta în toți anii care trecuseră.

Cum putuse uita cât de prostesc se comportase chiar înainte de incidentul de la iaz? Febra? Oare îi împinsese atât de departe amintirile? Nu știa și oricum nu mai conta. Răul era făcut, iar el fusese singurul vinovat. Toate scrisorile pe care le ignorase, toate ocaziile în care mama lui încercase să-l vadă, iar el căuta scuze pentru a lipsi...

Ea încercase de atâtea ori să refacă legătura, însă el o îndepărtase, până când ea încetase să mai încerce.

Când ajunse în Londra, practic dormea în șa. Se oprise de câteva ori pe drum pentru a închiria un cal nou după ce al lui dădea semne că voia să-l arunce din șa – probabil ar fi făcut-o dacă s-ar mai fi apropiat de el.

Merse direct în pat și dormi aproape o zi întreagă. Trebuia să fi făcut asta înainte, deoarece somnul chiar îl ajută să vadă lucrurile dintr-o perspectivă diferită, arătându-i ce idiot fusese comportându-se astfel.

O făcea din nou, îndepărtându-i pe oamenii pe care îi iubea cel mai mult. Dar nu și de data asta. Se învinuise prea mult pentru ce făcuse când era copil, iar el îi permisesese acelui copil să trăiască prea mult înăuntrul său. Dorise să o protejeze pe Melissa de acel copil, dar el dispăruse. Voise să-l pedepsească pe acel copil, dar deja fusese pedepsit suficient. Dacă nu era prea târziu, dacă Melissa îl mai voia, avea să o recâștige.

Era aproape ora cinei când coborî din camera lui. Numai mătușa lui era prezentă.

– Unde este Edi? o întrebă el în timp ce se așeză alături de ea la masă, conștient că o luase prin surprindere.

– Își petrece weekendul cu logodnicul ei și cu familia acestuia pentru a discuta despre planurile de nuntă. Ce naiba faci aici? Ai rezolvat problema cu familia Melissei?

– Probabil că n-am făcut decât să agravez lucrurile, răspunse el.

– Oh, nu!

– Cel puțin, unchiul ei vor avea un motiv să sărbătorească, adăugă el laconic.

Deoarece Henriette cunoștea părerea lor, îi spuse neîncrezătoare:

– Nu-mi spune că ai renunțat să o mai curtezi!

Nu-i răspunse. În schimb, o întrebă:

– Știai că tatăl meu a fost în viață în toți anii ăștia și că a murit acum doi ani?

Henriette simți cum i se taie respirația.

– Dumnezeu, Lincoln, cine ți-a spus tâmpeniile astea?

– Mama, și evident, nici tu nu ai știut. Probabil că nici unchiul Richard nu a știut. Mama nu ar fi riscat ca lui să i se facă milă de mine și să-mi spună.

Îl privi stupefiată.

— Glumești?

— Nu!

Îi povesti totul lui Henriette, inclusiv ultima și cea mai mare prostie pe care o făcuse, și anume că decisese să se despartă de Melissa.

— Deci, este adevărat, spuse ea când Lincoln termină de povestit. Tu chiar ești nebun!

Știa la ce se referea. Chiar îi zâmbi.

— Nu, doar un idiot. A fost o reacție impulsivă, una pe care ar fi trebuit să o ignor, dar nu am făcut-o. Voiam să o protejez de mine.

— Și să te pedepsești pe tine.

— Și asta.

Îl muștră:

— Ai noroc că fata te iubește. Sunt sigură că înțelege — asta, dacă nu mai zăbovești mult până să repari greșeala.

— Intenționez să plec spre Scoția mâine-dimineață. Nu sunt însă sigur că o să mă primească înapoi. Deja a trecut prin prea multe din cauza mea, certându-se cu familia, chiar și cu părinții ei. A fost acolo și a auzit tot. Probabil crede că vor fi mereu tot felul de probleme care vor ieși la suprafață din cauza trecutului meu.

— Și așa va fi?

El scutură din cap cu fermitate și spuse:

— Nu, dar nu o să fie ușor să o asigur de asta, mai ales când m-am comportat ca un nemernic.

— De câteva ori în viață, toată lumea are dreptul să se comporte astfel.

El pufni auzindu-i filosofia.

— Însă nu-i rănesc toți pe cei pe care îi iubesc. Dacă aș fi Melissa, mi-aș zice la revedere.

— Dacă aș fi în locul ei, probabil și eu aș face asta. Henriette îi răspunse cu un zâmbet. Din fericire pentru tine, Melissa este o fată specială. Tu știi asta deja. De aceea ai iubit-o imediat. O iubești în continuare, așa-i, băiete?

— Din toată inima.

— Atunci, alungă îndoielile. Nu știi că dragostea învinge întotdeauna?

— Cred că numai femeile sunt de părerea asta, mătușă, îi răspunse el sec.

– Prostii! Bine, poate... las-o baltă! Să zicem că eu am încredere în voi. Acum, în ce privește cealaltă poveste, îmi pare rău să aud asta despre tatăl tău. Nu am avut nici o idee...

– Nimeni nu a avut.

– Sunt uimită că Eleanor nu a dat nimic de bănuiră vreodată. Scria frecvent, dar mereu numai despre tine. Voia să știe tot ce făceai, cum te descurcai la școală, ce pasiuni aveai, cine erau prietenii tăi, absolut totul. Dacă scrisorile mele nu se întindeau pe cel puțin trei pagini, ar fi crezut că se întâmplă ceva rău. Cred că i le-a citit pe toate tatălui tău. Probabil aștepta cu nerăbdare să afle vești despre tine.

– Oare?

– Nu, nu face asta, îi spuse ea, auzindu-i tonul era sceptic. Cred că decizia lui nu a fost luată doar din mândrie, doar pentru că își dorea să ai numai amintiri frumoase despre el. Poate că a contat și asta, dar gândește-te la un lucru – iar el ar fi realizat asta, de asemenea: ca să fi avut parte de el când era lucid, ar fi însemnat să locuiești acolo, în camera aia bolnăvicioasă, așa cum a făcut-o Eleanor. Altfel, poate că nu ai fi găsit niciodată o ocazie să-i vorbești. Nu și-ar fi dorit asta pentru tine, probabil că nu și-a dorit-o nici pentru ea, dar în privința asta nu avea ce face. Dacă ai fi știut, ți-ai fi întrerupt activitățile, încercând să fii acolo cât mai des. Ar fi fost oricum o situație tristă. El a avut-o însă pe Eleanor. L-a iubit suficient cât să-i mereu stea alături. Nu-i mai porți pică din cauza asta, nu?

– Nu, mă bucur că a avut-o pe ea.

Își dorea însă ca amândoi să o fi putut avea, așa cum ar fi trebuit să fie.

Capitolul 55

Lincoln se întoarse călare în Scoția în ritm normal. Poate nu chiar normal, căci se grăbea. Însă, la lăsarea serii, se opri la un han, unde putea să-și petreacă noaptea.

A doua zi, îi întâlni pe drum pe frații MacFearson. Fu surprins. Bănuise că aveau să-i ureze la unison cale bătută și să-l amenințe să nu mai îndrăznească să treacă vreodată granița. Nu crezuse că mergeau spre sud din cauza lui, chiar dacă se opriră când îl văzură și formară un zid. Erau buni la clădit ziduri.

- V-ați pierdut? îi întrebă el când ajunse în fața lor.

- Am venit să te aducem înapoi la altar, spuse Johnny.

Lincoln pâru surprins.

- Vrei să spui că vă scutesc pe voi de o treabă?

- Mergi înapoi la Meli?

- Desigur, dacă mă primește înapoi. Vreți să spuneți că o s-o facă?

- Nu-ți putem răspunde la asta, zise Ian Unu.

- Am lăsat-o plângând în hohote, spuse Charles.

- Se oprise din plâns, Charlie, îl corectă Malcom.

- Kimberly ne-a ordonat să te aducem înapoi, îi explică Ian Patru. Era într-o criză de furie.

Lincoln tresări. Mama Melisei sigur avea să fie foarte supărată pe el deoarece fugise, mai ales pentru că știa că îi compromisese fiica. Oare de ce nu-și amintise asta când dăduse bir cu fugiții?

- O să mă străduiesc să mă revanșez față de sora voastră, spuse Lincoln.

- Da, sunt convins că o s-o faci.

Încă o surpriză - aveau încredere în el? Începu să se încrunte. Erau prea amabili.

- S-a întâmplat ceva ce eu nu știu? întrebă el.

- Trebuie să îți cerem scuze.

Ian Unu spusese asta, iar toți ceilalți încuviințară. Observă în sfârșit că unii dintre ei aveau multe vânătăi.

- Dacă a trebuit să vă luați la bătaie pentru asta, nu vă mai oboșiți, spuse el.

- Nu, bătaia a fost necesară. Ne-am simțit prea vinovați când am auzit că febra te-a făcut să te porți nebunește.

- Deci ați încercat să scăpați de vină luându-vă la bătaie?

- Cam așa ceva, zâmbi Jamie.

- Și a funcționat? îl întrebă Lincoln curios.

- Nu chiar, dar, la urma urmei, nu avem nevoie de prea multe scuze pentru a ne lua la bătaie, răspunse Jamie.

Adam interveni:

- Vorbesc în numele tuturor, Linc, când spun că regretăm suferința pe care ți-am provocat-o. Situația nu ar fi trebuit niciodată să scape de sub control, dar, când s-a întâmplat, trebuia să fim mai raționali și să realizăm că era ceva în neregulă cu tine.

- Și eu am greșit când v-am învinuit pentru faptul că am fost trimis de acasă, pentru că voi nu ați avut nici o legătură cu asta, recunosc Lincoln. Ce-ar fi să lăsăm totul în urmă, spre binele tuturor? Ce-a fost a fost.

- Hai să te ducem acasă, înainte ca sora noastră să își smulgă părul din cap, spuse Ian Unu.

Acasă? Ce bine suna! Da, Scoția avea să fie din nou casa lui, așa spera. Când deschiseră zidul pentru a-l lăsa să treacă, Charles spuse:

- Ai fost prea blând cu noi, Linc. Eu am crezut că ne vei umili mai tare.

- Taci, Charlie, spuseră toți aproape la unison, inclusiv Lincoln.

Ajunseră la Kregora târziu la amiază. Fuseseră văzuți venind, dar Melissa nu era în hol când intrară. O zări apoi în ușa salonului, incredibil de frumoasă, cu zâmbetul ei fericit care îi spunea atât de multe, care îi spunea că încă era a lui.

Întinse mâinile spre ea, iar ea sări în brațele lui. Unchii ei întoarseră spatele plini de tact. Tatăl ei însă, nu.

Coborând scările pentru a fi de față la reuniunea lor, spuse:

- Dacă mai fugi de fiica mea, te omor cu mâna mea!

Nu părea să glumească. Și totuși, Lincoln nu era îngrijorat. Era mai degrabă satisfăcut. Afirmatia însemna că fusese acceptat în familie.

- Nu o să fie necesar, domnule!

- Bine! Acum, unde este preotul ăla?

Lincoln râse, dar avea să afle că Lachlan nu glumea nici în privința asta. Familia Melissei era de acord ca ei să se căsătorească în aceea zi, atunci și acolo. Lincoln încă avea anumite lucruri de lămurit cu viitoarea lui soție.

O trase într-o parte, în biroul tatălui ei, care era gol, pentru a face asta. Imediat, îngenunche. Ea încercă să-l ridice în picioare, dar el fu de neclintit.

– Îmi pare rău, Meli. Oare mă poți ierta...

– Încetează, ridică-te! îl întrerupse ea.

El însă insistă:

– Mă poți ierta pentru...

– Da, da, acum ridică-te! îl dojeni ea.

Nu o făcu.

– Nu-mi faci ușoară misiunea de a-ți cere iertare.

– Mă bucur că ai observat. Când o să fie, într-adevăr, nevoie să ceri scuze, nu o să te împiedic, să fii sigur. Înțeleg însă ce ai făcut, Linc. Știu că aveai nevoie de puțin timp pentru a asimila tot ce ai aflat. Nu m-am îndoit nici un moment că o să te întorci.

– Mincinoaso, spuse el zâmbindu-i tandru și, în loc să se ridice, o trase și pe ea jos, în genunchi.

Ușa era închisă. Era mirat că familia ei permitea asta, deși era sigur că nu aveau să o mai facă pentru mult timp. Nu voia să piardă timpul avut la dispoziție pentru acel moment de intimitate. O sărută tandru, dar pasional, spunându-i astfel cât de mult însemna pentru el.

– Te iubesc atât de mult, Meli! Imediat ce am ajuns la Londra, am știut că m-am comportat ca un nemernic și că, îndepărtându-te, nu încercam decât să mă pedepsesc pe mine pentru greșelile făcute. Astfel, eram pe cale să fac cea mai mare greșală dintre toate.

– Ți-am spus că înțeleg. Și mama ta la fel. A venit aici în ziua aceea, crezând că o să te găsească. Și ea a conștientizat propriile greșeli și nu are de gând să le mai repete. Îi zâmbi. O să vezi că s-a schimbat, iar dacă o mai tratezi cu indiferență, o să ți se pară chiar prea insistență.

– O să mă abțin și nu o să spun că ar fi trebuit să insist cu mult timp în urmă.

– Dumnezeule, cât mă bucur să aud că o să te abții! îi spuse ea pe un ton ironic.

El chicoti, o trase mai aproape și începu iar să o sărute pe buze, pe gât și mai jos. Se lăsă cu ușurință dus de val. Nu-i era greu, căci

ea nu se opunea. Niciodată nu-i refuza nimic. Și ea îl dorea la fel de mult. Era chin și alinare să știe asta, și așa avea să fie până când urmau să se căsătorească. Înainte să devină prea frustrat, conștient că ușa se putea deschide în orice moment, își desprinsе buzele de ale ei și o ținu aproape, până când respirațiile lor se liniștiră.

– Curând, Meli, încă o zi sau două. Pot fi răbdător, acum că știu cu siguranță că vei fi a mea.

– Ce te face să crezi că eu pot fi răbdătoare? îi răspunse ea, apoi îi prinse obrazii și începu să-l sărute.

Tusea lui Lachlan îi întrerupse. Lincoln începu să râdă.

– Presupun că ai primit răspunsul la întrebare.

Capitolul 56

Se căsătoriră două zile mai târziu. De data aceasta, pe Lincoln nu-l deranjă să aștepte – fusese chiar el cel care sugerase asta –, căci voia să-i ofere Melissei nunta la care sperase, iar asta presupunea să lase timp invitaților să ajungă. Înainte de a părăsi Londra, le trimise-se un bilet ducesei și ducelui de Wrothston, sugerându-le să vină la Kregora cât mai repede dacă voiau să ajungă la nunta finei lor. Atunci era doar o presupunere pentru că, asemenea tatălui ei, Lincoln nu avea nici cea mai mică intenție să aștepte până la sfârșitul lunii pentru a se însura – asta, dacă Melissa l-ar mai fi acceptat.

Megan și Devlin St. James ajunseră la o zi după el. Erau însoțiți de fiul lor, Justin. Nunta fu întârziată din cauza mătușii Henriette care, deși plecase la o oră după el, fu nevoită să se abată din drum spre sud pentru a o lua și pe verișoara lui.

Ian MacFearson senior veni la nuntă. Ce onoare să-l cunoască în sfârșit pe legendarul bărbat după atâția ani și să descopere, de fapt, că era un bărbat obișnuit, poate puțin morocănos uneori! Era solid, cu pieptul lat, cu părul complet grizonant, dar încă robust, având o voce gravă, care nu putea fi ignorată. Avea o familie incredibil de numeroasă. Puținele soții, dar numeroșii copii ai fiilor lui erau toți prezenți. Lincoln se întreba în ce se băgase, apoi o privi pe Melissa și știu imediat în ce – în rai.

Era și mama lui prezentă. Fusese un moment puțin stânjenitor când se reîntâlniră pentru prima oară de la acele destăinuiri. Prea multe îi ținuseră departe atât timp, însă fu suficient ca ea să-l îmbrățișeze ca totul să fie dat uitării.

– Bine ai venit acasă, Lincoln, îi spuse ea.

Inima lui tresări. Ochii i se umeziră. Nu era nevoie de cuvinte. Toți anii plini de suferință și amărăciune fuseseră șterși cu o simplă îmbrățișare.

Când toți fură prezenți și preotul era pregătit, își rostiră jurămintele în fața invitaților. Era un moment înălțător pentru Lincoln, căci

visurile lui deveneau realitate, iar viața lui, care se abătuse de la calea cea dreaptă, își găsea acum sensul. Soarta intervenise și îi oferise tot ce îi ceruse. Acum avea un scop în viață – să-și facă soția fericită.

Își pecetluiră jurămintele într-un sărut. Având în vedere cât de mult fuseseră nevoiți să se abțină, nu surprinse pe nimeni faptul că sărutul deveni foarte pasional, aproape interminabil. Nici nu dădeau semne că voiau să se oprească. Lachlan tuși. Kimberly tuși. Preotul tuși. Curând, aproape toți membrii familiei MacFearson tușeau și își dregneau vocile, dar mirii păreau să fi uitat de ei.

Melissa se desprinsese în cele din urmă de soțul ei și, zâmbind, spusese către familie:

– Ați răcit din nou toți?

Toți izbucniră în râs. Lincoln nu se înroși, dar nici nu râse. De fapt, dacă Melissa nu s-ar fi desprins și nu ar fi mers la familia ei pentru felicitări, ar fi dus-o în pat și nu s-ar fi rușinat deloc să anunțe invitații că ei aveau să vină mai târziu la petrecere.

Abținându-se, scăpă de ironiile fraților MacFearson. Nu că i-ar fi păsat. Ar fi preferat mai degrabă să fie cu soția lui. Petrecerea și urările făceau însă parte din visul ei. Nu-i putea refuza asta. Se mulțumea știind că mai târziu urma să o aibă numai pentru el. Căutarea luase sfârșit.

Treizeci de minute mai târziu, Melissa îl scoase de acolo. Dumnezeu îl iubea.

În aceeași colecție
au apărut:

Johanna Lindsey, *Când inima dictează*

Stephanie Laurens, *Patimile iubirii*

Victoria Alexander, *Micile minciuni ale dragostei*

Julie Garwood, *Mireasa îndărătnică*

Elizabeth Hoyt, *Înger și demon*

Julie Garwood, *O nuntă de vis*

Stephanie Laurens, *Pasiunile inimii*

Stephanie Laurens, *Prizoniera dragostei*

Victoria Alexander, *Căile nebănuite ale iubirii*

Christina Dodd, *Dragoste și abandon*

Julie Garwood, *Secretele unei doamne*

Christina Dodd, *Logodnă în malta societate*

Elizabeth Hoyt, *O dragoste nepotrivită*

Karen Robards, *Atracție scandalosă*

Christina Dodd, *Legile iubirii*

Elizabeth Hoyt, *Inocență pierdută*

Stephanie Laurens, *Peșitoarea*

Karen Robards, *Suflete captive*

Samantha James, *Păcatele vicontelui Sutherland*

Karen Robards, *Înfruntarea inimilor*

Elizabeth Hoyt, *Dorințe ascunse*

Johanna Lindsey, *Când dragostea așteaptă*

Victoria Alexander, *Dragoste de probă*

Victoria Alexander, *Duelul sentimentelor*

Stephanie Laurens, *Totul sau nimic*

Johanna Lindsey, *Mireasa prizonieră*

Stephanie Laurens, *Provocarea*

Johanna Lindsey, *Îngerul de argint*

Sarah MacLean, *O soție potrivită pentru un marchiz*

Christina Dodd, *În cele mai nebunești visuri*

Sarah MacLean, *O iubită potrivită pentru un conte*

Johanna Lindsey, *Promisiunea*

Christina Dodd, *Ispita*

Johanna Lindsey, *Prizonierul dorințelor mele*

Teresa Medeiros, *Lecții de seducție*

Christina Dodd, *Mireasa mea favorită*

Teresa Medeiros, *Un sărut de neuitat*

Christina Dodd, *Arta iubirii*

Vicky Dreiling, *Cum să cucerești un Diavol*

Elizabeth Hoyt, *Plăceri vinovate*

Elizabeth Hoyt, *O pasiune imposibilă*

Elizabeth Thornton, *A doua șansă la dragoste*

Elizabeth Thornton, *Frumoasa trădătoare*

Christina Dodd, *Suflete pereche*

Sarah MacLean, *Un târg potrivit pentru un duce*

Cara Elliott, *Tentația fructului oprit*

Johanna Lindsey, *Flăcări și gheață*

Sarah MacLean, *Nouă reguli de nesocotit*

Christina Dodd, *Aleasa prințului*

Teresa Medeiros, *O noapte compromițătoare*

Julie Garwood, *Un altfel de Făt-Frumos*

Loretta Chase, *Scandalul poartă satin*

Teresa Medeiros, *Mireasa și Bestia*

Victoria Alexander, *Cum să alegi soțul potrivit*

Loretta Chase, *O lady aproape perfectă*

Johanna Lindsey, *Iubești doar o dată*

Elizabeth Hoyt, *Fantoma din St. Giles*

Sarah MacLean, *Zece feluri de a fi adorată*

Julie Garwood, *Dorințe rebele*

Sarah MacLean, *Unsprezece scandaluri de evitat*

Johanna Lindsey, *Pasiune și tandrețe*

Victoria Alexander, *Lecția de dragoste*

Elizabeth Hoyt, *Lordul Întunericului*

Teresa Medeiros, *A ta până în zori*

Loretta Chase, *Un gentleman imposibil*

Johanna Lindsey, *Jocul seducției*

Elizabeth Hoyt, *Ducele nopții*

Anne Barton, *Păcătoasa*

Lorraine Heath, *Ispitirea unui lord*

Sabrina Jeffries, *O dragoste periculoasă*

Teresa Medeiros, *Mireasa răpită*

Johanna Lindsey, *Inimi aprinse*

Sabrina Jeffries, *O iubire celebră*

Jennifer Blake, *Răsplata unui rege*

Sarah MacLean, *Sezonul pasiunilor*

Elle Daniels, *Un aranjament neașteptat*

Jennifer Blake, *Capcana inimii*

Victoria Alexander, *Șarada*

Vicky Dreiling, *Dorințele unui conte*

Victoria Alexander, *Înălțimea Sa, soția mea*

Sabrina Jeffries, *O răpire cu urmări neașteptate*

Teresa Medeiros, *Savoarea unui sărut*

Victoria Alexander, *Îndrăgostită de soțul potrivit*

Elizabeth Hoyt, *Dragul meu necunoscut*

Vicky Dreiling, *Dorințele unui libertin*

Jennifer Blake, *Cavalerul de aur*

Victoria Alexander, *Avantajul de a fi păcătos*

Johanna Lindsey, *Suflet vrăjit*

Vanessa Kelly, *Farmecul unei relații interzise*

Sabrina Jeffries, *Dansul seducției*

Lorraine Heath, *Lordul ispitei*

Kate Noble, *Rămășagul*

Victoria Alexander, *Mărturisirea*

Jennifer Delamere, *Moștenitoarea*

Ashleen Macnamara, *O propunere scandaluoasă*

Johanna Lindsey, *Spune-mi că mă iubești*

Lorraine Heath, *Doamna de companie*

Meredith Duran, *Anotimpul pasiunii*

Tessa Dare, *Un dans cu un duce,*

Victoria Alexander, *Aventuri compromițătoare*

Meredith Duran, *Amăgirea*

Lorraine Heath, *Provocarea dragostei*

Vanessa Kelly, *O cerere în căsătorie*

Tessa Dare, *Dublă tentație*

Marina Fiorato, *Fecioara din Siena*

Elizabeth Hoyt, *Bravul meu căpitan*

Johanna Lindsey, *Jurnalul unei iubiri*

Heather Webb, *Cum să devii împărăteasă*

Tessa Dare, *Trei nopți de dorințe*

Sabrina Jeffries, *Măritată cu un viconte*

Kelly Bowen, *Un duce doar pentru mine*

Lorraine Heath, *Un pact cu diavolul*

Johanna Lindsey, *Un libertin îndrăgostit*

Sabrina Jeffries, *Arta de a păcătui*

Christina Dodd, *Înșelătoria*

Joanna Shupe, *Ducesa curtezană*

Kelly Bowen, *Capcana dragostei*

Johanna Lindsey, *Înlănțuită de iubire*

Lorraine Heath, *Între diavol și dorință*

Cheryl Holt, *O propunere tentantă*

Teresa Medeiros, *Hoțul de inimi*

Johanna Lindsey, *Seducția*

Joanna Shupe, *Contesa libertină*

Christina Dodd, *Vraja unui sărut*

Karen Robards, *Foc și gheață*

Lorraine Heath, *Doamna și nelegiuitul*

Johanna Lindsey, *Perechea perfectă*

Teresa Medeiros, *Blestemul frumuseții*

Ashlyn Macnamara, *Doar dragostea contează*

Cheryl Holt, *Mai presus de dorință*

Lorraine Heath, *Cum să te însori cu o moștenitoare*

Jo Beverley, *Infama mea doamnă*

Joanna Shupe, *Un viconte pentru o lady*

Johanna Lindsey, *Pasiuni mistuitoare*

Elizabeth Hoyt, *Cel mai tandru libertin*

Teresa Medeiros, *Șoaptele trandafirilor*

Caroline Linden, *Dragostea și alte povești scandaloase*

Lorraine Heath, *Gentlemanul seducător*

Cheryl Holt, *Plăcere absolută*

Caroline Linden, *Între rațiune și scandal*

Kelly Bowen, *Tu ești contele dorit*

Lorraine Heath, *Invitație la seducție*

Anna Harrington, *Un duce pentru totdeauna*

Kelly Bowen, *Stăpânul inimii mele*

Valerie Bowman, *Ducesă din întâmplare*

Sarah MacLean, *Aparențe înșelătoare*

Johanna Lindsey, *Văpaia din brațele lui*

Valerie Bowman, *Contesă fără voie*

Teresa Medeiros, *Ispita atingerii tale*

Mia Marlowe, *Seducție la prima vedere*

Caroline Linden, *Iubiri și scandaluri*

Valerie Bowman, *Dincolo de rațiune*

Sarah MacLean, *Cucerirea unui libertin*

Elizabeth Hoyt, *Gustul ispitei*

Anna Harrington, *Secrete și tentații*

Valerie Bowman, *Un burlac irezistibil*

Mia Marlowe, *Pretențiile unui crai*

Lorraine Heath, *În căutarea plăcerilor interzise*

Elizabeth Hoyt, *Seducerea unui păcătos*

Lorraine Heath, *Plăcerile nopții*

Lenora Bell, *Cucerirea unui duce*

Alissa Johnson, *Aproape o lady*

Elizabeth Hoyt, *Îmblânzirea Bestiei*

Lorraine Heath, *Ultimul rebel*

Mia Marlowe, *Darul atingerii*

Elizabeth Hoyt, *Inimă sălbatică*

Caroline Linden, *Scandaluri ascunse*

Johanna Lindsey, *Sub asediul iubirii*

Cara Elliott, *Tentația păcatului*

Alissa Johnson, *O întâlnire neașteptată*

Lorraine Heath, *Intenții vinovate*

Vicky Dreiling, *Cum să seduci un ticălos*

Elizabeth Hoyt, *Ducele păcatului*

Lenora Bell, *Dacă aș avea un duce*

Lorraine Heath, *Iubire fără mască*

Cara Elliott, *Tentații periculoase*

Kelly Bowen, *Un duce de neuitat*

Lorraine Heath, *O șansă la dragoste*

Vicky Dreiling, *Cum să te măriți cu un duce*

Penny Jordan, *Iubiri și mătușuri*

Penny Jordan, *Iubiri și păcate*

Julie Anne Long, *Plăceri primejdioase*

Lorraine Heath, *Cucerește-mă din nou*

Vicky Dreiling, *Dorințele unui duce*

Daisy Goodwin, *Sisi. Împărăteasa nefericită*

Julie Anne Long, *Un iubit ca nimeni altul*

Lorraine Heath, *Ducele și doamna în roșu*

Teresa Medeiros, *Deliciile păcatului*

Meredith Duran, *Cineva care să mă apere*

Julie Anne Long, *Capitularea*

Teresa Medeiros, *Și îngerii iubesc*

Deeanne Gist, *Fata de la Tiffany*

Juliana Gray, *Cum să-ți înlănzești ducele*

Meredith Duran, *Regina de gheață*

Tessa Dare, *Zeița vânătorii*

Teresa Medeiros, *Doamna și tâlharul*

Alissa Johnson, *Vicii și virtute*

Elizabeth Hoyt, *Ducele plăcerilor*

Winston Graham, *Luna neagră*

Juliana Gray, *Cum să-ți stăpânești marchizul*

Tessa Dare, *Predarea sirenei*

Grace Burrowes, *O chestiune de onoare*

Winston Graham, *Cele patru lebede*

Juliana Gray, *Cum să educi un rebel*

Deeanne Gist, *Sacrificiul inimii*

Tessa Dare, *O lady convingătoare*

Winston Graham, *Valul furios*

Kelly Bowen, *Un târg cu diavolul*

Anna Harrington, *Cum m-am măritat cu un marchiz*

Lorraine Heath, *Făgăduiala*

Winston Graham, *Străinul de pe mare*

Loretta Chase, *Un lord perfect*

Tracy Brogan, *Pactul inimilor*

Joanna Shupe, *Magnatul*

Sarah MacLean, *Un scoțian la Londra*

Christi Caldwell, *Pariul unui crai*

Loretta Chase, *Nu tocmai o lady*

Joanna Shupe, *Baronul*

Vanessa Kelly, *Prințesa mea îndărătnică*

Loretta Chase, *Regina scandalurilor*

Lorraine Heath, *Viconte și vulpiță*

Christi Caldwell, *Onoarea unui tâlhar*

Sabrina Jeffries, *Lecția de seducție*

Joanna Shupe, *Mogulul*

Sarah MacLean, *Ziua ducesei*

Vanessa Kelly, *Trei săptămâni cu o prințesă*

Sabrina Jeffries, *Capcanele dorinței*

Lorraine Heath, *O moștenitoare scandalosă*

Christina Dodd, *Soția piratului*

Sabrina Jeffries, *Plăcerile pasiunii*

Victoria Alexander, *Îndrumar pentru iubire*

Lorraine Heath, *Secretul contesei*

Stephanie Laurens, *Acolo unde te conduce inima*

Anne Barton, *Tentația*

Vanessa Kelly, *Mireasă pentru un scoțian*

Elizabeth Hoyt, *Dorințe nobile*

Lorraine Heath, *Masca dragostei*

Johanna Lindsey, *Pasiune furtunoasă*

Anna Harrington, *În brațele altei iubiri*

DeeAnne Gist, *În vârtoarea vieții*

Anne Barton, *Noapți scandaloase*

Lorraine Heath, *Promite-mi veșnicia*

Anna Harrington, *Păcatele unui crai*

Kerrigan Byrne, *Tâlharul de inimi*

Anna Harrington, *Peștorul*

Kerrigan Byrne, *O țință seducătoare*

Johanna Lindsey, *Vântul sălbatic*

Valerie Bowman, *Un conte neîmblânzit*

Loretta Chase, *Curtezana*

Vanessa Kelly, *Subjugarea unui marchiz*

Kerrigan Byrne, *Demonul Scoțian*

Vanessa Kelly, *Pasiunile unui conte*

Valerie Bowman, *Un lord legendar*

Johanna Lindsey, *Tunet neîmblânzit*

Kerrigan Bryne, *Ducele barbar*

Loretta Chase, *Nu mă ispiti*

Vanessa Kelly, *Contesa mea favorită*

Daisy Goodwin, *Victoria*

Lorraine Heath, *Cum să-ți recucerești soțul*

Anne Barton, *O seară de pasiune*

Lorraine Heath, *Aventurile unui Don Juan*

Johanna Lindsey, *Inimă îndărătnică*

Sabrina Jeffries, *În brațele unui prinț*

Lorraine Heath, *O datorie de onoare*

Lesley Downer, *Regina din umbră*

Joanna Shupe, *Un aranjament îndrăzneț*

Johanna Lindsey, *Tu ești tot ce-mi doresc*

Kerrigan Byrne, *Un mariaj neconvențional*

Sabrina Jeffries, *Pentru plăcerea unui prinț*

Joanna Shupe, *O înțelegere scadalooasă*

Johanna Lindsey, *Moștenitoarea*

Vanessa Kelly, *Nopti de seducție*

Sabrina Jeffries, *O noapte cu un prinț*

Johanna Lindsey, *Bărbatul visurilor mele*

Kerrigan Byrne, *Ducele cu tatuaj*

Christi Caldwell, *Pentru inima unei doamne*

Anna Campbell, *Șapte nopți de pasiune*

Lorraine Heath, *Între dorință și scandal*

Christi Caldwell, *Secrete din trecut*

Johanna Lindsey, *Iubește-mă o veșnicie*

Jane Austen, *Rațiune și simțire*

vor apărea:

Sarah MacLean, *Capcană pentru duce*

Leila Meacham, *Titanii*

Completează-ți colecția!

blue
MOON

~~34⁹⁰~~ lei
22⁶⁸ lei

Comandă acum trimițând un sms cu textul „carte“ la 1800 (tarif normal) și vei fi contactat de un operator care îți va prelua comanda.

